ஸ்ரீமத் தாயுமான சுவாமிகள்

திருப்பாடற்றிரட்டு

சரித்திரச் சுருக்கத்துடன்.

B. இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ்,
திருமகள் விலாச அச்சுக்கூடம்
சென்னை.

அசைக்குப் பெ[illegible]தொழில்
கணக்கெழுதப்பட்டவை:
167. [illegible] ।
எல்லாருக்கும் - ௨௨௭ - பக்கம்
எல்லாருக்கும் - ௨௨௭ - பக்கம்
எல்லாருக்கும் ௨௨௭ பக்கம்
எல்லாருக்கும் ௨௨௭ - பக்கம்
எல்லாருக்கும் ௨௨௭ பக்கம்

௨௨

903 | 3529 | ஆ 3

உ

கடவுள் துணை

ஸ்ரீமத் தாயுமானசுவாமிகள்

திருப்பாடற்றிரட்டு

யாழ்ப்பாணம் மேலைப்புலோலி

மகாவித்துவான்

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களால்

இயற்றப்பட்ட

சரித்திரச் சுருக்கமும் அடங்கியுள்ளன

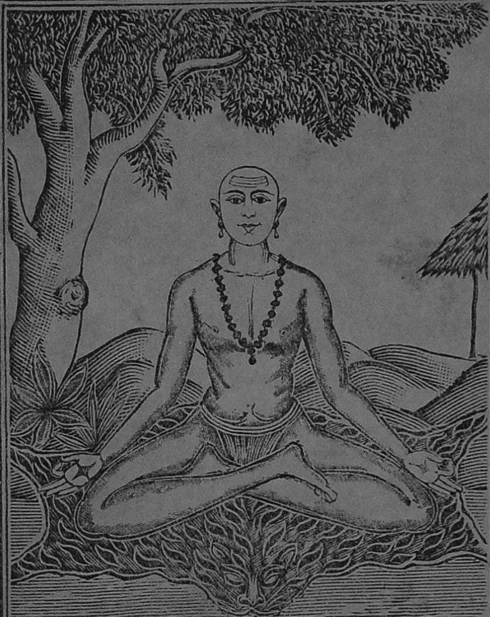
பிரசுரித்தவர்கள்:

B. இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ்,

திருமகள்விலாச அச்சியந்திரசாலை,

சென்னை.

இதன் விலை] 1949. [ரூ. 2-0-0

தாயுமானசுவாமிகள்

உ

சிவமயம்

யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி

மகாவித்வான்

ஸ்ரீமந் - நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களால்

இயற்றப்பட்ட

தாயுமான சுவாமிகள்

சரித்திரச் சுருக்கம்

வணக்கம்

வாயுமா ணவமலமு மறுபிறப்புந் துறவறத் தான் மாறவீசி, யாயும்வே தாகமத்தி னருள்வலி யிற் சிவஞானவாழி மூழ்கிப், பாயுமால் விடைப் பரம * னிருவியலும் பார்த்துணர்ந்து பதத்தி ஞென்றுந், தாயுமா னவன்றனிரு சரணமலர் சிரமத னிற் றரித்து வாழ்வாம்.

புராதனமெய்ச் சிவஞான போகமெனுஞ் சித் தாந்தப்பொரு ளியாவுந் தாரசுமூலை யாகிறுவிச்

* இரு இயல் ஆவன :—தடத்த லக்கணம், சொரூப லக்கணம் என்பனவாம். இவை முறையே பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு எனவுங் கூறப்படும்.

சாயாம லனுபவத்திற் றமிழைப் பாடிப், பராவுசிவ மயமாகிப் பரஞானத் தனிமைநெறிப் பரிமேலேறி, நிராமய தேயத்தேகி நிறைதாயு மானவனை நினைந்து வெல்வாம்.

உலகின்கணின்று ஒன்றோடொன்று முரணி யிகலுறாஉம் பல வேறுவகைப்பட்ட சமயங்கள் போலாது, சமயாதீதமாய் முடிந்த நிலையதாகி விளங்கும் அத்துவித சைவ சிந்தாந்தத்தை நிலை நாட்டிய தந்தையானவரும், பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருளி னியல்புகளையெல்லாம் உலக முணர்ந்துய்வான் பெறவைத்தருளிய தாயுமான வரும், எம்மவர்க்குச் சருவமானவரும் ஆகிய ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளது திருப்பாடல்கள் காரண மாக, அவர் ஒரு சமயத்தையுஞ் சாராத பொதுநிலை யர் என ஓர் சாராரும், தமது விவர்த்தவாதக்கொள் கையை யுடையார் என ஏகான்ம வாதிகளாகிய மாயாவாதிகளும் மயங்குவாராயினர். இருவர் மாறு கோள் ஒருதலை துணிதல் எம்மவர்க்கிலக்கணமா யிருத்தலான், அவர் தங்கூற்றுக்களையெல்லாம் அடிகளது சரிதவாயிலாகவும் திருப்பாசுரவாயிலாகவும்

நடுவுநிலையோடாராய்ந்து நிச்சயித்துண்மை காட்டுவான் ஈதெழுந்ததென்க.

வேதங்களாற் பூசிக்கப்பட்டதும், சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்தம் என்னும் அரசு வீற்றிருப்பதும், புகழாற் றிக்கெங்கும் போயதுமாகிய திருத்தலம் சோழநாட்டிற் றென்கோடிக்கணுள்ள ஸ்ரீவேதாரணியபுரியேயாம். ஆங்கு இற்றைக்குச் சுமார் 230-வருடங்களுக்கு முன்னர், வேளாள வருணத்திலே, உழுவித் துண்போர் வகையினருள் தோன்றிய கேடிலியப்பப்பிள்ளை என்பார் ஒருவர் இருந்தார். அவர் கல்வி கேள்விகளில் முதிர்ந்து, குருலிங்க சங்கமபத்தியிற் சிறந்து, தம்பெயர்க் கேற்பக் கேடிலராய் அவ்வூர்ச் சிவதல விசாரணைக் கர்த்தராயிருந்தார். அதுகாலைத் திரிசிரபுரத்திலே செங்கோனடாத்தி யரசுபுரிந்த ஸ்ரீமாந், முத்துவிசயரகுநாத சொக்கலிங்கநாயகர் என்னும் வேந்தரேறு * பிள்ளை அவர்களது நற்குண நற் செய்கைகளையும்,

* பிள்ளை என்பது வேளாளர்க்குரிய காரணவாக்கப் பெயருளொன்று. இறைவனிடத் திருநாழி நெற் பெற்ற காமாட்சியம்மையார், அதனை விருத்தி செய்தற் குரியார் இவரேயெனத் திருவுளங்கொண்டு பிள்ளையே

கல்வி கேள்வி யறிவின் பெருமையையுங் கேள்வி யுற்று வரவழைத்து, சிறந்த சம்பிரதி உத்தியோகத் தமர்த்தினர்.

பிள்ளையவர்கள் அரசனது வேண்டுகோட்படி உத்தியோகமேற்று அதற்குரிய கடமைகளைக் குறை வறப் புரிந்துவந்தனர். அங்ஙனம் நிகழுநாளிலே தமக்கு ஒரே பேறுவாய்த்த சிவசிதம்பரப்பிள்ளை என்னும் அருமைக் குமாரனைச் சந்ததியின்றி யிருந்த தன் தமையனுருக்கு முன்னரே சுவிகார மாகக் கொடுத்து விட்டமையால், தமக்குச் சந்ததி யுண்டாகத் திருவருள் செய்யுமாறு * தக்கிண கைலாயத்துள் ஒன்ருயவத் திரிசிராமலைக்க ணெழுந்

என்று அழைத்தமையால் வந்ததெனக்காரணங்கொள்க. அது "உள்ளங் குழைந்தா யுழவார் பெருக்க விதை — பிள்ளையெனக் கூயுதவப் பேணுங்கை" எனத் திருக்கை வழக்கங் கூறியதனுலும் பெறுதும்.

* திரிசிராமலை தக்கிணகைலாயத்துள் ஒன்றென்பதை செவ்வந்திப்புராணம் தக்கிண கைலாச புராணம் என்பவற்றிற் காண்க. திரிசிரபுரம், திருச்சிராப்பள்ளி எனவும் பெயர். இக்காலத்துத் திருச்சினப்பள்ளி என வழங்கப்படுகின்றது.

தருளியிரானின்ற தாயுமானேசுரரைத் திரிகாலங்க டோறும் தந்தேவி சகிதமாகச் சென்று ஒருமை யுற்று மெய்யன்புடன் தரிசித்தும், நித்தியநைமித்தி காதிகள் செய்தும், விரத மநுட்டித்தும், தானஞ் செய்தும் வருவாராயினர். அக்காலை பாதகண்டத் துள்ளாரது தவமெலாந் திரண்டொரு வடிவெடுத்து வந்தாற்போலவும், மன்பதைகளின் மலவிருள் துமிக்க இம் மண்ணுலகிற் ரோன்றுவான் விமலன் விடுத்தருளியவோர் சித்தாந்த ஞானசூரியனைவு மான மகவொன்றவதரித்தது. அப்போழ்து தத்துத் தந்தையார் அகமிக மகிழ்ந்து செய்யவேண்டியன வெல்லாஞ்செய்து, தாயுமானேசுரர்க்கு காணிக்கை முதலியனவுஞ் செலுத்தி, சதா கருமமுஞ் செய்வித் தார். சோதிடத்தில் வல்லார், "சுபஹோரையிலே ஐந்து கோளுச்சமாகத் தோன்றியதனுல் இவர் தேவாம்சமாக அவதரித்தார் என்றும், அனைத்துல கையு மாளவல்ல நரேந்திரனுக நிலவுவர்" என்றுங் கூறக்கேட்ட இருமுதுகுரவர் மகிழ்ச்சியை யென் னென்போம். தாயுமானேசுரர் அருளாலுதித்தமை யால் அப்பிள்ளைக்கு அக்கடவுளின் பெயரையே நாம கரணஞ் செய்தனர். அப்பால் தாயுமானசுவாமிகள்

வடமொழி தென்மொழிக்கணுள்ள இலக்கிய இலக்கணங்களையும், வேத சிவாகம மோபநிடத மிருதி புராண விதிகாச முதலியனவற்றையும் நன்கு கற்று வல்லவராயினர். அவையன்றி, தேவார முதலிய பன்னிரு திருமுறைகளையும், மெய்கண்டசாத்திரம், அருணகிரிநாதர் திருவாய்மலர்ந்த திருப்புகழ் முதலியவற்றையும் தக்காருழை யாராய்ந்து அன்புடன் பாராயணஞ்செய்தார். இங்ஙனம் வருநாளிலே தகப்பனர் இகவாழ்வொருவ, அரசன் அவரது சம்பிரதி உத்தியோகத்தை ஏற்குமாறு வலாற்காரஞ்செய்ய, மறுக்க வியலாமையான் அதை ஏற்று நடத்தி வந்தார். தாயுமானசுவாமிகள் சம்பிரதி உத்தியோகத்திற் பதினன்கு வயதிலேயே அமர்ந்தாரென்ப. அப்போதில் ஓர் காரியநிமித்தம் அரசனைக் காண்பான் போந்த சுவாமிகளது திருவடிச் சுவடுகள் அரண்மனையுட் புதக்குவித்ததற்காகக் கொட்டப்பட்டிருந்த மணல்மேற் பதிந்து செவ்வே விளங்கின. பிரதானியும் அரசனும் அவ்வழி வந்தார். பதுமரேகை பதிந்துகாணுஞ் சுவடுகளைப் பார்த்து மிக்க ஆச்சரியமுற்று, யாவர் இவ்வழி வந்தார் என, ஆங்குநின்ருர் சம்பிரதியாரே வந்தவர் என்றனர்.

அரசனும் பிரதானியும் ஐயுறீஇ, அவ்வுண்மை யாராய்வான் சுவாமிகளை ஆங்கழைப்பித்துப் பின்னர் அனுப்பிவிட்டுச் சுவடுகளையொத்து நோக்கித் தஞ் சந்தேகந் தீர்ந்து மகிழ்வுற்றார். பிரதானி அரசனைப் பார்த்து அரசரேறே! சம்பிரதியாரது அழகைக் கண்டு ஆடவரு மவாவுரன்றோ! "இலங்கெழிலளவு குணமெனவுரைப்பார்."

இதற்குமேற்கோளாக அவரையே யிக்காலத்து யான் நலங்குறக் கண்டேன். அவரது வடிவத்தை உற்று நோக்கி யுள்ளேன்.

அகவடி யுகிர்விரல் புறவடி கரடே
கழலே கணைக்கால் முழந்தாள் குறங்கே
கடிதங் கொப்பூழ் வயிறதின் வரையே
யிடையே மயிரி னெழுக்கே முலையுகிர்
விரலே முன்கை யங்கை தோளிணை
கழுத்தே முகநகை செவ்வாய் மூக்குக்
கண்ணே காது புருவ நுதலெனு
மாறைந் துறப்புய விரண்டும் பாதம்.

என்று சங்கப்பாட்டியலிற் கூறப்பட்டபடி, அவரது முப்பத்திரண்டு உறுப்புகளும் ஆண்டன்மையோடு

தெய்வத்தன்மை சிறந்து, சாமுத்திரிகா லக்கணங்கள் நிரம்பப்பெற்று விளங்குகின்றன.

அவர் இன்னுஞ் சிறிதுகாலத்துள் உலகமெலாந் தன்னேவல் கேட்பஆணை செலுத்தும் மகைஸ்வரிய மகௌதாரிய மகா மண்டலாதிபதியாகிப் புகழ் திறுவ லொருதலை. நிருபவோ! அவரது காற் சுவட்டிற் பிரகாசிக்கும் பதுமரேகைபோல் எவர்க்கு மிருப்பதை யிஞ்ஞான்றுங் கண்டு கேட்டிலேன். அவரது நெடுங்கரங்கள் கணைக்காலின் கீழ்த் தூங்கு வது தானுங்கண்டிலிரோ? என்று கூறினன். அது தொடங்கி நாயகன் அவ்விடத்து மிக்கப் பிரீதியும் அச்சமு முடையனுயினன். இருவினையொப்பு நேருங் காலமாதலால் இவர்க்கு உண்மை யாராய்தலே பெருங்கடமை யெனத் தோன்றிற்று. அரசனிடத் தில் கவி, கவிராயர், கவிச்சக்கிரவர்த்தி, பண்டிதர், பாரதி, பாவலர், நாவலர், வித்துவான், மகாவித்து வான், வித்துவசிரோமணி, ஆசிரியர், புலவர் முதலிய பட்டங்களைத் தரித்துச் சன்மானம் பெற வருவோர் எவரையும், யதார்த்த வாதஞ்செய்து தக்க விடை கொடாமையால், "உண்மைகாணுதிர்" என்று விடுப் பார். அரசனும் இவரது இளம்பருவத்தையும் கல்வி

கேள்விகளின் அருமையையும், அதற்குத் தகுந்த வொழுக்கத்தையும் கண்டு நனிவியந்து பேரன் புடையனுயினன். தலையிற் றீப்பிடிக்கக்கண்டான் வேறென்றையும் நாடாது தண்ணீரையே தேடுவது போல, இருவரும் தம் ஐயங்களை யொழித்து உண்மை காட்டவல்ல ஞானுசிரியர் யாண்டையர்? எற்றைத் தினத்தெதிர்ப்படுவர் என்றேக்கமுற் றெதிர் பார்த்திருந்தார்.

அங்ஙன மமருநாளிலே, அடிகளாற் பிறவிக டோறும் ஈட்டிய பெருந்தவப்பேறு காரணமாகவும், இற்றைஞான்றும் பிற்றைஞான்றுமுள்ள வுயிர்கள் முப்பொருளி னுண்மையறிந்து, சித்தாந்தநிலையேறிச் சிவஞானநிட்டாபரராய், அத்துவித முத்தியையடைந் துய்தற்குச் சாதனமானவற்றை யோதுவிக்கு முண்மை காரணமாகவும், திருவருண் ஞானப் பெருஞ்செல்வப் பிழம்பாகிய திருமூலநாயனுர் மரபிலே தோன்றி திருக்கைலாய பரம்பரைச் சந்தானமாகிய மெய்கண்டதேவ நாயனுரது வழிக்குரவரிடத்து ஞானுேபதேசம் பெற்ற சற்குரு மூர்த்திகளாகிய மௌனகுருசுவாமிகள், திரிசிராமலைப் பரமநாதனைத் தரிசிப்பான் ஆண்டுற்றனர். நந்தந்தையு

மான தாயுமானர் அவரைக்கண்ட மாத்திரையே, தலைவனைக் கண்டுழித் தன்வயமிழுக்கும் உழுவலன் புடைப் பதிவிரதைபோலப் பரவசப்பட்டு, காந்தங் கண்ட ஊசிபோன்று தம்மனம் அவர்மாட்டிழுக்கப் பட்டாராய், அடியுறவணங்கி, "எம்பெரும! தம் திருக்கரத்துள்ள புத்தகம் யாதோ?" வென்றனர். குருசுவாமிகள் யாதொன்று முரையாராய் ஏகினர். பின்னரும் பன்முறை வினவி நீழல்போல் தொடர்ந் தனர். அவ்விடங்கடோறும் சுற்றித்திரிந்து ஊரடங் கிய யாமம் பதினைந்து கடிகை யளவிலே தாயுமான வர் சந்நிதிசென்று * பதுமாசனத் திருந்த மௌனசாரியார் இவர் பக்குவங் கண்டு 'சிவஞான சித்தி' என்றனர். தாயுமானவர் அகமிகமலர்ந்து, அந்த நாளிலே வாதவூர் நாதனை ஞானபோதத்தா லேதந்தொலைத்துச் சாதங் காட்டிப் பாத மளித்

* பதுமாசனமாவது-யோக சாதனங்களுள் ஒன்று. அஃதாவது இடப்பக்கத் தொடையின்மேல் வலக்காலி னையும், வலப்பக்கத் தொடையின்மேல் இடக்காலினை யும் மாறவைத்து, இருகாற் பெருவிரலையு மிருகரங்க ளானும் மாற்றியுறப் பிடித்திருந்தால் அதனை "சவ்விய பாக வூருமேல்" என்னுஞ் சூதசங்கிதைச் செய்யுளா னறிக.

தாண்ட பரமபதி. இந்நாளி லெளியேனையும் ஞான சித்தியான் மோனபத்தி யளித்தாட்கொள வெழுந் ததோவென்று துதித்த, "அருட்கடலே!

1. சிவம் யாது?

2. ஞானம் என்பதென்ன ?

3. சித்திஎது? என்று வினவ, ஆசாரிய சுவாமிகள் அவரை நோக்கி, அன்புளாய்!

1. சிவம் என்பது பதி.

2, ஞானம் என்பது (அந்தப் பதியை உள்ள வாறறியும்) அறிவு.

3. சித்தி ஆவது அவ்வறிவை வருவிப்பது என்றார். தாயுமானவர் கேட்டுத் தவராச!

1. அப்பதிப்பொருள் ஊர் குணம் குறி செயல் பெயர் முதலியன வில்லாதது; சொல்லளவைக்கும் பொருள் அளவைகட்கு மெட்டாதது; என்று வேதாகமங்கள் முழங்கவும், தேவரீர் அவையிற் றிற்கு முரணாகச் சிவம் என்றல் பொருந்துமோ?

2. சிவம் எனவே, அசிவம், (அமங்கலம்) சிவா சிவம் (மங்கலாமங்கலம்) என்பனவும் பெறப்பட லால் அப்பொருளெவை?

3. அப்பொருள்கள் சிவத்திற்குப் பேதமோ அபேதமோ? பேதாபேதமோ?

4. வியாபகமோ? வியாப்பியமோ? வியாத்தியோ? சுசாதியோ? விசாதியோ? சகதபேதமோ? இவை அல்லாதனவோ?

5. உண்மையுமா யின்மையுமாய் இருப்பவன் பதி" என்றன்றோ ருளிய தன்மையாயின் சிவம் (மங்கலமுடையது) எனக்கூறல் சால்பேயோ? என்னை? அமங்கலம், மங்கலா மங்கலமும் அவனே யாகலால்.

6. பிரமப்பொருளன்றி இரண்டாவது பொருள் இல்லையென்று வேதங்கூறவும், சிவஞானம் என்பதற்குப் பொருள் சிவனையறியும் அறிவு எனின் சிவன் ஞேயப்பொருளாகவும், ஞானம் காட்சிப் பொருளாகவும் முடிதலால், ஞாதுரு (அறியவன்) ஞானம் (அறிவு) என்பனவெவை?

7. அந்த ஞாதுரு பரிபூரணனாய் சிவனுக்கு வேறுநின்று அறிவனோ? ஒன்றாய் நின்றவனோ? வேறும் ஒன்றுமாம் நின்றறிவனோ?

8. சிவன் அறியப்படுமேல், அறிபொருளெல்லாம் தூலமாகியும், அழிவனவாயும், விகாரப்படுவன

வாகியும், அறிவானுக்கு வேறவாகியும், கண்டப்படு வனவாகியும் விளங்கு முண்மையால், அவனும்சடத் துவம், அழிவு, விகாரம், பேதம், கண்டப்படுகை முதலிய தன்மையனுப், சித்து, சத்து, நிர்விகாரம், அத்துவிதம், அகண்ட முதலியவற்றை யிழக்கு மன்றோ ?

9. அறியப்படுதல் கருவி கூடிய விடத்தோ ? கழன்றவிடத்தோ ? கூடியவிடத்தெனின் கருவிகள் எல்லாம் பசுபாச ஞானங்களாகலின் அந்த ஞானங் களா னறியப்படானோ? கழன்றுழி யெனின் அறித லெங்ஙன் ?

10. சிவம் அறியப்படுதல் ஐயக்காட்சியானோ? திரிபு காட்சியானோ? மானதக் காட்சி யானோ? சையோகம், சையுத்த சமவாயம், சையுக்தசமவேத சமவாயம், சமவேத சமவாயம், விசேடண விசே டிய பாவம் என்னும் வகைத்தாயவாயிற் காட்சி யானோ ? தன் வேதனைக் காட்சியானோ? யோகக் காட்சியானோ? விகற்பக் காட்சியானோ?. நிருவிகற் பக் காட்சியானோ ? சுவார்த்தாநு மானத்தினலா ? பரார்த்தாநு மானத்தினுலோ ? சுபக்கம், விபக்கம்,

சபக்க விபக்கம், ஒப்பு, பாரிசேடம் உலகவாதங்க ளானேயோ ?

11. ஞானம் அறிவானுக்கு இயற்கையா? செயற்கையா ? இயற்கை யெனிற் சிந்தித்தல் வேண்டா. செயற்கையெனிற் சித்திக்கமாட்டா. அஞ்ஞானமு மங்ஙனேயன்றோ ?

12. அங்ஙனஞ் சிந்தித்தல் * சமுதாயவாத மோ ? ஆரம்பவாதமோ ? விவர்த்த வாதமோ ? பரி ணும வாதமோ ? விருத்தி வாதமோ ?

[என்றின்னன வாய தம் ஐயப்பாடுகளை யெல் லாம் விண்ணப்பிக்க குருசுவாமிகள் புன்னகை புரிந்து, சகல வர்க்கத்து ஆன்மாக்களுக்கு அனுக் கிரகிக்கும் உபதேச முறைமையை ஓர்ந்து.]

---

* சமுதாய வாதமாவது:—எள்ளாறுய குப்பையென் பது இது புத்தர் சமணர் கொள்ளுமதம். ஆரம்பவாத மாவது:— நூலாறுகிய வாடைபோல்வதென்பது. இது தார்க்கிகர் மதம், விவர்த்தவாதமாவது:—கயிற்றிற் பாம்புபோலவும், பேய்த்தேராறுய நீர்த்தோற்றம்போல வும் உள்ளதென்பது. இது ஏகான்மவாதிகளாகிய மாயா வாதிகள் மதம். பரிணுமவாதமாவது:—பாலிலுண்டாகிய தயிர்போல் முற்றும் பரிணமித்தலும், நெய்யினுண்டாம்

* ஔத்திரி தீக்ஷைக்கு அவரப்போத அருக ரல்லாமையால் அதற்கு அங்கமாயுள்ள † ஆறு வகைத் தீக்ஷையுளான வியற்றி, மைந்த! நீ வினவிய ஐயப்பாடுகளையெல்லாம் அறுத்து விபரீத ஞானத்தையும் வீட்டி, சிவஞான நெறியாகிய அத்துவித ஞானத்தைக் கொடுப்பது இந்நூலே யாம். இஃது நங்குருமரபி னிலவிய சகலாகமபண்டிதர் என்னும் "அருணந்தி சிவாசாரிய மூர்த்தி" களா னருளப் பட்டது. இதனைப் பூசித்துப் பாராயணஞ்செய்து வருகின்றும். சிவஞானபோத வழிநூலாயுள்ள இது

புழுப்போல ஏகதேசத்திற் பரிணமித்தலும் என இரு வகைத்து. படங்குடிலாதல் போலவும், வித்து மரமாதல் போலவுமுள்ளது விருத்திவாதம்.

* ஔத்திரி - உதசகிதமாகப் பண்ணுவது. உதசகிதம்- ஓமத்தோடு கூடியது. அது கிரியாவுத்திரி, ஞானவுத்திரி என இருவகைப்படும்.

† அறுவகைத் தீக்ஷையாவன:—சட்சுதீக்ஷை, பரிச தீக்ஷை, வாசகதீக்ஷை, மானததீக்ஷை, சாத்திரதீக்ஷை, பரிச யோகதீக்ஷை என்பனவாம். இவை யிவற்றை வருண பத்ததி சைவசந்நியாச தீபிகை, காலோத்தரம், சித்தாந்தசேகரம், ஞானப்பிர காச வியாக்கியானம் என்ப வற்றிற் பரக்கக் காண்க.

வேதாகமசாரமாகிய சித்தாந்த வியல்பினை யெடுத்துத் தாபித்தலாற் "சுபக்கம்" என்றும் வேதாகமங்கட்குப்புறப்புறமாகவும், புறமாகவும், அகப்புறமாகவும், அகமாகவுமுள்ள சமயக் கோட்பாடுகளை யெடுத்துக் கண்டனஞ் செய்தலாற் "பரபக்கம்" என்றும் இருவகைப்படும். மாணவ!

* "பாரிலுள்ள நூல்களெல்லாம் பார்த்தறியாச் சித்தியிலே யோர்விருத்தப் பாதி போதும்."

என்று, அவர் வினவிய வினக்கட் கெல்லாந் தக்க விடைகொடுத்துச், சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கினையும் முறையே உபதேசித்தருளினர். பதிலக்கணம், பசுவிலக்கணம், பாசவிலக்கணம், ஞானஞ் ஞான இலக்கணம், அத்துவித விலக்கணங்களை எல்லாம் போதித்தருளுங்காலத்தில் தேசிகநாதர்,

"இருநிலனய்த் தீயாகி நீருமாகி" "தானெனை முன்படைத்தான தறிந்து தன் பொன்னடிக்கே"

---

* இதனை "பாதிவிருத்தத்தா லிப் பார்விருத்தமாகவுண்மை—சாதித்தார் பொன்னடியைச் சாருநா ளெந்நாளோ" என்று குருமரபின் வணக்கத்துள் தாயுமானர் அநுவதித்ததுங் காண்க.

ஏழிசையா யிசைப்பயனா யின்னமுதா யென்னு டைய தோழனுமாய்" "பன்னிலூறும் பழத்தினு மின்சுவை-யென்னிலூறி யெனக்கே களிதரும்-உன் னிலுன்னு முன்னுவிடில் விட்டிடும்" எனவரூஉம் "தேவார" அருட்பாக்களையும், இன்றெனக்கருளி யிருள்கடிந்துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறேபோன்றி சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன் றும் "ஆதியுமந்தமு மில்லாவரும் பெருஞ்சோதியை" எனவரூஉந் "திருவாசகத்" திருவருட்பாக்களையும், "உற்றவர் பெற்றவரற்றவர் முற்றும் - அற்றவர்க் கற்றறனல்லவர்க்கு" எனவரூஉம் இருபா விருபஃ தின்செய்யுளையும்,

குமர குருபர குணதர நிசிசரர்
திமிர தினகர சரவண பவகிரி
குமரி சுதபகி ரதிசுத சுரர்பதி குலமானும்
அரவு புனைதரு புனிதரும் வழிபட
மழலை மொழிகொடு தெளிதர வொளிதிகழ்
அறிவை யறிவது பொருளென வருளிய
[பெருமாளே.

என்ற "திருப்புகழின்" திருப்பாவையும் ஏனையவற் றையும் உதகரித்துண்மை காட்டினரென்ப. அது

பற்றியன்றே தாயுமானசுவாமிகளும் தாம் அருளிச் செய்த அறிஞருரைக் கண்ணியில்,

"இருநிலனுய்த் தீயாகி யென்கிற திருப்பாட்டின்
பெருநிலையைக் கண்டணைந்து பேச்சுறுவதெந்நாளோ ?"

என்பது முதலாக அவத்தையெல்லா மெடுத்தாண்டு மன்பதைப் பக்கத்தாரைத் தம்வயப்படுத்தினர். நிற்க, இவ் வுபதேசத்தானே வைதிக சைவ சுத் தாத்துவித சைவசித்தாந்தமே உண்மைநிலை யென் றும், சிவபெருமானே பரமபதியென்றும், அவ ருடன் இரண்டறக் கலத்தலே அத்துவித முத்தி யென்றும் உணர்ந்து உலகாசையைத் துறந்து முமுட்சுத்துவ முற்றார். மௌனதேசிகர், 'நீ இன் னுஞ் சிறிதுகாலமிருந்து இல்லற நடாத்தி புத்திரனை யீன்று நிற்றி பின்னர் யாம் வந்து நிட்டைகூடு முபாயமளிப்பேம்' என்றனர். ஆசாரியர் பிரிவை யாற்றுமல் தாயுமானர் வருந்த 'சும்மா இரு' என்று அகன்றனர். இவற்றை, சுவாமிகளது திருப்பாட லில் 'மௌனகுரு வணக்கத்துள்'

சிந்தையற நில்லென்று சும்மா விருத்திமேற்
சின்மயா னந்த வெள்ளந்

தேக்கித் திளைத்துநா னதுவா யிருக்கநீ
செய்சித்ர மிகநன் றுகாண்
எந்தைவட வாற்பரம குருவாழ்க வாழவரு
ளிய * நந்தி மரபு வாழ்க
வென்றடியார் மனமகிழ வேதாக மத்துணி
பிரண்டிலை யொன் றென்னவே
வந்தகுரு வேவீறு சிவஞான சித்திநெறி
மௌனோப தேச குருவே
மந்த்ர குருவேயோக தந்த்ரகுருவே மூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே. என்றதனுலும்,

'வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநிர் வாகநிலையும்' [தி
' சமயநடைசாராமல் வேதாந்த சித்தாந்த சமரசசிவானுபூ
மன்னவொரு சொற்கொண் டெனைத்தடுத் தாண்டபின்
வாழ்வித்த ஞான குருவே 'என்றதனுலும்,

---

* நந்தி மரபு ஆவது தக்கணுமூர்த்தி சிவஞான போதத்தைத் திருநந்தி தேவர்க்கு உபதேசிக்க, அவர் சனற்குமார முனிவர்க்கும், அவர் சத்தியஞான தரிசனிகளுக்கும், அவர் பரஞ்சோதி முனிவர்க்கும், அவர் மெய்கண்ட தேவர்க்கும், அவர் அருணந்தி சிவாசாரியர் முதலாயினேர்க்கும், அவர் மறைஞான சம்பந்த நாயனுர்க்கும், அவர் உமாபதி சிவாசாரியர்க்கும், அவர் அருணமச்சிவாயர்க்கும் உபதேசித்த வான்முறை வழியாம்.

* காட்சியறு மானமுத ணாவிதங்க டேர்ந்து
நாணெனக் குழறு படைபுடை பெயர்த்திட்டு
நான்குசா தனமு மோர்ந்திட்

† டணுபக்க சம்புபக்க மாமிரு விகற்பமும் என்றதனு
னும் அறிக.

இப்பால் ஆசாரியார் சேது தரிசனஞ் செய்து குமரி மூழ்கிப் பொதியமலை போய் அகத்திய பகவானை யடைந்து அருள்பெற்று நிட்டையில் அமர்ந்தனர். ஈண்டுத் தாயுமானசுவாமிகள் உபதேசமொழிகளையெல்லாஞ் சிந்தித்து அவற்றின்படி யொழுகலால் விரத்தி தோன்ற, இலௌகீகத்தொழிலை மற

* காட்சி முதலியனவென்றது, காண்டல், கருதல், உரை, இன்மை, ஒப்பு, ஒழிவு, உண்மை, உலக வழக்கு, இயல்பு என்னும் பொருளளவையை என்க. நாணெனக் குழறுபடையாவது மாயாவாதக் கொள்கை. நான்கு சாதனமாவன: நித்தியாநித்திய வித்துவிவேகம் இகமுத்திரார்த்த பல்போக விராகம், சமாதிகட்க சம்பத்து முமூட்சுத்துவம் என்பனவாம்.

† அணுபக்க சம்புபக்கமாவது-சிவபெருமான் பஞ்சகிருத்திய நிமித்தம் நவபேதங்களாகும் இருவகைப்பகுதி அவற்றின் விரிவை, யாழ்ப்பாணத்து ஞானப்பிரகாச முனிவர் செய்தருளிய சித்தியார் உரைக்கண்டெளிக.

ந்து வந்தார். சொக்கநாயக அரசன் அவரது தன்மை களையெல்லாம் கேள்விவாயிலா னறிந்தும், அற்புதத் தன்மையான பல செய்கைகள் அவரிடத்து நிகழ்ந் ததை நேரிற்கண்டும், அச்சமும் அதிசயமும் அன்பும் உற்று, அவரை அழைத்து உயர்ந்த ஆசனத்தி லெழுந்தருளச்செய்து, சுவாமி! தேவரீரது மகிமை களை அறியாமையால் என் உத்தியோகத்தில் அமர்த் தினேன். இனிமேல் தேவரீருக்கு யானே குற்றே வல் செய்யப் பணித்தருள வேண்டுமென் றிரந்து, அவர் நிலைக்கு முட்டுருவண்ணம் ஒழுகினன். சுவாமி கள் * சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை, சரி

* சரியையிற் சரியையாவது:-திருக்கோயில் அல கிடல் மெழுக்குச் சாத்துதல், நந்தவனம் வைப்பித்தல், தல தீர்த்தயாத்திரை செய்தல் முதலியன. சரியையிற் கிரியையாவது:-இடபாரூடர், கல்யாணசுந்தரர், பிச்சா டனர், உமாமகேசர் முதலிய இருபத்தைந்து மூர்த்தி கள், விநாயகர், கந்தர் முதலிய ஆவரணமூர்த்திகள் என்பவற்றுள் ஒன்றை வழிபடுதல். சரியையில் யோக மாவது:-நெஞ்சின்கண் சீகண்ட வுருத்திர மூர்த்தியைத் தியானித்தல். சரியையில் ஞானமாவது:-அத்தியான பாவனையின் உறைப்பினால் மெய்யநுபவ வுணர்வு நிகழ் தலாம்.

யையில் யோகம், சரியையில் ஞானம் என்பவற்றை யெல்லாம் அநுட்டித்து வந்து கிரியாபாத சோபான முற்றூர்.

அக்காலை யரசன் மண்ணுல கொருவினன். அரசன் மனைவி இவரது அழகைப் பலமுறை கண்டுள்ளாளாகலின் ஆசைமீதூர்ந்து அவரிடஞ்சென்று, 'என்னரசாட்சிக்குத் தேவரீரைத் தலைவராக்குவல்' என் உடல் பொருள், ஆவி மூன்றுந் தம்மவே. என் வேண்டுகோட்கிணங்கி யெளியேனது பெருங்குறையை முடித்தருளவேண்டுமென்று இரந்தாள். பெருமானுர் அவள் மனமடங்க வேண்டிய நீதிகளையெல்லாம் உரைத்து அறிவுவரச்செய்து, தாபதப் பக்கமாக்கி இங்கிருத்த னன்றன்றென்றுணர்ந்து இராமநாதபுரத்திற்கு எழுந்தருளினர். அதனைத் தமையனுராகிய 'சிவசிதம்பரப்பிள்ளை' அவர்களும், சிறிய தாயார் குமாரராகிய, 'அருளையபிள்ளை அவர்களும் கேள்வியுற்று ஆங்குச்சென்று சந்ததி விளங்கும்படி திருமணஞ் செய்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அவர்க்கு அவ்விடத்திற் பிரியமில்லாதிருக்கும் தங்குருசுவாமிகளதாஞ்ஞையு மதுவாகலானும் தமையனுர் வேண்டுகோளு மன்னதாகலானும் மறுத்

தல் பாவமென்றெண்ணி யுடன்பட்டு, தங்குலத்திற் ேறான்றிய மாட்சிவாய்ந்த நங்கையா ளொருத்தி யைத் திருமன்றல் புரிந்தனர். இல்லாளோடு தாமரை யிலையினீர்போற் கூடி யில்லற தருமங்களையும் நடா த்தி வந்தார். அதுகாலை 'மங்கையர்க்கரசியார்' தேவி யார் ஓராண்மகவை யீன்றுவைத்துச் சிவபதமடைந் தனர். அக்குழந்தை பெயர் 'கனகசபாபதிப்பிள்ளை.' அக்குமாரரும், 'மகன்றந்தைக்காற்று முதவி யிவன் றந்தையென் னோற்றான் கொல்லென்னுஞ் சொல்' என்பதற் கிலக்கியமாய் விளங்கினர். தாயுமான ரும் * கிரியாபாத நான்கையுமுடித்து, யோகபாத சோபானமுற்றார். மௌனதேசிகர், அவண் எழுந் தருளி ஞானவுத்திரியென்னுந் தீட்சைசெய்து யோகநிட்டைகளி னியல்புகளை யுணர்த்தித் துறவு

---

* கிரியையிற் சரியை - சிவபூசைக்கு வேண்டப் படும் உபகாரணங்களை யெல்லாஞ் செய்து கோடல். கிரி யையிற் கிரியை - ஐவகைச்சுத்தி முன்னாகச் சிவலிங்க வடிவிற் செய்யும் பூசனை. கிரியையில் யோகம் - அகத்தே பூசை ஓமயதியானம் மூன்றிற்கும் மூவிடம் வகுத்துக் கொண்டு செய்யும் அந்தரியாகம். கிரியையில் ஞானம் - அவ்வந்தரியா வுறைப்பின்கண் நிகழும் ஓரநுபவ வுணர்வு.

பெற ஆஞ்ஞாபித்துச் சென்றனர். அதுதொடங்கி அடிகளார் கௌபீனதாரியாய் வெளிப்பட்டு*யோக பாதத்தை யநுட்டித்து, சிவஞானப் பெருஞ்செல்வ ராய் நிட்டை கூடுவாராயினர். சோதிடர்களும் பிர தானியும் கூறியவாறே புவிராசர் கவிராசர் ஆதிய மன்பதைகள் யாவரும் போற்றும் சிவயோகத் தவ ராசராயினர். அரசர்கள் மலை, நதி, நாடு, ஊர், மாலை, குதிரை, யானை, கொடி, முரசு, செங்கோலென்னுந் தசாங்கத்துடன், வெண்கொற்றக்குடை, நவமணி முடி, சிங்காசனம் என்னுஞ் சிறப்படையாளங்களை யும் உடையராதல்போலத் தாயுமான சுவாமிகளும் அவாவின்மை, மெய்புணர்வு, துறவாதிய 'குணம்' என்னும் மலையும், 'நித்தியானந்தம்' என்னும் நதி யும் வேதமுதலிய கலைகளானும் அறிதற்கரிய 'சிற் சத்தித் தானம்' ஆகியநாடும், 'அநுபூதி' என்னுஞ் சுத்தப் பெருவளமுடைய ஊரும், விடயவழிச் செல்

* இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணாயாமம் என்னு நான்கும் யோகத்திற் சரியை - பிரத்தியாகாரமுந் தார ணையும் யோகத்திற் கிரியை - தியானம், யோகத்தில் யோகம் - சமமாதி யோகத்தில் ஞானம் என்க இவற்றை யோககாரிகையினும், திராவிட மாபடியத்தினும் தத்து வப் பிரகாசத்தினுங் காண்க.

லாமல் நிறுத்தித் தன் வயமாக்கும் 'அருள்' என்னும் மாலையும், எவ்வெப்பொருளினிடத்தும் விரைந்து சென்று அவ்வப்பொருளாய் நிற்கும் 'வியாபகத்துவம்' என்னுங் குதிரையும், வினைக்கட்டறுத்துப் பாசம் பகையை யெறிந்து அன்பாகிய வேகமுற்று ஆரணி சென்னி உரோதயித்திரி என்னுஞ் சத்திகளாகிய மும்மதங்களுடன் தத்துவகூட்டங்களுட்புகுந்து ஆனந்தத்தேனை யளிக்கும் 'சிவஞானம்' என்னும் யானையும், சமயநிலைகளுக்கெல்லாம் மேற்பட்டு, அத்துவிதப் பெரும்பயனை விளக்கித் துன்பச்சுமையை நீக்குதற்கேதுவாய 'வைதிக சைவ சித்தாந்தம்' என்னும் வெற்றிக்கொடியும் தசநாடிகளுந் தசநாதமாகத் தோன்றலின் 'நாதம்' என்னும் முரசும், பிருதிவி முதல் நாதமீருய் அகம்புறம் என்னுங் கருவிகளாகி விளங்கும் உலகமெங்கணுமுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு 'அறிவித்தல்' என்னும் ஆணையும் ஆகிய தசாங்கங்களுடன், எவற்றையும் ஒருசேர வோரியல்பான் அறியும் 'பேரறிவு' என்னும் ஒரு பெருஞ்சுடர் முடியும். மும்மலப்பகையா னேரும் பிறவி வாதனையைப் போக்கித் தன்னடிக்குள் வைத்துப் பேரின்பநிழலைச் செய்யும் 'அந்தண்மை' என்

னும் வெண்கொற்றக்குடையும், 'சமாதி' என்னுஞ் சிங்காதனமும் உடையராய், மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் சதுரங்கசேனைகளுந் தம் மேவல் கேட்டடங்கிநிற்க, மும்மண்டலத்திலும் தங் கிள்ளாக்குச் செல்ல, * தவராசராய் விளங்கினர் என்க.

நிலவுலகத்துள்ள உயிர்களெல்லா முணர்ந் தீடேறுந் திருவுளத்தானே தம் அநுபவாசாரங்களை யெல்லாந் திரட்டி அத்தியற்புத திருப்பாடல்களாகப் பொழிந்தனர். அவற்றை யெல்லாமுடன் றிரிந்த அருளையர் முதலாய மாணவர் எழுதினரென்ப. சுவாமிகள் அருளையர்க்குத் தத்துவோபதேசஞ் செய்து, இராமநாதபுரஞ் சென்று ஆங்கேயே சிவத்தோடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய அத்துவித முத்தியை யடைவான் சமாதி கூடினர். அருளைய சுவாமிகள் அகவற்பாவினலே சுவாமிகளைத் துதித்து,

---

* தவம் என்றது ஈண்டுச் சிவஞானநிட்டையை. அதனை "ஐம்புலவேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தனை - தம் முதல் குருவுமாய்த் தவந்தனிலுணர்த்தவிட் - டன்னிய மின்மையி னரன்கழல் செலுமே" என்னுஞ் சிவஞானபோதச் சூத்திரத்தா னறிக.

சிவயோகசாதனராய்க் கனகசபாபதிபிள்ளை அவர்கட்கு மெய்யுணர்வருளித் துறவுற்றார். இக்குருபரம்பரையில் தஞ்சைமாநகரின் கீழ்ப்பால் அன்னப்பன் பேட்டையிலுள்ள அம்பலவாண சுவாமிகள் ஆதீனத்தில் அருணாசலப்பிள்ளை என்பார் இருந்தனர் என்ப. இச்சரிதம் வேதாரணிய ஆதீனத்திலே எமது சந்தான தீக்ஷிதாசாரிய சுவாமிகளது உபதேசப்படியும் திருப்பாடற்படியும் எழுதப்பட்டது. எஞ்சிய சரிதங்களை யெல்லாம் ஷை கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள், சென்னை ஞானபோதினியில் (6-புத்தகம், இலக்கஞ் சஞ்சிகையில்) வெளிப்படுத்தினர். ஆங்குப் பரக்கக் கண்டுகொள்க.

சரித்திரச் சுருக்கம் முற்றிற்று.

திருப்பாடற் சிறப்பு

வெள்ள மருவு விரிசடையான் வேத வனத் தான்விமலேச, னுள்ளமருவத் திருமூலனுறவின் மருவுமொரு மவுனவள்ள, லருளுங் கருணைவெள்ள வாரிமடுத்தேமறைசைநகர்ப், பிள்ளைமுனிவ னருண் முகிலாய்ப் பெய்தான் கருணைத் தமிழ்மழையே. 1

திருமூலன் மரபினெழுங் குருமவுனி திருவருளைத் திரட்டி வாரி, யருளுறு மானந்த வநுபூதிச் சார மெலா மருந்திநாளு, மருளோடு மிருளோட மறைக் காட்டினெழுந் தாயுமானேன் ஞானப், பொருளா ருஞ் சித்தாந்தத் தமிழ்மழையை யுலகமுயப் பொழிந்தான்மாதோ. 2

சிராப்பளிமா மலைமேவுஞ் செவ்வந்திப் பெருமா னருள் செய்ய வாங்கிப்; பராபரமுமெந்நாளும் பைங் கிளியும்பலயாவும் பாடிப்பாடித், தராதலமானுடர்க் கெல்லாந் தண்ணமுதாத் தந்தருளுந் தாயுமான, நிராமயனு ருள்பெரிய கவிதையினற் பொருளதனை நினைந்து நிற்பாம். 3

அன்னையத் தனுமாய்க் குருவுமாய்த் தேவா யமர்பிள்ளை முனிவன்மெய்யருளான், மன்னுதத்து வத்தை யவனருளறியா மதியிலே னுய்ந்திடற்குமோ, வென்ன வாகிடுமேகான்மவா தியர்க்கும்பிறர்க்குமா வெடுத்தனன் வேறின், றென்னமாதவஞ்செய் திட் டனேமறைசை யெம்பிரான் புகழுரைத்திடற்கே. 4

நீரணி சடையா னிருமலன் வரத னிட்கள சகளமாநிறைவோன், சீரணி கருணைத் திருவுரு வாகித் திருமறைக் காட்டெழுஞ் செல்வ, நீரடிக் கமலத் தாயுமானவன்ற னிருந்தமிழ்ப் பெருமை யென்னளவோ, பாரினிற்படுமோ வெடுத்தமா விட யம் பகருவ னினியினிப்பாக. 5

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீ ம த்

தாயுமான சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பாடல்களுள்

முதன்மூன்று பாடல்களுக்கும் உரை.

1-வது பாடல்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

அங்கிங் கெனாதபடி யெங்கும் ப்ரகாசமா
யானந்த பூர்த்தி யாகி
யருளொடு நிறைந்ததெது தன்னருள் வெளிக்குளே
யகிலாண்ட கோடி யெல்லாந்
தங்கும்ப டிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்
தழைத்ததெது மனவாக் கினிற்
றட்டாம னின்றதெது சமயகோ டிகளெலாந்
தந்தெய்வ மெந்தெய்வ மென்
றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதெது
வெங்கணும் பெருவ ழக்காய்

யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமா
யென்றைக்கு முள்ள தெதுமேற்
கங்குல்பக லறநின்ற வெல்லையுள தெதுவது
கருத்திற் கிசைந்த ததுவே
கண்டன வெலாமோன வுருவெளிய தாகவுங்
கருதியஞ் சலிசெய் குவாம்.

இந்நூலாசிரியர் மேலே (2-வது பாட்டில்) "பெரிய பொருளைப் பணிகுவாம்" என வியந்து வாழ்த்துதல் செய்யும் சிவத்தின் வியாபக முதலிய பலவற்றையும் தொகுத்து "முடிந்தது முடித்தல்" என்னும் உத்தியால் கூறுவான் எடுத்துக்கொண்டது இச்செய்யுளின் கருத்தாம்.

அங்கு இங்கு எனாதபடி என்பது:—அண்ட பகிரண்டங்களாகிய சேய்மைக்கணுள்ள தெனவும், அன்றிப் பூமி பாதலங்களென்னும் அணிமைக்கணுள்ளதெனவும் கண்டித்துரைக்கப்படாமை.

இனம்பற்றி உங்கு எனவுங்கூட்டி அவற்றிற்கு இடைவெளியின் கணுள்ளதெனவு முரைக்க.

'என்னாத' என்பது, 'எனாத' எனத் தொகுகின்றது.

எங்கும் ப்ரகாசமாய் என்பது:—மேல், கீழ், உள், புறம், நடு பக்கங்களனைத்திலும் பரந்து நிற்கும் பேரொளியாகி,

ஆனந்த பூர்த்தியாகி என்பது:—அவ்வாறேயகண்ட பூரணானந்தமாகி

ஆனந்த பூர்த்தி—வடசொற் புணர்ச்சியாதலின் இயல்பாயது.

அருளொடுநிறைந்தது எது என்பது:—தனது திருமேனியாகிய பேரருளோடு விபுவாயுள்ளது எப்பொருள்?

ஒடு உருபு "ஈட்டியவிரண்டாம்வேத நூலாரு வோடெழுந்த" என்றாற்போல ஒற்றுமைப் பொருட்கண் வந்தது.

அருள் ஆவது-அப்பின்னுசத்தி, நிறைவு ஆவது-உதியாமல் முக்காலத்தினும் உள்ளதாகி, ஓங்கிப் போமல் குறையாமல் இடையறாமல், அசைவின்றி பரந்துநிற்குந்தன்மை. இதனைப் பூரணமென்றும் விபுவென்றுங் கூறுவர். இந்நூலாசிரியர் மேலே "அண்டபகிரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி யானந்தமானபரமே" என்றும், "பார்க்குமிடமெங்கு மொரு நீக்கமறநிறைகின்ற பரிபூரணானந்தமே" என்றும் பலவிடங்களிலும் கூறியவாறுணர்க.

அன்றியும், அங்கு - வீடுபேறாகிய அம்மைக்கண்ணும் இங்கு - உயிர்வாழ்க்கைக்கிடமாகிய இம்மைக்கண்ணும் எனலும் ஒன்று இனம்பற்றி,

உம்மைக்கண் ணுமெனக் கூட்டியுரைக்க. எனவே அண்டதத்துவம் தண்டதத்துவமுதலிய அனைத்திடமுமாமென்பது பெற்றும். அவையாவன:—பிருதிவியண்டம்-புவலோகமுதல் சிவலோகத் தளவாக ஏழுலோகமும், மேல் அகண்டகடாகமும் பிரம்மாண்டமும், மேல் அப்பு தேயு வாயு ஆகாயங்களாகிய அண்டங்களும், மேல் மனம் புத்தி அகங்காரம் குணம் ஆகிய அண்டங்களும், இவைக்குமேற் பிரகிருதியண்டமும், மேல் அராகம் வித்தை கலை நியதி காலங்களாகிய அண்டங்களும், மேல் அசுத்தமாயையும், அதன்மேல் சுத்தமாயையிற் சுத்தவித்தை மகேச்சுரம் சாதாக்கியங்களும், அவைக்குமேற் பரவிந்து பரநாதங்களும், எண்பத்து நூறுயிரம் யோசனை கனமுள்ள பூமியும், கனிட்டபாதலமும், கீழே ஆடகேசுரர்க்குப் புவனமாகிய ஏழு பாதலங்களும், கூர்மாண்டரென்னும் உருத்திர புவனமுமாய் அண்டகடாக முட்பட்ட புவனமும், இன்ன அண்டங்க ளனைத்திற்கும் ஆதாரபூதமாய்ச் சிவசத்தியான ஆதாரசத்திக்கும் அப்பாலும் சிவத்தின் பூரண அளவு எல்லைப்படாதாதலால்,

"ஆதியுமந்தமுமில்லர்வரும்பெருஞ்சோதி"

எனவும்,

"அப்பாலைக்கப்பாலைப்பாடுதுங்காண்"

எனவும் பெரிய ருரைத்தவாற்று ணுணர்க.

அங்குள்ளது எனின் இங்கில்லதெனவும், இங்குள்ளது எனின் அங்கில்லதெனவும், அங்கிங்குள்ளது எனின் எங்குமில்லதெனவும், எங்குமுள்ளது எனின் ஏற்றத்தாழ்ச்சியாயிருக்கிறதெனவும், ஐயப்பொருட்கு இடமாகாமே "அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்பிரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி" என, வற்புறுத்திக் கூறினர்.

அணுதிமுத்தசித்துருவாகிய பதிக்கு அருளே திருமேனி என்பதற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்திரம் - 1, பா - 47)

"உருவருள்குணங்களோடுமுணர்வருளுருவிற்றோன்றுங்
கருமமுமருளான் றன்கரசரணாதிசாங்கந்
தருமருளுபாங்கமெல்லாந்தானருட்கொன்றின்றி
யருளுருவுயிருக்கென்றேயாக்குவனமலன்றானே."

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

தன் அருள் வெளிக்குளே என்பது:— அங்ஙனம் தனது அருளாகிய வெளியினிடத்தே.

கடவுளின் பொதுக்குணங்களெட்டில் ஒன்றாகிய 'பேரருளுடைமை' யெனும் பெயரைக்கொண்டு "அருள்வெளி" என்றனர். இதே பரவெளி, சிதாகாசமென்பது சிதம்பரமென்பதும் அதற்கே பெயராம். இதினின்றும் 'அண்டவெளி' தோன்றி யதி

னின்றும் 'மனவெளி' தோன்றித்தோற்றமுறை யானே யொடுங்கும். மனவெளி யென்பது மனம் விரித்த இடம். அண்டவெளியென்பது ஒவ்வோ ரண்டத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் வெளி. பரவெளி யென்பது எல்லாவற்றையும் தன்னுளடக்கி யிருக் கும் வெளியாம்.

அகிலாண்ட கோடியெல்லாந் தங்கும்படிக்கு என்பது :—அனந்தங்கோடி அண்டபுவனங்கண் முற்றும் பரிணமித்துத் தங்குமாறு.

இச்சைவைத்து உயிர்க்கு உயிராய்த் தழைத்தது எது? என்பது:—அருளைக்கருதி இச்சையைவைத்து உயிர்கட்குள் உணர்வாகி விரிந்துள்ளது எப் பொருள்?

அருள்வெளி என்பது தனது சந்நிதானமாம்; ஆகவே தனது சந்நிதானமாத்திரத்தாலே எல்லா வுலகங்களுந்தோன்றி விரிந்து அடங்குமென்பதா யிற்று. தனது அருள் ஆதியிலொன்றாயிருந்து, பின்னர் இச்சை ஞானம் கிரியைகளாகி, முறையே மலத்தான் மூடப்பட்டுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்தற்பொருட்டு வைத்த கிருபையை "இச்சை வைத்து" என்றும், தனது ஞானசக்தியால் அவர்க ளது நலத்தைவிரும்பி அறிதலை "உயிர்க்குயிராய்" என்றும், கிரியாசத்தியால் அவர்களுக்குத் தனு

வாதி பிரபஞ்சங்களைத் தருதலை "தழைத்தது" என்றும் கூறினர்.

ஆன்மாவும் இச்சைஞானம் கிரியைகளை உடையனுயினும் அவற்றை அனுதியாகிய மலம்மறைத்து நிற்கும். மெய்ப்பொருளின் சத்திகள் ஒன்றுனும் மறைக்கப்படாமல், 'தான்' அவற்றின்முகமாக ஆன்மாவுக்குக் கன்மவளவையால் போகாதிகளைக் கொடுத்து அவற்றால் தாக்கப்படாமல், தன்னந்தானுயறிந்துவிளங்குமியல்பிற்று. அதுவே அவ்விரண்டிற்கும் வேற்றுமை எனக் காண்க.

தனது சந்நிதிமாத்திரமின்றி யாண்டு பிறிதோரிடமின்முதலால் 'அருள்வெளிக்குளே' என்று தேற்றப்பொருளிற் கூறினர்.

"இச்சைவைத் துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்தது" என்றதற்கு உதாரணம்.

(சிவஞானசித்தியார். சூத் - 1, பா - 63.)

"ஒன்றதா யிச்சா ஞானக் கிரியையென் றொருமூன்ருகி
நின்றிடுஞ் சத்தி யிச்சை யுயிர்க்கரு ணேசமாகும்
நன்றெலா ஞான சத்தி யானயந் தறிவ ஞதன்
அன்றருட் கிரியை தன்ஞ லாக்குவ னகிலமெல்லாம்."

தன் சந்நிதியின்கண் முத்தொழில்களும் நிகழுமென்பதற்கு உதாரணம் :—

(திருவிளையாடற்புராணம், பாயிரம்.)

"பூவண்ணம் பூவின்மணம் போலமெய்ப் போதவின்ப
மாவண்ண மெய்கொண்ட வன்றன்வலி யாணைதாங்கி
மூவண்ண றன்சந்நிதி முத்தொழில் செய்யவாலா [ம்,"
மேவண்ணலன்னான் விளையாட்டின் வினையைவெல்வா

"மன வாக்கினில் தட்டாமல் நின்றது எது?" என்பது :—மனத்தான் இத்தன்மைத்தென நினைத்தற்கும், வாக்கால் இன்னதென உரைத்தற்கும் இயையாவண்ணம் அதீதமாய் நின்றது எப் பொருள்?

இனம் நோக்கிக் காயத்தானும் பற்றற் கமையாதெனவும் உரைக்க. இதனால் திரிகரண மெனும் தத்துவ மூன்றிற்கும் மேலாய் நிலைபெற் றுள்ளது அப்பொருள் என்றதாம்.

இத் திரிகரணங்களிலும் அப்பொருள் தங்கி யிருந்தும் அப்படித் தங்கியிருப்பதை யுணராமலிருப் பதுந் தவிர, அஞ்ஞான விசேஷத்தால் தட்டுப்படாம லும் கூடவிருக்கின்றதெனல்.

உள்ளே நின்று சங்கற்பவிகற்பங்களைச் செய்வ தால் 'சலம்' என்றும், இந்திரியங்களைப் புறத்தே விடயங்களிற் செலுத்துவதால் 'அசலம்' என்றும் கூறப்பட்ட மனம் பிரகிருதியில் தோற்றம். சூக் குமை பைசந்தி மத்திமை வைகரி என்னும் நான்கு வாக்குகளும் விந்துவில் தோற்றம். இவையெல்லாம்

பசு பாச ஞானங்களின் வழிப்பட்டு இயங்கிப் பின்பு பதிஞானம் மேற்பட்டெழும் எழுச்சியின்கண் கீழ்ப் பட்டடங்கு மாதலால், அவற்றில் "தட்டாமல் நின்ற தெது" என்ருர். இஃது நின்மலதுரியம். இந்நிலையின்கண் மனச்செயலும் வாக்கின் காரியங்களும் இல்லையாய் நிற்க, மேல் அவற்ருேடு சிறிதுந் தாக்கற்றதாய்ச் சிவம் அதீதமாகி நிற்கும் என்பதாம்.

வாக்கு நான்கனுள் சூக்குமை விந்துவினுள்ளே அரும்பும்; பைசந்தி இதயத்துள் மயின்முட்டையுட் சலம்போன்று மலரும்; மத்திமை கண்டத்துள் சவிகற்பமாயுணரத்தக்க ஒலியாய்க் காய்க்கும்; வைகரி வாயினின்றும் செவியிற் கேட்கப்படுவதாய்ப் பொருள்தரு மொழிவாய்க் கனிந்து வெளிப்படும்; இவை வாக்கின் உற்பத்தியாம்.

மனவாக்கு முதலியவற்றில் தட்டாதது என்றதற்கு உதாரணம் :—

(திருவிளையாடற் புராணம் - நான்மாடக் கூடலான படலம்.)

"பூதங்களல்ல பொறியல்ல வேறு
புலனல்ல வுள்ள மதியின்
பேதங்க ளல்ல வினையன்றி நின்ற
பிறிதல்ல வென்று பெருநூல்
வேதங் கிடந்து தடுமாறும் வஞ்ச
வெளியென்ப கூடன் மறுகில்

பாதங்க ளேவ வளையிற் தனுதி
பகர்வாரை யாயு மவரே."

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மனவாக்கினில் தட்டாம னின்றதற்கு மற்றொரு பிரகாரமாக வுரைப்பினுமாம். அஃதாவது:— மனம் மானதக் காட்சியும், வாக்கு - (வேதமுதலிய) வாக்காகிய இவை முதலிய அளவைகளாலும் நூல்களாலும் பற்றப்படாதது என்பதாம். வாக்கினிலும் என உம்மை விரிக்க.

" ஆசிலாசார தபோதன ரின்புறு
வாசகாதீத மனோலய பஞ்சரன். "

என்றதனு லுணர்க.

சமயகோடிகளெல்லாம் தம்தெய்வம் எம்தெய்வம் என்று எங்கும் தொடர்ந்து எதிர் வழக்கிடவும் நின்றது எது? என்பது:—பல்வேறு சமயங்களெல்லாமும் தமது தமது தெய்வமென்றும், எமது எமது தெய்வமென்றும் முறையிட்டு, எவ்வெவ் விடங்களினும் ஒருவரை யொருவர். விடாதுபற்றி எதிர்த்து வாதித்திடுமாறும், அவ்வச்சமயங்கடோறும் அவரவர் கடவுளராய் வீற்றிருப்பது எப்பொருள்!

எல்லாமென்பதில் உம்மை தொக்கது.

'வழக்கிடவும்' என்றதால் அவரவரும் சிந்திக்கவும் வாழ்த்தவும் வணங்கவும் நின்றது என வுணர்க.

பல் வேறு சமயங்களாவன:—உலகாயதம், பௌத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை, மாயாவாதம், பாஞ்சராத்திரம், இவை புறச்சமயம்; சைவம், பாசுபதம், வாமம், வைரவம், மாவிரதம், காளாமுகம், இவை உட்சமயம்; இன்னும் காலேகவாத முதலிய பலவுமாம்.

இச்சமயங்கள் பலவாறு வாதிக்குந் தொடர்பனைத்தும் ஈண்டுச் சொல்லப்புகின் வரையறப்படாமையின் அவற்றுட் சில சிலவே சுருக்கி யெடுத்துக் காட்டுதும்.

உலகாயதன் பிரபஞ்சத்துக்குத் தோற்றமு மொடுக்கமுமின்றி அதுதானே தோன்றி யழியும் எனவும், வேறொரு கர்த்தா அதனை யுண்டாக்கிக் காரியப்படுத்த வேண்டுவதில்லை எனவும் வாதிக்க, சித்தாந்தி அவைகளை மறுத்துரைப்பது.

பௌத்தரிற்சௌத்திராந்தின் உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம் ஆகிய பஞ்சகந்தச் சார்பால் எல்லாந் தோற்றுமெனவாதிக்க, பிறனொருவன் கருத்தாலன்றி ஒன்று நிகழாது என மறுப்பது.

காலேகவாதி காலமே கர்த்தா என்று வாதிக்க அதனை மற்றொருவன் மறுப்பது.

நையாயிக, வைசேடிகர் பரமாணுவிலே பரிணமித்த பிரபஞ்சம் அழிந்து பரமாணுவான பின்னும் ஆத்மாவின் கன்மத்துக் கீடாகப் பிரபஞ்சமாகத்

தோன்றி நின்று கழிந்திடும் என்று வாதிக்க, அக் கன்மமும் அணுவும் அசேதனமாதலால் முறையறிந்து தாமாகவே தோற்றியாது அவ்வணுரூபமும் பிரளயத்திலே யழியும் என்றும், இப்பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதான காரணம் மாயையே என்றும் வாதிக்க, மற்றொருவன் மறுத்துத் தனது கொள்கையை நிறுத்துவது. இங்ஙனம் பலவாறு வாதிக்கப்படுவனவும் மறுக்கப்படுவனவுமாம். இவை முதலியன சமயகோடிகளின் வழக்குகள்.

சைவத்திற்குத் தாண்டவ பூஷணனென்னும் மூர்த்தியாயும், பாசுபதத்திற்குத் திருநீருஞ் சடைமுடியுந் தரித்த மூர்த்தியாயும், மாவிரதத்திற்கு என்புமாலை தரித்த மூர்த்தியாயும், காளாமுகத்திற்குப் படிகமும், புத்திரதீபகமணியுந் தரித்த மூர்த்தியாயும், வாமத்திற்கு அக்கினியும், உபவீதமுந்தரித்த மூர்த்தியாயும், வைரத்திற்குத் தமருகமும், சிலம்புந் தரித்த மூர்த்தியாயும், பாஞ்சராத்திரத்திற்குச் சங்க முதலிய ஐம்படையுந் தரித்த மூர்த்தியாயும், சாத்தேயத்திற்குச் சத்திமூர்த்தியாயும், இன்னும் பௌத்தாதிகளுக்குப் பௌத்தன் முதலிய மூர்த்திகளாயும் வீற்றிருந்து, அவரவர் நினைத்த வடிவோடுஞ்சென்று எண்ணியாங் கெய்துவித்தும், தேகாந்தத்தில் முத்திபதங்கள் அருளியும் விளங்குவது, இஃதே அவ்வச் சமயங்களிலும் நின்றது என்பது. அங்ஙனம் தமிழ்

வேதமாகிய தேவாரத் திருவருட்பாவும் " நாடுென்றிய சமயங்களி னவ்வவர்க்கப் பொருள்கள்-வேறென்றிலாதன " என முழங்குவதுங் காண்க.

எங்கனும் பெருவழக்காய் யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி இன்பமாய் என்றைக்கும் உள்ளது எது? என்பது:—இவ்வாறு யாண்டும் அறுதி பெருமையாயுள்ள வழக்காகி, எவ்வகைத் தொழிலினும் வல்லதாய், ஒப்பற்ற சித்துருவாகி, பேரின்பவடிவாகி, எக்காலத்தும் நித்தியமா யிருக்கின்றது எப்பொருள்?

ஓரிடத்தும் ஒருகாலத்தும் ஒருவரானும் ஒருவாற்றானும் அவரவர் கொள்கைகளும், உத்தேசம், இலக்கணம், சோதனை இவை முதலியவற்றால் வாதிக்கப்பட்டும், அநுவதிக்கப்பட்டும், தோல்வி வெற்றிகளுண்டாய்ச் சிறிதும் ஒழிவு பெறுதல் அருமையாதல்பற்றிப் 'பெருவழக்கு' என்னப்பட்டது. ஒரு பொருண்மேல் இருவர் மாறுகொண்டு செல்லும் வழக்குப்போலாது, இது அவரவரும் அங்கங்கு அவ்வக்காலத்துத் தத்தம் பல்வேறு கொள்கைகளை மேற்கொண்டு தொடர்வதாம்.

எவ்வகைத் தொழிலினும் வல்லது என்பது:—சிருட்டி - படைத்தல், திதி - காத்தல், சங்காரம் - துடைத்தல், திரோபவம்-மறைத்தல், அநுக்கிரகம்-

அநுக்கிரகித்தல் என்னும் ஐந்தொழில்களும் வல்லமை யுண்மை. எவ்வகைப்பட்ட தொழில்களும் இவ்வைந்தனுள் அடங்குமா றுய்த்துணர்க.

இவை, தூலம், சூக்குமம், காரணம் என்பவற்றால் மூவைந்தாகும். அவற்றுள் மாயையினிடமாக உயிர்கட்குத் தநுகரண புவன போகங்களைத் தருவது படைப்பாம்.

தநு—எண்பத்துநான்கு லட்ச பேதமாம்.

கரணம்—சீவன் வித்தை சிவன் என மூவகைத்து.

விடயாதிகளை அறியுந் தன்மை சீவகரணமாம்.

உயிர்கள் போகங்களை நுகர்வதற்கு முக்காலமாயும், அவற்றை வினைக்கீடாய் அளவிடுவதாயும், உயிர்கட்கு இச்சையாதி மூன்றனையும் எழுப்பும் சார்பாயும், தன்னையும் விடயத்தையும் வேற்றுமையறிய வொட்டாமல் மயங்கச்செய்வதாயும் இருக்கின்றது வித்தியாகரணமாம்.

ஆன்மாக்கட் கிருவினையொப்பும், மலபரிபாகமும், சத்திநிபாதமும் வருவித்து அவற்றை முத்தியிற்சேர்ப்பது சிவகரணமாம்.

வித்தியாகரணத்தைப் பொருந்தி நடத்தும் புவனங்கள் இருநூற்றிருபத்து நான்காம்.

போகங்களாவன—சிவிகை, குடை, தேர், யானை, குதிரை, அறுசுவை, மாதர், கீதம் முதலியனவுமாம்.

இவைகளுக்குட் சரீரத்தையும், கரணத்தையும் யான் என்றும், புவனபோகங்களை எனது என்றும், உயிர்கள் கருமச்சுகாதிகளை யனுபவிக்கச் செய்தல் காத்தலாம்.

உயிர்களால் காணப்பட்டவற்றை ஒடுக்கல் துடைத்தலாம்.

இவற்றுட் பலநாளுழன்றும் வெறுக்காமல் ருசிப்பித்தல் திரோபவித்தலாம்.

பின்னர் நித்தியமும் அநித்தியமுமாகிய பொருள்களைப் பகுத்துத் தெரிவிப்பது அநுக்கிரகித்தலாம்.

இங்ஙனம் எண்பத்து நான்கிலக்க பேதமான உடல்களினிடத்தே பரமகர்த்தா ஐந்தொழில்கள் செய்வது தூலமென்றும், அத்தூலவுடலில் அவத்தைக் கருவிகளில் ஐந்தொழிகள் செய்வது சூக்குமம் என்றுஞ் சொல்லுவர்.

காரண . பஞ்சகிருத்யம் குருமுகமாக வழிபட்டுக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டையைக் கூடி அநுபவிக்குவ தாகலான், அம்முறையை அவ்வாறு

உணர்ந்துகொள்ளத் தக்கது. இவ்வண்ணம் எல்லாம் வல்ல சத்தும், சித்தும், இன்பமும் தானேயாம்.

இங்ஙனம் சத்து சித்து ஆனந்தமாகிய தனக்குச் சச்சிதானந்தனெனப் பெயராம்.

என்றைக்குமுள்ளது, எனவே அப்பொருளில்லாதகாலமில்லை யென்ருயிற்று.

மேல் கங்குல் பகல் அறநின்ற எல்லை உளது எது? என்பது:—சத்திநிபாதத்தின்கண் இரவும் பகலும் இல்லையாக நின்றதொரு நிலைக்களத்தே தானேயாயுள்ளது எப்பொருள்?

'மேல்' என்பது வினை ஒப்பு மலபரிபாகத்துக்கு மேற்பட்ட இடம். அதுவே சத்திநிபாதமாம்.

ஆன்மா, பயனின் முயற்சிகளையும் தேகபோகப் பற்றுக்களையும் முற்றத்துறந்து பிறிதொரு பயனையுங் கருதாமல், தத்துவங்களைச் சடமென்றறிந்து கழன்று, சத்தும் அசத்தும் பகுத்துணர் சத்தாயது ஆன்மாவென்றும், அவ்வாறு காட்டியது அருளென்றும் உள்ளுணர்ந்து, அவ் வருளைப்பற்றுதலாலும், நிட்டையிற்பெயராது நிற்றலாலும், முறையேமாயை கன்மங்களுக் கிடமாகிய சகலாவத்தையையும் ஆணவத்துக்கிடமாகிய கேவலாவத்தையையும் நீங்கின இடமாகிய சுத்த நிலையின் கண்போதஞ்சிறிதுங்

தோன்றுமல் நிற்க, பலகோடி சூரியர் ஓரிடத்தொருங்கு தோன்றினாற்போல நீக்கமற நிறை பேரொளியாய்ச் சடசித்துக்களின் உள்ளும் புறம்புமாகிப் பூரண நிர்மய நிட்கள் சொரூபமாக எங்கெங்கும் பரந்து விளங்கும். இச்சுத்த நிலையே இராப் பகலற்ற இடமென்றும், மறப்பு நினைப்பற்ற விடமென்றும், இன்னும் பலவாருகவும் பெரியோர் கூறுவர்.

இவ்வெல்லைக்கண் மேலீடாய்நின்ற திருவருட் போகத்தையும், சிவத்தையும் எதிரிட்டுக்காணும் தற்போத நீங்கிச் சிவயோக மெய்துதல் முத்தன் மார்கட்கி யையுமென வேதாகமங்கள் கூறுவன வாம்.

இவ்வெல்லையே தாதநெறி முதலிய நான்கு நெறிகளுள் சன்மார்க்க நெறியாய், மகாமலப் பிணிப்புக் கட்டறுத்துச் சிவானந்தப்பெரும்பேறு மருவிப் பாச இரிவும்பதியிற் புகலுமின்றி ஒருநிலையாம் இயல்பு.

இதுவே ஞானவரம்பும், மௌனாரம்பமும், பேசாவநுபூதி பிறந்தவிதியுமாம். உதாரணம்:—

(கொன்றைவேந்தன்)

"மோனமென்பது ஞானவரம்பு"

(கந்தரநுபூதி)

"தாசாமணியுந் துகிலும்புனைவா
ணேசாமுருகா நினதன்பருளா
லாசாகிகளந் துகளாயினபின்
பேசாவநுபூதியிற் பிறந்ததுவே."

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

தனக்கு வழித்துணையாகக் குடும்பபாரம் தலைக்கொண்டு, அதன் பாதுகாப்பி னேக்கத்தால் நெடுங்கால மறிவுமழுங்கி இனி எக்காலத்தில் யாண்டு ஓர் சுகங்கூடப் பெறுவலென் றேக்கமுற் றுள்ளயர்ந்து நோக்கியிருந்தவன், தனதோர் நல்வினை யுளதாக; ஒரு நகரின்க ணிருந்தாங்கெய்திய முதியோனை எதிர்பட்டு வணங்கிக் குறையிருந்தாலும் அன்னேனிரங்கி "அஞ்சலை" எனது அநுஞையாற்றுன் அந்நகர்க்க ணெய்துதியாயின் அந்நகராதிபதி தயவினுற் "சுகமே வாழ்வை" என வுபசரித்து வழிப்படுத்த தானு மம்முதியோனைப் பணிந்து வழிகொண்டு, இடையிலுள்ள பல மிருகாதிகளடர்ந்தமலை காடு யாறு கவர்நெறிகள் யாவும் பிற்பட அரிதிற் கடந்து சென்று அந்நகரினெல்லைக்கணணுகலும், ஆண்டுள்ள செல்வக்கிளர்ச்சியை நோக்கி நோக்கி வியந்து, அந்நகரையணைந்து, மந்திரத்தலைவனுதவியாற் புரவலனைக் கண்டிறைஞ்சி, அவன் தயவு பெற்று, அவன் அரசியனெறி நின்று நீடுவாழப்

பெற்றேருகி அங்கணியங்குங்கால், நேர்படுகின்ற எல்லையை நோக்குந்தோறும் இதுதொடங்கியன்றே மக்குச் சுகோதயப் பேறுண்டாயிற்றென்று அதன் பெருமையைக் கருதி அவ்வெல்லையையும் வந்தித்தல் செய்வாளுக.

இக்கருத்தேபற்றிப் பெரியோர் கோயில் முதலிய திருப்பதிகடோறு மெய்தியக்கால் அத்தலங்களின் திருவெல்லையை முன்னர் வணங்குமியல்பை அடியார் புராணந்தோறும் புராணகர்த்தர் கூறியிருப்பது. அம்முறை பிறழ்வின்றி, முத்தியினெல்லைக்கும் முத்திப்பதிக்கும் அணுக்கமான, அனுசந்தானமுள்ளதால், "எல்லையுளது" என அக்குறிப்புண்மை புலப்படுத்துவான் நூலாசிரியரும் போற்றினர் போலும்.

"அதுவே கருத்துக்கு இசைந்தது" என்பது:— அவ்வாருய் மெய்ப்பொரு ளுணர்ச்சியே வதிவர்க்கம் பசுவர்க்கங்களின் கருத்தெவற்றிற்கும் ஒப்ப முடிந்தது.

"அதுவே கண்டன எலாம்" என்பது:— அம் மெய்ப்பொருளே தூல சூக்குமங்களாற் காணப்பட்ட பூத பௌதிகங்களாகிய விடையபதார்த்தங்க ளனைத்தும் ஆதலால்,

இஃது அசுத்த நிலையில் காணப்படுவதாகிய ஞேயமாம். ஆகவே சுத்த நிலையிற் காணப்படும் ஞேயமும் ஒன்றுண்டென்ப தாயிற்று. இச் சுத்த நிலை மேற்கூறிய திருவருளையே கண்ணுகக் கொண்டு யாண்டுங் காணப்பட்டவனைத்தும் சிவமே யாகவும், பிறிதொன்றின்ருகவும் காண்பதாம். உதாரணம்:—

“நவிலுங்கால்மேல்கீழ் நடுபக்கமெங்கும்
சிவமொழிய வேறில்லைதேர்.”

என்பதனுலும்,

“பார்ப்பனவெல்லாம் பரமாயறிதல்
சீர்படுபேரறி வுடையோர்திறனே.”

என்பதனுலும்,

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-8. பா-30)

“அறியாமை யறிவகற்றி யறிவினுள் ளே
யறிவுதனை யருளினு னறியாதே யறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் காரணங்க ளோடும்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாகிற்
பிரியாத சிவன்ருனே பிரிந்து தோன்றிப்
பிரபஞ்ச பேதமெலாந் தானய்த் தோன்றி
நெறியாலே யிவையெல்லா மல்லவாகி
நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னயே.”

மற்றும் வருவனவற்ருனுங் காண்க.

"மோனவுரு வெளியது ஆகவும் கருதி அஞ்சலி செய்குவாம்" என்பது:—அம் மெய்ப் பொருளை மௌன ரூபமான வெளியீடாகவும் தியானித்துக் கைகூப்பி வணங்குதல் செய்வோம், எ-று.

"வெளியது" என்பதில் "அது" பகுதிப் பொருள் விகுதி. "வெளியதாகவும்" என்றதால் எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி யருளொடு நிறைந்ததாகவும், இச்சைவைத் துயிர்க் குயிராய்த் தழைத்ததாகவும், தட்டாமனின்றதாகவும், வழக்கிடவு நின்றதாகவும், என்றைக்கும் உள்ளதாகவும், எல்லையுளதாகவும், அதுவே கண்டனவெலாமாகவும், தனித்தனிக்கருதி அஞ்சலி செய்குவாம். அன்றியும் கடையிற் கூறியவாறுகவும் கருதி யஞ்சலிசெய்குவாம் எனவு முரைக்க.

இவ்வாறு கூறியவாற்றான் ஆதாரங்க ளனைத்திற்கும் அதீதமாகிய நிராதாரப் பரமகுருவை (தக்ஷிணா மூர்த்தியை) அஞ்சலிசெய்தமை கண்டு கொள்க.

அதுவன்றி, இந்நூலாசிரியர் தாம் சொல்லப் புகுந்த சுருதி குரு அநுபவங்களையும் அவற்றின் பயனையும். அருட்சார்பாய் நின்று ஒருவாற்றானுணர்த்துவதாகிய இந்நூல் இனிது முடிதற்பொருட்டு "ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்" என்னுந் தொடர்

நிலைக்கண் "எண்குணமுங்காட்டி" சௌபானபக்ஷங் காட்டி "மந்திரஞ் சிக்ஷைசோதிடாதி மற்றங்கநூல் வணங்க மௌனமோலி யயர்வறச் சென்னியில் வைத்து ராசாங்கத்திலமர்ந்தது வைதிக சைவ மகிழதந்தோ!" இதுவன்றித் "தாயகம் வேறில்லை இல்லை" "அருளைக் காட்டத்தக்க நெறியிந்நெறியே தான் சன்மார்க்கம்" என்றும், சின்மயானந்தகுரு என்னுந் தொடர்நிலைக்கண் 'சித்தாந்த முத்திமுதலே" என்றும், இன்னும் பலவிடங்களினும் பழிச்சுதல்செய்தபடி இவ்வாசிரியர்க்கு வேதாந்தத் தெளிவாகிய சித்தாந்தமே சிறப்புடைத்தாதலால் அஃதொன்றே உடன்பாடென்பது பெறப்படுகின்றது.

உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார் சூத்-8. பா-15-16.)

"வேதநூல் சைவநூலென் றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்
ஆதிநூ லநாதியம லன்றருநூ லிரண்டு
மாரணநூல் பொதுச்சைவ மருஞ்சிறப்பு நூலா
நீதியினா லுலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கு [த்
நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னொழிபொருள்வே தாந்த
தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம் பிறநூ
றிகழ்சீர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும்."

"சித்தாந்தத் தேசிவன்றன் றிருக்கடைக்கண் சேர்த்திச்
செனனமொன்றி லேசீவன் முத்த ராக

வைத்தாண்டு மலங்கழுவி ஞான வாரி
மடுத்தானந் தம்பொழிந்து வரும்பிறப்பை யறுத்து
முத்தாந்தப் பதமலர்க்கீழ் வைப்ப னென்று
மொழிந்திடவு முலகரெல்லா மூர்க்காகி
பித்தாந்தப் பெரும்பிதற்றுப் பிதற்றிப் பாவப்
பெருங்குழியில் வீழ்ந்திடுவ ரிதுவென்ன பிராந்தி."

"மௌன உருவெளி" என்பதில் * குடிலை ஆகிய மூலமநு § வினின்றும் சிவம் சத்திகளின் திருநோக்கத்தால் வெளிவந்தருளிய முதற்கடவுள் என்பதும் அமைந்து கிடத்தலின், தொல்லோர் வழக்கின்படி தாமும் மெய்ப்பொருளை அம் முதற் கடவுளாகவும் கருதி அஞ்சலிசெய்தனர் என உரைத் தலு மமையும்.

யோகிகள் மூலமநுவை மௌனக்கர மென்றும் மூங்கை எழுத்தென்றுங் கூறுவர். உதாரணம்:—

(திருமந்திரம்)

"ஊமையெழுத்தொடு பேசுமெழுத் துறி
லாமையகத்தினி லஞ்சுமடங்கிடு
மோமயமுற்றது வுள்ளொளிபெற்றது
நாமயமுற்றது நாமறியோமே."

முதற் கடவுளாகிய மூத்தபிள்ளையார் மூல மநு வினின்றும் வெளிவந்தருளிய வரலாற்றை விநாயக புராணத்திற் கண்டுகொள்க.

* பிரணவம். § மந்திரம்.

அன்றியும், இந் நூலாசிரியர் மேலே "மௌன குருவணக்கம்" என்னுந் தொடர்நிலைக்கண் "மூலன் மரபில்வரு மௌனகுருவே" என்று தமது ஆசிரியரை வழிபடுகின்றாராகலின், அத்துணை யியல்பு வாய்ந்த சிவமே தம்மையாட்கொள்வான் திருவுளங் கொண்டு மேற்கூறிய திருமூலநாயனார் மரபிற் குருவடிவாய் எழுந்தருளிவந்து தமக்குப் பந்தமோசனஞ் செய்வித்தமையை யுட்கொண்டு, அவரை ஈண்டும் வணங்குதல் செய்தபடி என்பதுங் காண்க.

இங்ஙனங் குறிப்பாற் பொருளுணர்த்துவது உள்ளுரையணியாம்.

திருமூலநாயனார் ஸ்ரீகயிலாயத்திலே ஸ்ரீநந்திதேவரது அருள்பெற்று அணிமா ஆதி அட்டசித்திகளினும் வல்ல சிவயோகியார். அகத்தியமுனிவர்பாலுள்ள நட்பினால் அவருடன் சிலநாள் வசிக்கவேண்டிக் கயிலையினின்றுங் காசி சிதம்பரமுதலிய அங்கங்குள்ள தலங்களைத் தரிசித்து வந்து, திருவாவடுதுறைக்கண் பரமசிவத்தைப் பணிந்து, அத்தலத்தின்கண் வசிக்க விரும்பிக் காவிரிக்கரைச் சார்பிலுள்ள வனத்தில் வரும்போது, அங்கு ஆதம்மை மேய்த்திருந்து அந்நாளிற் காலஞ் சென்றுவிட்ட மூலன் என்னும் பெயருள்ள வோரிடையனைச் சூழ்ந்து கதறிக்கொண்டிருந்த பசுமந்தையைக் கண்டி-

ரங்கி, அவற்றின் துயர் நீக்கற்பொருட்டுத் தமது யாக்கையை ஓரிடத்திற் சேமித்துவைத்து, அவனுட லிற் பிரவேசித்துப் பசுக்களை யன்று முழுதும் மேய்த்து, பின்பு அதன தனிடங்களில் அவற்றைப் போக்கி, கணவ னிறந்தது தெரியாத இடையன் மனைவி வந்தணைக்கவும் மறுத்துவிட்டுத், தாம் சேமி த்து வைத்தவிடத்திற் போய்ப் பார்க்கத், தமதுடல் அங்கில்லாமை கண்டு அது பரமசிவத்தின் அரு ளென் றுள்ளுணர்ந்து, தாம் பிரவேசித்த யாக்கை யொடு சென்று, ஆவடுதுறைக்கண் பரமசிவத்தைத் தரிசித்துக் கோயிலின் மேற்பாலுள்ள அரசமரத்தி னிழற்க ணமர்ந்து, ஆகமங்கள் கூறுகின்ற மரிவை யாதி நான்கு பாகங்களையும் ஆண்டுக்கொரு பாசுர மாக மூவாயிரந் திருமந்திரஞ் சொல்லியருளினர். அவரது திருமரபிற் றோன்றிய மௌனகுரு சுவாமி களின் மரபினரே இந்நூற் கருத்தராகிய தாயுமான முனிவர்.

"எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்தபூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்ததும்" "இச்சைவைத்து உயிர் க்கு உயிராய்த் தழைத்ததும்" மனவாக்கினிற் றட் டாமல் நின்றதும்" "எங்குந் தொடர்ந்து எதிர்வழக் கிடவு நின்றதும்" "யாதினும் வல்ல வொருசித்தாகி இன்பமாய் என்றைக்கும் உள்ளதும்" கங்குல் பக லறநின்ற எல்லையுளதும்" ஆகிய இவ் வறுவகைத்

தன்மைத்தாய பொருளொன்றே ஞேயத்தழுந்தின சீவன்முத்தர் கண்டனவெலா மாகுமாதலின், அதனை "மௌனவுரு வெளியதாகவும் கருதி யஞ்சலிசெய்கு வாம்" என முடிக்க.

இவ்வாறிவையும் வாய்பாடுகளாகக் கொண்டு நூன்முகத்தில் "பரிபூரணானந்தம்" என்னுந்தொடர் நிலைமுதல் "சிற்சுகோதய விலாசம்" என்பதிறுதி யாகிய பன்னிருதொடர் நிலைகளிலும், அதன் வியா பக இலக்கணங்களை ஒவ்வொன்றிற் கிவ்விரண்டாக ஒருவாறு குறிப்பித்து, அம்மெய்ப் பொருளைப் பழிச்சல் செய்கின்றாரென்க.

அப் பன்னிரண்டின்மேற் கூறும் "சிதம்பர ரக சியம்" என்னுந் தொடர்நிலையில் வந்து திண்ணய மும், ஏனைத் தொடர்நிலைகளில் அதனைச் சார்ந்த பன்னெறிகளுங் கூறினர்.

அம்மெய்ப்பொருள் இவ்விதத் தன்மைத்தாய் விளங்குவதென்று நுவன்றதால் இது "பொருட் டன்மையணி." பொருள்வகை பின்னர்க் கூறுதும்.

இறைவன் ஆன்மாக்க ளுய்யும்பொருட்டுக் கடாக்ஷித்தருளிய வேதாகம நெறியைப் பற்றாதார்க் கன்றி, அந் நெறியைப் பற்றியவழி உளதாகும். தத் துவஞான முடையார்க்குத், தியானசமாதிகளாற் சீவன்முத்ததத்துவப்பேறு கைவந்துள்ள தாயுமான

முனிவர், தமது சிதானந்தனுபவத்தோர்ச்சியை ஒருவாறு புலப்படுத்துவான் எடுத்துக்கொண்ட இம்முதற் செய்யுள், சொற்கள் வாளா விரியாமையும், பொருள்கள் விபரீத ஐயங்கட் கிடமாகாமையும், சிரவணஞ் செய்வார்க்கு இன்பந் தருகையும், சீரிய சொற்க ளுடைமையும், சந்தச்சுவை யுடைமையும், ஆழிய கருத்தைக் கொண்டிருக்கையும், காரண காரிய முறைகளை யுடைமையும், சான்றோர் ஆட்சியோடு மாறுபடாமையும், சிறப்பாகிய பொருட் பேற்றைப் பயத்தலும் உதாரண முடையதாதலும் ஆகிய பத்தழகோடுங் கூடிநிற்கின்றது காண்க.

2-வது பாடல்

ஊரனந்தம் பெற்ற பேரனந்தஞ் சுற்று
முறவனந்தம் வினையினு
னுடலனந்தஞ் செயும் வினையனந்தங் கருத்
தோவனந்தம் பெற்றபேர்
சீரனந்தஞ் சொர்க்க நரகமு மனந்தநற்
றெய்வமு மனந்தபேதந்
திகழ்கின்ற சமயமு மனந்தமத னன்ஞான
சிற்சத்தியா லுணர்ந்து
காரனந்தங் கோடி வருஷித்த தெனவன்பர்
கண்ணும்விண் ணுந் தேக்கவே

கருதரிய வானந்த மழைபொழியு முகிலைக்
  கடவுளைத் துரியவடிவைப்
பேரனந்தம் பேசி மறையனந்தஞ் சொலும்
  பெரியமௌனத்தின் வைப்பைப்
பேசரு மனந்தபத ஞானவா னந்தமாம்
  பெரியபொருளைப் பணிகுவாம். 2

"ஊரோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—ஊர்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

பல்லாயிரகோடி அண்டங்களிலும் சேய்மை, அணிமை, நடுவிற் பலவேறுவகையாய் அளவில்லனவாய் உள்ள ஊர்களாம்.

"பெற்றபேரோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:— அவைகொண்டுள்ள பேர்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

மேற்கூறிய வூர்கள் பலவற்றுள்ளுந் தோன்றுந் தேகிகளுடையும் பேர்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

மேற்கூறிய வூர்கள் பலவற்றுள்ளுந் தோன்றுந் தேகிகளுடையும் பேர்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்களெனினுமமையும்.

"சுற்றும் உறவோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—தேகிகளைச் சூழ்கின்ற உறவாதிகளோ அளவில்லன வாகிய பேதங்கள்;

உறவினராவோர் ஒருவரையொருவர் சூழ்ந்து நத்திருப்பதால் 'சுற்றமுறவு' எனப்பட்டனர்.

'சுற்றும் உறவு' என்றதால் அளவில்லனவாகிய பகையும் நொதுமலும் கூட்டி யுரைத்துக் கொள்க.

உறவாதிகளாவன:—மனைவி, மக்கள், தாய், தந்தையர் முதலிய பலர்.

"வினையினுல் உடலோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—வினைகள் காரணமாகத் தோற்றும் உடல்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

'வினை' நல்வினை தீவினையென இருவகையாம். வினையினலன்றித் தேகமெடுப்பதில்லை யாதலால் 'வினையினல் உடல்' என்றனர்.

உள்ளம் முதலியவற்றின் விகாரமே யிருவினைக்குங் காரணம்; அவ் வினைகளே பிறப்பிறப்பிற்குக் காரணம்; இவை மேல் நடு கீழ் ஆகிய மூவுலகத்தினும் தோற்றிக்கெடுவனவாம். தரு எண்பத்து நான்கிலக்க யோனிபேதமென வரையறுக்கப்பட்டதேனும், ஒவ்வொரு பேதத்தினும் எண்ணிறந்த உடல்கள் தோன்றி அழிவனவாதலால் 'உடல் அனந்தம்' என்னப்பட்டது. தரு எண்பத்துநான்கிலக்கயோனி பேத மென்பதற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார்.)

"அண்டசஞ் சுவேத சங்களுற்பிச்சஞ் சராயு சத்தோ
டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குநூ றாயி ரந்தா

னுண்டுபல்யோனியெல்லா மொழித்துமானுடத்துதித்த
கண்டிடிற்கடலைக்கையா னீந்ினன்காரியங்காண்." [ல்

"செயும் வினையோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—அவ் வுடல்களோடு கூடிய வுயிர்கள் செயுஞ் செய்கைகளோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், எற்றல், ஓம்பல், பயிறல், பயிற்றல், பொருந்தல், பொருத்தல், ஈட்டல், உழுதல், உழுதுவித்தல், காத்தல், அழித்தல், விரும்பல், வெறுத்தல், எதிர்த்தல், நள்ளுதல் முதலிய பல வேறுவகைப் படுவனவாம். மனமிலயமாகுமளவும் செய்வினைக ளளவுபடாமையின் அனந்தமாயின.

"கருத்தோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—தேகிகள் பலவாறு கருதும் எண்ணங்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

அவற்றை யீண்டு விரிக்கிற் பெருகும். தேவாரத் திருவருட்பாக்களிற் பரக்கக் கண்டுகொள்க.

"உண்பது நாழி யுடுப்பது நான்குமுழம்
எண்பது கோடி நினைந் தெண்ணுவன."

என்னும் ஔவையார் வாக்கானும்,

"ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப
கோடியு மல்ல பல."

என்னும் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் இயற்றிய விருத்தியானுங் கண்டுகொள்க.

செயுஞ் செய்கைகள் தேகாதி யவயவங்களாலாம், கருதும் எண்ணங்கள் மனாதி யந்தக்கரணங்களாலாம்.

இவ் வினைகளுங் கருத்துகளும் யோக முயற்சியையும் அக்கருத்தையும் நோக்குங்கால் பயனில்லனவாய்க் கழியும்.

"பெற்றபேர் சீரோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—(மேற்கூறிய ஊர் முதலியவற்றைத்) தத்தம் வினைக்கீடாய்ப் பெற்றவர்களது செல்வ முதலியவையோ அளவில்லனவாகிய பேதங்களாம்;

செல்வ முதலிய்வற்றின் எதிராகிய வறுமை முதலிய பேதங்களுங் கொள்க.

"சொர்க்கமோ நரகமுமோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—(தேகிகள் அவ்வவ் வந்தத்தி லடையும்) முத்திப்பதங்களும் நரகங்களும் தனித்தனி அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

சொர்க்க நரகங்கள் புண்ணிய மிகுதியானும் பாவ மிகுதியானும் அடையப்பட்டவையாம்! ஆகவே, நடுவாகிய கன்மபூமிஅவ் விரண்டனையும் சமமாக அநுபவிக்கும் இடமென்பது காண்க.

சொர்க்கங்களாவன :—இந்திரன் முதலிய இறைவர் பதங்களாம்.

நரகங்களாவன:—கனிட்ட பாதலங்கட்கும், அசுரகாண்டம், சர்ப்பகாண்டம், இராக்கதகாண்டம், இவை ஒவ்வொன்றும் மும்மூன்றுயுள்ள எழு பாதங்கட்கும் கீழே அடுக்காயுள்ள இரௌரவம், கும்பிபாகம், அபிசிகம் முதலிய அநேக பேதங்களாம்.

செய்கையுங் கருத்து மளவில்லனவாதலின் அவற்றுல் அடையும் பலனுகிய சொர்க்கநரகமுமளவில்லனவாம்.

"நற்றெய்வமுமோ அனந்த பேதம்" என்பது:—(அவரவர்களும் பூசித்துப் போற்றி அங்கங்கும் வழிபாடுசெய்யும்) நன்மையுள்ள தெய்வங்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

தம்மை வழிபடுகின்ருர்க்கு இயன்றவாற்றுற் பேற்றை யளிக்கின்ற உண்மைநோக்கி 'நற்றெய்வம்' என்ருர்.

பரமார்த்தமாய தெய்வம் ஒன்றேயாயினுந் தேகிகள் பல வேறுவகையாகியும், அவர்கள் மனே வாக்குக் காயங்களால் அர்ச்சிக்குங் கர்மம் அளவிலாப் பேதங்களை யுடையனவாகியு மிருக்கையால் அவ்வவற்றிற் கேற்பச் சுகதுக்கங்களை யூட்டு நிமித்தம் பகவான் திருவிளையாடலாக அனந்த கருமகாண்டங்களை நியமித்து அனந்த வுருவங்களைக் கொண்டிருத்தலால் 'தெய்வமு மனந்தம்' என்ருர்.

"திகழ்கின்ற சமயமுமோ அனந்த பேதம்" என்பது:—(முடிவுபெருமல்) அங்கங்கும் விளங்காநின்ற சமயங்களுமோ அளவில்லனவாகிய பேதங்களாம். அவ்வச் சமயங்களும் வாதிக்கப்பட்டு ஒழிவு கூடாமல் அனந்தமான அளவைகளைக்கொண்டு நிற்கின்றனர்; ஆகலால், "திகழ்கின்ற சமயமும்" என்றார். உதாரணம்:—

(அவிரோத உந்தியார்)

"ஒன்ருெடொன் ருெவ்வா மதங்களொன்ருென்றினுற்
பொன்றுவதில்லையே லுந்தீபற
பொய்யென்பதெத்தைநா முந்தீபற"

பூர்வத்திற் சமயங்க ளறுவகையா யிருந்தன. உதாரணம்:—

(திருமந்திரத் திருவருட்பா)

"ஒன்றதேபேரூர் வழியதற்காறுள
தென்றதேபோலு மிருமுச்சமயங்க
ளன்றி துதீதிது வென்றுரைமாந்தர்கள்
குன்றுகுரைத்தெழு நாயையொத்தாரே."

என்பதனுலும்,

"முதலொன்ருனை முதிகுடன்வாலுந்
திதமுறுகொம்பு செவிதுதிக்கைதான்
மதியுடனந்தகர் வகைவகைபார்த்தே
யதுகூறலொக்கு மாறுசமயமே."

என்பதனு மறிக. இதை அகச்சமய மெனக் கொள்க.

பிற்காலத்தில் இச் சமயங்களினின்றும் பலவேறு வகைப்புறச்சமயங்கள், அகப்புறச் சமயங்கள்,புறப் புறச்சமயங்கள் முதலிய வுற்பத்தியாகி யொவ் வொன்றினின்று மனேக சமயங்களுண்டாகி யிருத் தலான் 'சமயமும் அனந்தம்' என்றார்.

தெய்வபேதமும் சமயபேதமும் சிற்சிலமுன்ன ருரைக்கப்பட்டன.

"அதனால்" என்பது:—(இங்ஙனம் மேற் போந்த ஊர் முதலியவைகளின் ஒவ்வொன்றின் பேதங்கள் எண்ணில் அடங்கரியனவா யிருக்கும்) நோன்மையி னாலே,

"ஞான சிற்சத்தியால் உணர்ந்து" என்பது:— ஞானமே திருமேனியாகியும் உயிருக்கு ஒளியாகியு மிருக்கும் சற்சத்தி யருளால் மேற்கூறிய விடயங் களையும் இனிச்சொரூபத்தையும் பாகுபாட்டா லறிந்து,

அநாதியே ஆன்மாவை இருவகை மறைப்புக்க ளாய் விஷயசொரூபங்களை மறைத்துள்ளது ஆணவ மலமாம். ஆணவத்தினிலக்கணம் சித்தியாரிற் றெற் றெனக் காண்க.

உயிருக்குப் பரிபாக மேறுவான் தநுகரணாதி களைக் கொடுத்து முன்னர் விடயமறப்பைப் நீக்கவும், பின்னர்ச் சுருதியாதியாற் சொரூபமறைப்பை நீக்

கவும், அவ்விருவகை ஞானங்களையுந் தருவது அருட் சத்திலேயாகலாற் 'சிற்சத்தியாலுணர்ந்து' என்றது.

எனவே, அவ்வுயிர் உணர்ந்த உணருமாத்திரையே யன்றித் தனக்கென வேறொரு சத்தமில்லாததான சிற்றறிவினதாமாகலான் அவ்வாறு கூறப்பட்டது. அதுவே நித்தாநித்தப் பொருள்களை அருண்முன் னீடாயறிந்து என்பதாம். இவ்வாறுணர்தல் சீவன் முத்ததத்துவமாம். உதாரணம்:—

(அவிரோத வுந்தியார்)

" பலசித்திமுத்தி பானுலடைதலாற்
றொல்சீவருமுள ருந்தீபற
சுதந்தரகீனரென் றுந்தீபற."

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-8. பா-28.)

"சூரியகாந் தங்கல்லினிடத்தே செய்ய
— சுடர்தோன்றி யிடச்சோதி தோன்றுமாபோல்
ஆரியனு மாசான்வந் தருளாற் றோன்ற
வடிஞான மான்மாவிற் றோன்றுந் தோன்றுந்
தூரியனுஞ் சிவந்தோன்றுந் தானுந் தோன்றும்
தொல்லுலக மெல்லாந்தன் னுள்ளே தோன்றும்
நேரியனுய்ப் பரியனுமா யுயிர்க்குயிரா யெங்கும்
நின்றநிலை யெல்லாமு நிகழ்ந்து தோன்றும்."

"கார் அனந்தம் கோடி வருடித்தது என" என்பது:—அளவில்லனவாகிய மேகசாலங்கள் ஒருங்கு

சேர்ந்து எக்காலத்தில் இடையருமற் பொழிந்தன போலு மென்னும்படி.

„அன்பர் கண்ணும் விண்ணும் தேக்க" என்பது:—அன்பர்கள் கண்களும் அவைவ நாடும் ஞானகாயமுந் தேங்குமாறு.

"கருதரிய ஆனந்த மழை பொழியும் முகிலே" என்பது:—நினைத்தற்கிசையாத ஆனந்தப் பெருமழையை விடாது பொழியாநின்ற நிலைமைத்தாய முகிலே,

"அன்பர் கண்ணும் விண்ணுந் தேக்கப், பொழியுமானந்தமழையை" எனையோர் மனத்தினலேனு மதித்தலு மரிதாகலான் "கருதரிய" என்றார்.

சம்வர்த்தம் முதலிய எழு மேகங்களும் மணி முதலியவன்றி ஆனந்த மழையைப் பொழியமாட்டாவாகலானும் இது அவைபோலாது கருணைமழையைப் பொழிவதாகலானும், இம்மழை பொழியக் கண்ட அன்பர்க்கு ஒரு நினைவுமுண்டாய்ச் சலியாதாகலானும், "கருதரிய ஆனந்தம்" என்றார்.

இவ்வாறு வருவது அற்புத உருவக அணியாம்.

கைம்மாறு எதிர்பாராது நீரைச்சொரிந்து உலகுயிரைக் காக்கும் மேகம்போல அருண்மழையைப் பொழிந்து ஆன்மகோடிகளையீடேற்றலால் "முகிலே" என்றார்.

"நாம் கடவுளை" என்பது:—நமது கடவுளை.

"கடவுள்" என்பது எல்லாவற்றையும் கடந்துள்ளதாகலாற் காரணக்குறியாயிற்று.

எல்லாவற்றையும் கடந்துள்ளதாவது:—பூத முதலிய இருபத்துநான்கு தத்துவங்களும் பிரகிருதியிலொடுங்க, புருட தத்துவ முதலியன மாயையிலொடுங்க, சுத்தவித்தை முதலியன விந்துவிலொடுங்க, சத்திசிவங்களின் கூறாகிய அபரவிந்து அபர நாதங்கள் சுத்தமாயையிலொடுங்க, இவை யெல்லாங் கடந்து நின்றது சுத்தசிவம் ஆதலால் கடவுள் என்னப்பட்டது. உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்திரம்-2. பா-72.)

"மொய்தரு பூத மாதி மோகினி யந்த மாகப்
பொய்தரு சமய மெல்லாம் புக்குநின் றிடும் புகன்று
மெய்தரு சைவ மாதி யிருமூன்றும் வித்தை யாதி
மெய்தத் துவங்களேயு மொன்றுமின் றெம்மிறைக்கே."

ஞேயத்தழுந்தின ஜீவன்முத்தரான தம்மைப் போலச் சிவசந்நிதி யநுசந்தான முடையோரையும் உள்ளிட்டுக்கொண்டு "நமது கடவுள்" என்று சுதந் தரித்துக் கூறினார். அங்ஙனங் கூறின சங்கற்ப விகற்பங்கள் தோன்றுமே யென்னும் போதம் சிறிது மில்லாராகலான் உடைமையை உடைப்பொருளாக "நமது" என்ன வுபசரித்தனர். அன்றி மலபரிபாகத் தின்மேல் ஞானம் பிரகாசித்துச் சதாசாரியன் அரு

ளால் கிட்டை கைகூடிச் சீவன் முத்தராய் விகற்ப மின்றிஓடும்,பொன்னும் ஒப்பக்கண்டு, மெய்ப்பொரு ளின் வியாபகத்தில் வியாப்தமாகப்பொருந்தி அதனை நீங்காமலுடைந்தையாய் அதனையே நோக்கி யிரு க்கை அவர்க்கியல்பாதலால், அவ்வாறு கூறவும் கூடும் எனக் கோடலுமொன்று. உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்திரம்-8. பா-29.)

"மிக்கதொரு பக்குவத்தின் மிகுசத் திநிபாத
மேவுதலு ஞானம்விளைந் தோர்குருவி னருளாற்
புகட்டினுத் தேநிட்டை புரிந்து ளோர்கள்
பூதலத்திற் புகழ்சீவன் முத்தராகித்
தக்கபிரி யாப்பிரிய மின்றி யோட்டிற்
றமனியத்திற் சமபுத்தி பண்ணிச்சங் கரனோ
டொக்கவுறைந் திவனவனை யவனிவனை விடாதே
யுடைந்தையாய்ச்சிவன் றேற்றமொன்றுகாண்டர்."

"துரியவடிவை" என்பது:—துரியஞான சொரூபத்தை.

எல்லாவற்றையும் தன்னியல்பானே யறிந்து ஆன்மாக்களை அறிவிக்குமதே துரியஞானமாம். துரியம மேலான ஞானமாம். நின்மலாவத்தையிலே தற்சொரூப தரிசனந் தோன்றுவது துரியம். அஃது அறிவே மயமாயிருத்தலாம். இவ்வாறு தோற்றுவித் தருளியதாகலின் "துரியவடிவு" என்றார். உதாரணம்:—

(திருமந்திரத் திருவருட்பா)

"அறிவறி கின்ற வறிவு நனவா
மறிவறி யாமை யடையக் கனவா
மறிவறி வல்லறி யாமை சுழுத்தி
யறிவறி வாகு மான துரியமே."

என்பதனானும்;

"சிவமா யவமான மும்மலந் தீரப்
பவமான முப்பாழைப் பற்றறப் பற்றத்
தவமான சத்திய ஞானனந் தத்தே
துவமார் துரியஞ் சொரூபம் தாமே."

என்பதனானும்;

"பரம குரவன் பரமெங்கு மாகித்
திறமுற வெங்கணுஞ் சேர்ந்தொழி வற்று
நிரவு சொரூபத்து ணீடுஞ் சொரூப
மரிய துரியத் தணைத்து நின்றானே."

என்பதனானுங் காண்க.

"பேர் அனந்தம் பேசி மறை அனந்தம்சொலும்" என்பது:—அளவில்லனவாகிய அபிதானங்களை யெடுத்து எண்ணிலவாகிய வேதாகமங்கள் எத்தா நின்ற,

பேரானந்த மாவன:—நிர்க்குணம், நிராமயம், நிரஞ்சனம், நிராலம்பம், நிர்விடயம், நிட்களம், அசங்கம், நிர்வசனம், நிர்த்தொந்தம், நித்தம், முத்தம், தற்பரம், விசுவாதீதம், பரிபூரணம், சயம்பு, சிவம், பதி, பரம், அபரம், பராபவம், அந்நியம்,

அநந்தியம், தற்பதம், பரமபதம், அநுபூதி, பரமாசாயம், அற்புதம், திரதிசயம், தோசோமயம், சின்மயம், சிற்பரம், ஆதி, அநாதி, ஏகம், அநேகம், அகண்டம், பரஞ்சோதி, மாயாதீதம், சுவாதீதம், வன்னிரேதா, சத்தியன், அரூ, உரு, புருடன், புருட்டுதன், புருகூதன், மெய், சத்து, பரமான்மா, பரதத்துவன், பரப்பிரமம், யாகமுதல்வன், மும்மண்டலேசன் முதலிய பலவும் பலவேறு சமயிகள் கூறுவனவும் அன்பர்கள் துதிப்பனவும் ஆம்.

மறையனந்தமாவன:-நான்குவேதங்கள் அவற்றின் சாகைகள், இருபத்தெட்டு மூல ஆகமங்கள் இவற்றின் பிரிவுகள் உபாகமங்கள், இவற்றின் பகுதி விகுதிகள் முதலியவையாம். தாரகம் காயத்திரி முதலியன பகுதிகளும், அங்கம் மலைகள் முதலியன விகுதிகளும் ஆம்.

"மறை அனந்தம்" என்பதற்கு உதாரணம்:—

இன்னவையிரண்டு மிவனருள் வலியா
லீன்றநான் மறையையந் நான்கும்
பின்னவ னருளா லளவியவான
பிரணவ மாதிமந் திரமும்
அன்னவாறுன தாரகத் தகார
மாதியக் காங்களு முதித்த
சொன்னவைக் காத்திற் சிவகாம நூலிச்
சுரவா னடுமுகத் துதித்த."

தேகிகள் பக்குவத்திற் கேற்பக் கடவுணிலை பலவாக வேதங்கள் சொல்லியிருத்தலின் "மறையனந்தமாகச் சொலும்" எனப்பொருள் கோடலுமொன்று. உதாரணம்:—

(அஞ்ஞவதைப்பரணி)

பலபலவாய்ச் சொல்லுநெறி யெல்லாஞ் சொல்லப் பட்டதொரு பொருளினையாம் பணிதல் செய்வாம்."

(அவிரோதவுந்தியார்)

"சுருதிகள் சொல்பல் சமயத் துணிவுமப்
பரசிவ பந்தமென் றுந்தீபற
பகர்நாமம் வேறுவே றுந்தீபற."

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

"பெரிய மௌனத்தின் வைப்பை" என்பது:—பெருமைத்தாய மௌன நிக்ஷேபத்தை,

பண்டை யோருகத்தின்கண் சனகாதி நான்கு பிரமவிருடிகளும் பரமசிவத்தைப் பிரார்த்தித்து "எங்களறிவு அமைமந் தடங்கும்வகையை அடியோங் கட்குணர்த்தியருளுதி" என விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதனைத் திருவுள்ளத்தடைத்து, கல்லாலி னீழற்கண் வீற்றிருந்து, வேதாந்தத் தெளிவாகிய ஆகமத்தியம்பும், திரிபதார்த்த வியல்புகளையு முபதேசித் தருளலும், அதனைக் கேட்டுணர்ந்து பின்னரும் "அறிவமைமந் தடங்குதற்கு இன்றியமையாக் கருவியாகிய

ஞானபோதகத்தையும் போதித்தருளல் வேண்டும்" என்ன, பரமகுரவன் புன்மூரல் அரும்பி அதற்கு யாதும் எதிர்கூறுனாகி, அதுவாயாற் புகல்வதன்று, இவ்வண்ணமிருக்கையே அந்நிலையாகும்" என்று அவர்கட்கு உணர்த்துவானாகித் தனது திருமார் பின்கண் ஒரு கையைச் சேர்த்து ஒருகையில் மோன முத்திரியைக் காட்டி, யோகியர்போல நின்றபடி அவரும் அவ்வாறுணர்ந்து அறிவொடுக் கம் பெற்றுரென்ப. இங்ஙனமாகிய மோனத்தி னிலையுந் தானேயாகலானும், அதுவே பரமுத்தி யாகிய வைப்பாகலானும், "பெரிய மௌனத்தின் வைப்பு" என்றார்.

மௌனநிலையி லிருப்போர் அடையும் நிட்சேபத்தை யெனினுமாம். உதாரணம்:—

"தானே சிவமான சத்தியஞா னானந்த
மோனநிலை சொல்காழி முன்னுனே."

என்பதானும்,

"மாயைமயக் கற்றுத்தற் போத மற்று
மவுனநிலை யுற்றோர்கள் பெற்ற பேறே."

என்பதானுமறிக.

"பேசரும் அனந்த பதம் (அனந்த) ஞானம் (அனந்த) ஆனந்தம் ஆம்" என்பது:—பேசற்கரிய அந்தமில்லாததான பதமும், அந்தமில்லாததான

ஞானமும், அந்தமில்லாததான ஆனந்தமுமே தனது மெய்யாகின்ற,

முடிவில்லாதனவாகிய பதத்தையும், ஞானத்தையும், ஆனந்தத்தையும் மனதிற் கொளலேவெகு அருமை, அவற்றைவாக்கினல் வசனித்தல் அதினு மருமையாதலால், "பேசரும்" என்றார்.

அனந்தபதமாவது:—முடிவில்லாத நித்தமுத்தியாம். அது கேவல சகலங்கள் நீங்கி, அருளைத் தரிசித்து, காண்பானுங் காட்சியுமா யறிந்துவந்த நற்சுதந்தரத்துவமும் விட்டு, தற்போதமும் நீங்கி, ஆனந்தானுபவம்பெற்று, ஒன்றுந்தானுகாமல் ஒன்றுயிருந்த சிவத்தில் இரண்டறக் கலந்து, போதவாசனையு மொழிந்த சுகாதீதமாகிய நிலையாம். ஆதலின் "பேசருமனந்தபதம்" என்றார். இந்நிலையே சிவயோக சிவபோகங்களாம்.

அனந்தஞானமாவது:—முற்று முணர்தலாம்.

அனந்தஆனந்தமாவது:—வரம்பிலின்ப முடைமையாகிய பரமசுகமாம். அவை முறையே வேதாகமங்களை யருளிச்செய்தமையையும், திவ்யாகமத்தின் வழியே செல்வார்க்கு வினைகளை யொழித்து அனுக்கிரகிக்கின்றமையும் ஆமெனக் காண்க.

இனம்பற்றித் தன் வயத்தனுதல்முதலிய ஏனைய ஆறுகுணங்களையும் கூட்டியுரைக்க.

அவையாவன:—

"தன்வ யத்தவன் றூய வுடம்பினன்
றூனியற்கை யுணர்வின னாகுதல்
பன்னுமுற்ற வுணர்த வியல்பினன்
பாச நீங்குதல் பேரரு ளாகுதல்
மன்னுமீறில வாற்ற லுடைமையும்
வரம்பிலின்பமு மாகிய வெண்குணம்."

என்பனவாம்.

"பெரிய பொருளைப் பணிகுவாம்" என்பது:— பரம கர்த்தாவை வணங்குவாம். எ - று.

இப்பொருளினும் உயர்வும் ஒப்புமுள்ளது பிறிதொன்றின்மையாக, இஃதே எல்லாவற்றிற்கும் பெரியதாகலான், "பெரியபொருள்" என்றார். பாரதியண்டப் பரப்பு அனைத்தும், அவற்றுட் சராசரமனைத்தும் விரிக்கின் பசுபாசங்களு ளடங்கும்; இவ்விரண்டும் பதியிலடங்கும்; அடங்கவும் தான் சுதந்திரனாய் அவைக்கெல்லா மாதாரமாகி அவற்றொடு தாக்கற்று நிற்பதாகலான் எல்லாவற்றிற்கும் பெரிய பொருளாம். உதாரணம்:—

(அவிரோதவுந்தியார்)

"பல்லோர் தனுவும் பாரிமூன் றுந்தேர்த
வல்லால்வே றில்லெனு முந்தீபற
வவரவர் கொள்கை வேறுந்தீபற."

ஊர் முதற் சமயம் ஈருயுள்ளவிடங்கள் தனித் தனி அனந்தம் என்னும் பேதங்களாயுள்ளன; அவற்றின் தோற்றக்கேடுகளைச் "சிற்சத்தியாலுணர்ந்து" "ஆனந்தமழைபொழியு முகிலும்" "நம் கடவுளும்" "துரியவடிவும்" "பெரிய மௌனவைப்பும்" "அனந்த பதமும்" "அனந்த ஞானமும்" அனந்தானந்தமும், ஆகிய "பெரிய பொருளைப் பணிகுவாம்" என முடிக்க.

இது சிவத்தைப் பணிந்தது.

"கருத்தோ அனந்தம்" என்பதிலுள்ள "ஓகாரத்தையும்" 'நற்றெய்வமும் அனந்தபேதம்' என்பதிலுள்ள 'பேதம்' என்னும் சொல்லையும் எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக.

'தெய்வமும், சமயமும்' என்பவற்றுள்ள உம்மைகள் சிறப்பும்மை; மற்றவை எண்ணும்மைகள்.

3-வது பாடல்

அத்துவித வத்துவைச் சொற்பிரகா சத்தனிலைய
யருமறைகண் முரச றையவே
யறிவினுக் கறிவாகி யானந்த மயமான
வாதிலைய யநாதி யேக
தத்துவ சொரூபத்தை மதசம்ம தம்பெருச்
சாலம்ப ரகித மான

சாசுவத புட்கல நிராலம்ப வாலம்ப
சாந்தபத வ்யோம நிலையை
நித்தநிர் மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ் சப்பொருளை
நிர்விஷய சுத்த மான
நிர்விகா ரத்தைத் தடத்தமாய் நின்றருளிர்
நிரஞ்சந நிராம யத்தைச்
சித்தமறி யாதபடி சித்தத்தி னின்றிலகு
திவ்யதே ஜோம யத்தைச்
சிற்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பரம தானபர
தேவதையை யஞ்சலி செய்வாம்.

"அத்துவித வத்துவை" என்பது:—சிவத்துடன் இரண்டற அநாதியே கலந்துள்ளதாகிய பொருளை,

பண்ணும் ஓசையும், பழமும் சுவையும், அவற்றி னின்றும் வேறன்றாம்; அவைபோல அபின்னமாகக் கலந்திருக்கின்றதால் வத்துவை யேகமென்னுமலும் துவிதமென்னுமலும் சுருதி கூறியவண்ணம் "அத்து விதம்" என்றார். உதாரணம்:—

(திருமந்திரம்)

"அத்துவித மொன்றையா மாங்கிரண் டின்மையெனி
லத்துவித மன்றே வது."

என்பதனாலும்,

(திருமந்திரம்)

"அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவில
ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகில

ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபி
னன்பே சிவமா யமர்ந்திருப் பாரே."

என்பதனானு முணர்க.

" அத்துவிதப்பொருளென் றாரணங்க ளோதுகின்ற
சச்சிதா நந்தத் தனிப்பொருளே."

என்பதனானும்,

'பக்குவான்மாக்களைச் சிவத்துடன் அத்துவிதப்படுத்துவதாகிய வத்துவை' எனலுமாம். இது பக்குவமுடையவருக்கு இருவினையொப்பு மலபரிபாகமுண்டாகச் சத்திநிபாதம் விளைந்தவழி மானைக் காட்டி மானைப்பிடிப்பதுபோலச் சிவமே மானிடவுருவமேந்திக் குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளி அவர்கள் உடல் பொருள் ஆவியாகிய மூன்றையுங் கைக்கொண்டு, ஞானவனுக்கிரகஞ்செய்து, மும்மலங்களை நீக்கி, அவர்களைத் தன்னோடு சுத்தாத்துவித நிலையை யடையச்செய்தலாம். உதாரணம்:—

(அவிரோதவுந்தியார்)

" மாய்க்குநோய்க் கன்றே மருந்தீகு வாரின்மா
றேய்க்குமோர் பக்குவற் குந்தீபற
தேசிக னுய்ச்சிவ முந்தீபற."

(வள்ளலார்)

" குருவுருவங் கொண்டிக் குவலயத்துட் டோன்றிப்
பருவரலை நீக்கும் பரன்."

(திருவாசகம்)

" அருபரத் தொருவ னவனியில் வந்து
குருபர னாகி யருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென் றிகழாதே."

எனவும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இவ்வாறு அத்துவிதப்படுவதே வீடு. உதாரணம்:—

(திருவாய்மொழி)

"நன்றாய் ஞானங் கடந்துபோய்
நல்லிந் திரிய மெல்லாம்மீர்த்
தொன்றாய்க் கிடந்த வரும் பெரும்பா
ழுலப்பி லதனை யுணர்ந்து ணர்ந்தி
சென்றாங் கின்ப துன்பங்கள்
செற்றுக் களைந்து பசையற்றா
லன்றே யப்போ தேவீ
டதுவே வீடு வீடாமே." என்பதனானும்,

(சிவானந்தமாலை)

"மித்தையுடற் கட்டறுத்து மெய்யருளாய் மெய்யொழிக்குந்
தத்துவமுங் கேவலமுஞ் சார்வகற்றி—சுத்தத்
தனியாகித் தானும்போய்த் தற்பரமாய் விட்டாற்
செனியா னிது சத்தியம்."

என்பதனானும்,

(அவிரோதவுந்தியார்)

"அந்தப் பரத்தோ டிரண்டற் றயிக்கமா
மந்தநன் னிட்டையே யுந்தீபற
அத்துவித வீடென் றுந்தீபற."

என்பதனானு முணர்க.

'வீடு' என்பதற்குப் பொருள்:—விடுதலே. விடுதலேயாவது பந்தநீக்கமாதலின் பந்தமொன்று உண்டென்பதும், அஃது உண்டாகவே பந்தத்தினுலே கட்டுப்பட்டிருந்து அதினின்றும் விடப்படுவான் உண்டென்பதும், பந்தம் சடமாகையினுலும், பந்தமுடையோன் சுதந்தர ஈனனுகையினுலும், உயிர்களுக்குப் பந்தத்தைநீக்கி முத்திகொடுப்பான் ஒரு சுதந்தரகர்த்தா உண்டென்பதுஞ் சர்வமத சம்மதமாம். உதாரணம்:—

(சிதம்பரசுவாமிகள்)

"வீடென் றறைதரு சொற்குப் பொருளோ விடுதலே யாதலினல், வீச்குண் டோனுங் கட்டுமாக விளங்குந் திடமாகப், பீடுறு கட்டுத் தானய் விட்டுப்பெயரா திது சடமாம், பிணிபட் டோன்சு தந்தா னுமிப் பிணிபோசச் செய்வோன், நீடுசுதந்தா முளனு மொருவன் நேரு மிவ் வேதுவினு, நிகழ்பதி பசுபா சம்மென முப்பொருணிச்சய மென்றருளி, வேடனே வெல்லுங் குருவா யெனயாண் மெய்ப்பொருணீயன்றே, வேதகிரிப்பவரோக வயித்திய வேணி முடிக்கனியே."

மேற்கூறிய பக்குவான்மாவாகிய சற்சீடனது குணதிசயங்கள்:—

(சிவநெறிப்பிரகாசம்.)

"கூசியிடா திட்டபணி செய்து குருபத்தி
குறைவிலாய் நம்பினராய்த் துரோக மின்றி

மாசிலராய் மனவாக்குக் காயத்தாற் குருவின்
வாக்கியபா லனஞ்செய்யு மதிமானு மாயே.''

அன்றியும்,

''ஆதரவுஞ் சாந்தியுநற் பொறுமை தானு
மசத்தியமில் லாவுரையு மாசாரந் தவமும்
தீதான செயன்மறந்து நன்றியறிந் திடலுஞ்
சிவாகமத்தைக் கேட்டதனைத் தெளிதரூனும்
போதலறப் பொறிவழியி னிற்ற லாதிப்
புகன்றுடைய நற்குணங்கள் பொருந்தி மேலும்.''

முதலியவாம்.

இது காரியத்தைக் காரணமாய் உபசரித்த தென வுணர்க.

''சொற்பிரகாசத் தனியை'' என்பது:—மந்திர வடிவப் பேரொளியாகிய ஒன்றை.

பிரபஞ்ச வுற்பத்திக்கு உபாதான காரணங்கள் குண்டலிசத்தி, அசுத்தமாயை, பிரகிருதி எனலால், மூன்றும். அவற்றுட்குண்டலி சுத்தமாயிருத்தலால், பராசத்தி அதனை அதிட்டித்து நிற்கவாக்குண்டாய், அதிற்றோன்றிய மந்திரங்களே திருமேனியாய், உயிர்களுக்கும் புத்திமுத்திகளைக்கொடுத்தலால், ''சொற்பிரகாசம்'' என்றார். மந்திரம் சிவனுக்குத் திருமேனியாகுமாதலால் தனக்கும் அத்திருமேனியுள்ள தென்பது போதரும். உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத் - 1. பா - 59.)

"மந்திர மதனிற் பஞ்ச மந்திரம் வடிவமாகத்
தந்திரஞ் சொன்ன வாறிங் கென்னெனிற்சாற் றக்கேணீ
முந்திய தோற்றத் தாலு மந்திர மூலத் தானு
மந்தமில் சத்தி யாதிக் கிசைத்தலு மாகுமன்றே."

என்பதனானும்,

"பங்கயற்கண் ணரியபரம் பரனுருவே
தனக்குரிய படிவமாகி."

என்பதனானு முணர்க.

சொல்லின் தெளிவாகிய ஒன்றை எனினுமாம்.

உதாரணம்:—

(பட்டினத்துச்சுவாமிகள்)

"சொல்லினும் முடிவிலும் வேதச்சுருதியிலு
மல்லினு மாசற்றவாகாயந் தன்னினு மாய்ந்துவிட்டோ
ரில்லினு மன்ப ரிடத்திலு மீச னிருப்ப தல்லால்."

என்பதனானும்,

(திருவுந்தியார்)

"சொல்லும் பொருள்களுஞ் சொல்லா தனவுமங்
கல்லவு மானனென் றுந்தீபற
யம்பிகை பாகனென் றுந்தீபற."

என்பதனானு முணர்க.

சில பிரதிகளிற் "சொற்பிரகாசத்தனிலைய"—சுயமாய் பிரகாசிக்கும் ஒன்றை யென்றிருக்கிறது.

இது பின் வருவனவற்றுற் கூறியது கூறலெனுங் குற்றத்துக் குடன்படுமாகலாற் பிசகேயாம்.

"அருமறைகள் முரசு அறைய" என்பது:— அருமையாகிய வேதங்கள் பலருமறியுமாறு முழங்கா நிற்ப,

அருட்சத்தியே யுயிர்க்கு உணர்வாகிப் பேரின்பத்தை யடைவிக்கின்றது என வேதாகமங்கள் ஐயமற வுணர்த்துகின்றது என்பதற்கு "மறைகள் முரசறைய" என்றார்.

வேதத்துட்பொருள்யாவருக்குமெளிதல்லவாதலால் "அருமறை" என்றார். சகல இரகசியங்கட்கும் உறையிடம் வேதங்களாகலினும், அவற்றின் பொருள் புதைபொருளா யிருத்தலினும் வேதங்கள் "மறை எனும் பெயர் பெற்றன. முரசறைதல் வெளிப்படுத்தல்.

"அறிவினுக்கு அறிவாகி ஆனந்தமயமான ஆதியை" என்பது:—சிற்றறிவாகிய வுயிர்க்குள் அறிவாகிப் பேரின்பப் பெருக்கே தனது மயமான ஆதிசத்தியை,

உயிரானது உடலுக்கும் அந்தக்கரணங்கட்கும் அன்னியமான தென்றும், பாசவுணர் வொழிந்து நின்றவிடம் பசுவுணர்வென்றும், பசுவுணர் வொழி

ந்து நின்றவிடம் பதியுணர்வென்றும், தனது ஞானக் கிரியைகள் மலமறைக்கப்பட்டு அவத்தைப்படுவ தென்றும், தன்னைக்கர்த்தர் சத்திதானேயான அருள் காரணமாகக் கருவி முதலியவற்ரு லுணர்த் துவனென்றும், பக்குவச் செயலைக் கண்டு வியாபக மான அறிவையு நல்க, முத்தியில் ஆனந்தம்பெறுவை யென்று முணர்த்துதலை "அறிவினுக்கறிவாகி ஆன ந்தமயமான ஆதி" என்றனர். உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார் சூத்-5. பா-8)

"தெரிந்துகொண் டோரோலொன் றாகச்
சென்றறைந்து பலனும் பற்றி
புரிந்திடு முணர் வினேடு
போகமுங் கொடுத்தி யோனி
திரிந்திடு மதுவுஞ் செய்து
செய்திகண் டுயிர்கட் கெல்லாம்
விரிந்திடு மறிவுங் காட்டி
வீட்டையு மளிப்பன் மேலோன்."

எனவும்,

(கந்தபுராணம்)

"அருளி னீர்மையா லைந்தொழில் புரிபவன்"

(சௌந்தரியலகரி)

"சிவமெனும் பொருளு மாதி சத்தியொடு
சேரி னெனத்தொழிலும் வல்லதாம்."

எனவுங் கூறியவற்றால், பஞ்சகிருத்தியங்களும் ஆதிசத்தியின் சேர்க்கையால் நடக்குமெனலும் ஒன்று. இவ்வாறு கூறுதலும் சத்தியும் சிவமும் ஒன்றுதல் பற்றி என்க. உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார் சூத்-2. பா-77)

"சிவஞ்சத்தி தன்னை யீன்றுஞ்
சத்திதான் சிவத்தை யீன்று
முவந்திரு வரும்பு ணர்ந்திங்
குலகுயி ரெல்லா மீன்றும்
பவன்பிரம சாரி யாகும்
பான்மொழி கன்னி யாகுந்
தவந்தரு ஞானத் தோர்க்கித்
தன்மைதான் தெரியு மன்றே."

"அறிவினுக்கறிவாகி" என்பதற்குதாரணம்:—

வள்ளலார்)

"அறிவினுக் கறிவா யறிவிப்பான் சில்லோர்க்
கறிவுருவு கொண்டருளு வான்."

(கந்தபுராணம்)

"ஒருமையா லுணருவோ ருணர்வினுக் குணர்வதாம்
பெருமையா னெங்கணும் பிரிவரும் பெற்றியான்

என்பனவற்றாற் காண்க.

ஈச்சுரனுக்குரிய கல்யாணகுணங்களில் 'வரம்பி லின்பம்'—(அளவிலாப் பேரின்பம்) ஒன்றுதலால் "ஆனந்தமயம்" என்றார். உதாரணம்:—

(வள்ளலார்)

" இன்ப மயனீச னின்பம் விளைத்தலாற்
சம்புவெனும் பேருந் தரும்."

(திருமந்திரம்)

" இன்பமு மின்பக் கலவியு மாய்நிற்கும்."

என்பனவற்றாற் காண்க.

" ஆதியை " எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரண மாகிய முதற்பொருளை (பரமசிவத்தை) யெனினு மாம். உதாரணம்:—

(திருமூலர்)

" அருளும் வகைசெயு மாதிப் பிரானும் "

என்பதனாலும்,

" பகலவன் பல்லுயிர்க் காதியு மாமே "

என்பதனாலு மறிக.

"அநாதி ஏக தத்துவ சொரூபத்தை" என்பது:— ஆதியந்த மில்லாததாய சிவமே தானாகியும், தானே சிவமாகியும் ஒன்றாயுள்ள உண்மை வடிவம்.

சத்திசிவத்தின் வேற்றுமையின்றி நிற்குமென் பதாம். சத்தியுஞ் சிவமும் இரண்டெனினில் நீக்க மற்று நிற்பதெனப் பொருள்பட்டு, சருவவியாபகம் பின்னப்படுமாதலால், சூரியனும் கிரணமும்போல, தன்னியல்பி னிற்பதும் புறம்பேநின் றுணர்த்துவது மாகிய இரு தன்மையை யுடைய பேரறிவாய சைதன்யமொன்றே புறப்பொருளை நோக்குமிலையிற்

சத்தி யெனவும், அதனை நோக்காது அறிவு மாத திரையாய்நிற்குநிலையிற் சிவமெனவும், வேதாகமங்க ளுணர்த்துமாற்றால் "அநாதியேகம்" என்றும், அன லின் தன்மைபோன்று சுடுதன் அடுதன் முதலிய தொழிவால் வேறுவகையாமாறுபோல, சிவசத்தி ஒன்றே காரிய வேறுபாட்டால் சிற்சத்தி, பரா சத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி என்ற ஐவகையாயும், நிவிர்த்தி முதலிய ஐவகையாயும் இன்னும் பல வேறு வகையாயும் நிற்குமாதலால் "தத்துவ சொரூபம்" என்றுங் கூறினர். அவ்வச் சத்திகளோடு புணர்ந்த சிவமும் அச்சத்திகட்கு இட மான விந்துவும் பல வேறுவகையான விருத்திப் பட்டு அவ்வப்பெயர் பெறுமென்றுணர்க. உதா ரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார்)

"மருவிடு மனோதிமுத்த சித்துரு மன்னிநின்றே."

(கந்தபுராணம்)

"இத்திறத்தா லவசமதா யீறுமுத னடுவுமிலா
வத்தனது திருவடிக்கீ ழடங்கியே யாணையினான்."

எனவும்,

"அண்ணலு மேகன்றானு மளப்பருங் குணத்தினானும்."

(பிரமகீதை)

"ஒருத்தனே யவிஞசி யாகிய
வொளியாவ னொளிர்கின்றான்."

எனவும்,

(தத்துவராயர்)

"தலம்வந்த தத்துவனு ரெம்மையே
யின்று சார்ந்தனரே."

"போதமே தத்துவரூபம் மிதனைச் சங்கையற்ற மாணவக
புத்தியிடை நன்றாய்ப் புதை.

எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"மதசம்மதம் பெருச் சாலம்பரகிதமான சாசுவதம் புட்கலம் நிராலம்பம் ஆலம்பம் சாந்தபதம் வியோமநிலையை" என்பது:—பற்பல சமயங்களினும் பலவேறு பொருண்மைபடக் கூறுங்கொள்கைகளில் அவ்வவ் வாற்றானின்றும், அவைக்கதீதமுமாகின்ற சாலம்ப ரகிதமும் சாசுவதமும் புட்கலமும் நிராலம்பமும் ஆலம்பமுமான சாந்தபதமென்னும் பரவெளியை.

"மதசம்மதம்பெரு" என்பதற் குதாரணம்:—

(பட்டினத்து சுவாமிகள்)

"அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க
ளொன்றேடொன் றெவ்வா துரைத் தாலும்."

என்றும்,

(பிரமகீதை)

"வேதமா கமபுராண மிருதிகள் வேறு மார்க்க
ரோதுமாகமங்களர்க்கமொன்றேடொன்றெவ்வாதாகும்."

என்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

சாலம்பம்-ஆதாரத்தோடு கூடியது; சாலம்ப ரகிதம்-தானென்றேடும் பிடிப்பில்லாதது; எல்லாவற்றிற்கும் தான் ஆதாரமாயிருத்தலன்றி;தனக்குத் தன்னிலும் வேறோராதாரமின்றி யுள்ளது. உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார்)

"நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னுயே."

என்பதனுலும்,

"ஆதாவின்றிச் சற்று மனைத்திற்கா தாரமானுய்."

என்பதனுலுங் கண்டு கொள்க.

(பிரமகீதை)

"எப்பொருள் களுங்குந் தோற்றமு நிலையு
மிறுதியு மிதன்கணே யாகி
யொப்பிட வொன்று மின்றியே யென்று
முள்ளதா யுரையுணர் விறந்த."

என்பதாலும்,

(சிவஞானசித்தியார்)

"அந்தமொ டாதி யில்லா னளப்பில னுத லாலே."

என்பதாலு மறிக.

புட்கலம்-நிறைவு. உதாரணம்:—

(கந்தபுராணம்)

"ஒருவர் பாலினும் பிறந்திடா னருவதா யுருவா
யிருமை யாயுரை பூரண னியாவர்க்கு மீசன்."

(வள்ளலார்)

"போக்கொடு வரவுமில்லாப்
பூரணப்பொருள்வந் தெய்தும்."

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

நிராலம்பலம்-தன்னிலும் பிறிதொன் றியற்கை யானே யில்லாதது:—

(பிரமகீதை)

"ஒழிந்தொருபொருளில்லை யுள்ளதெல்லா மவனேமுன்
கழிந்தபொருள்மேலும் வரக்கடவபொருடானுமவன்."

(கந்தபுராணம்)

"மூல காரண மில்லாதோர் பராபர முதல்வன்."

ஆலம்பம்-எல்லாவற்றிற்கும் தானே ஆதாரமா யிருப்பது. உதாரணம்:—

(திருவாசகம்)

"ஒன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை
யாருன்னை யறியகிற் பாரே."

(தேவாரம்)

"தக்கானை தானன்றி வேறொன்றில்லாத் தத்துவனை."

என்பனவற்றுற் காண்க.

சாந்த பதவியோகநிலை - அலங்காராதிகளில் லாத தானமாகிய ஆகாயம். உதாரணம்:—

(அருணகிரிநாதர்)

"இராப்பக லற்ற விடத்தே யிருக்கை
யெளி தல்லவே."

(தலமான்மியம்)

"மங்கல்செய் மலம்புலன்கண் மாளவோட்டி
மன்னுயிரை யாட்கொள்ளும் விருது கட்டித்
துங்கம்மை தணிந்திடமே தங்கு மெங்கட்
டுகைமகன்றன் றிருவடியைத் துணைகொள் வாமே."

(ஞானவாசிட்டம்)

"திடவிசும்பன் றுயிருந்தும் விசும்பான
நிலையதுவாம்."

என்பனவற்று லறிக.

யோகமாவது அகத்தொழின் மாத்திரை யானே ஈச்சுரன் அருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு. அது இந்திரியங்களை யொடுக்கி மனத்தை விடயங்களின் வழி செல்லவொட்டாமல் திருப்பி, ஒரு குறிப்பில் நிறுத்தி, உச்சுவாசம் நிச்சுவாசமென்னும் இரேசக பூரகவாயுவைத் தடுத்து, நடுநாடியாகிய சுழிமுனை மார்க்கத்திலே பிராண வாயுவை நிறுத்தி, மூலாதார முதலிய ஆறாதாரங்களின் அந்தர்மாதிருகாக்கிரமத்தை யறிந்து, அவ்வவ் வாதாரங்களி னதிதேவதைகளை யுபாசித்து அவர்களனுக்கிரகத்தா லவ்வவ்வாதாரங்களி லதோமுகமான பதுமங்களைப் பேதித்து, அவற்றின்மேல் பிரமரந்திரமளவும் அசபையுடன் சென்றணைந்து அங்கு அதோ முகமாகவிருக்கும் சகத்திரள தாமரை முகையை ஈசுர னருளால் அங்கு உதிக்கும்

சிவார்க்கனுலே மலரச் செய்து, அந்தத் தாமரைப் புட்பத்தின் கேசாக்கிரகத்திலே உள்ள சந்திர மண் டலத்தை ஆகுஞ்சனஞ் செய்தலினுலே மூலாக் கினியை அக்கினி பீசாட்சர உச்சாரணத்தினுலே எழுப்பி, நாடி சக்கரங்களைப் பேதித்து, அவ்வங்கியி னுலே சந்திரமண்டலத்தை இளகப்பண்ணி அந்த வமிர்தத்தைச் சர்வநாடி வழியாயிழுத்து, உடல் முற் றும் நிறையச் செய்து, அதிலுண்டாகும் சுகோதயத் தில் அந்தமயமான ஞானுமிர்தாவத்தையை யடை ந்து நின்று, சோம சூரியாக்கினிப் பிரகாசாதிக ளாகிய பிரத்தியேகப்பிரகாசங்களெல்லாம் சூரியோ தயத்தில் நட்சத்திராதிப் பிரகாசங்க ளடங்கினுற் போலத் தன்னிடத்தடங்கப் பரவெளி நடுவிற் சர் தோமுகமாய்ப் பெருஞ்சோதியான சிவத்தைச் சத்தியோடு நேர் நோக்கிச் சுயம்பிரகாசமா யதனு ளழுந்து மியல்பாதலாலும், சூாங்கியோகத்திற்குக் காரணமாதலாலும், யோகியர் புக்கழுந்துவது பர வெளிச் சோதியுள்ளாதலாலும், 'சாந்தபதவி, யோம நிலை' என்னப்பட்டது. உதாரணம்:—

"காலை நேற்பற வோட்டியே கனவினை மூட்டிப்
பால மார்பயன் வீட்டியே தன்னுறு படிவத்
தேனு மன்பினின் மஞ்சன மாட்டியே யிறைக்குச்
சீல மாமலர் சூட்டியுட் பூசனை செய்தான்."
"காலமூ வாயிரங் கழிந்த பின்முறை
மாலுறு மருத்தெனு மாவைத் தாண்டியே

மூலவெங் கனவினை முடுக்கி மூட்டுறு
மேலுறு மமிர்தினை மிசைதன் மேயினன்."

இடத்தின்பேருளை யிடமாக வுபசரித்தனர்.

"நித்தம்நின்மலசகிதம் நிட்ப்ரபஞ்சப்பொருளை" என்பது:—நித்தத்வமும் இயற்கையிலேயே அநாதி மலமில்லாததும் பிரபஞ்சாவத்தை கடந்துள்ளது மாகிய பொருளை.

விடயங்களை ஒவ்வொன்றுய் விசாரித்தறிய அவை துன்பத் தன்மையனவென்று அனுபவத்தாற் கண்டு ஒழிவு பெறலும், ஆன்மா தனது நிலைமையையும் உணரப்பெறும். பெறவே நித்தமாயுள்ள திதுவென மேலே யுணரக் கிடைத்ததற்குத் திருவருள் முன்னிற்பதாகலான் இது மெய்ப்பொருளின் குணமென்றும், சாமவேதம்பற்றி நித்தத்துவமும் சிவம் மலத்தான் மறைக்கப்படாத இயல்புடைமைத் தாகலால், அதன் குணமாகிய சத்தியும் அவ்வியல்பாகலால் நின்மல சகிதமும், ஆத்மாக்கட்குச் சுகதுக்கங்களைப் பக்குவத்தில் இல்லையாகப்பண்ணிப் புலங்கொளுத்தி வீட்டின்க ணுய்ப்பதற்குச் சத்தி கருவியாய் முன்னிற்றலால், "நிட்பிரபஞ்சப் பொருளுமாம்" என்பது காண்க. உதாரணம்:—

(கந்தபுராணம்)

"நித்தனு முயிர்க்கு ணீங்கா நிருத்தனு மவனே
யென்னும்."

(வள்ளலார்)

"பராபரமாய் சித்தமாய்ப் பரிபூரணமாய்."

என்பதனானும்,

(திருவாசகத் திருவருட்பா)

"சீருறு தீயே நினைவதே லரிய நின்மலா
நின்னருள் வெள்ளம்."

(கந்தபுராணம்)

"நிர்க்கு ணத்தனே நிமல னன்னவன்."

என்பதனானும்,

(வள்ளலார்)

"உலக மேன்மையுங் கடந்தவ னடிகளை யுவப்பாம்."
"உலகப் பற்றை யொழித்த நிபுணன்."

என்பதனானு மறிக.

"நிர்விடய சுத்தமான நிர்விகாரத்தை" என்பது:—விடயப்பற்றுக்க ளொன்று மில்லாததாய்ச் சுத்தமாக யாதொன்றின் வயத்தும் தானெய்தாமல் யாவும் தன்வயத்தனவா யுள்ளதை,

மயக்கவடிவாகிய கேவலாவத்தையும்; விகற்ப வடிவாகிய சகலாவத்தையுமே விடயமாகும். அவை யில்லாதது நிர்விடயம். இதுவே சுத்தாவத்தையாம். இதில் நின்ற திருவருளே எவைக்குந் தாரகமாதலால் நிர்விடயமும், சுத்தமும், நிர்விகாரமுமாம் என்பது காண்க. நிர்விடயம்-அபரிச்சின்னம்; சுத்தம் தான்

பூரணனாகவிருந்து பிறிதொன்றானு மறியொண்ணாமை: நிர்விகாரம் - விகாரங்களை யடையாதது. உதாரணம்:—

"விடயப் பேயை விளக்கிய விபுதன்."

(தேவிகாலோத்தரம்)

"பொருவிலா நித்தசுத்தப் பொருளினை
யடைவரன்றே."

(கந்தபுராணம்)

"சுத்தனு முணர்தற் கொண்ணாச் சோதிரி
மியாண்டு மேவும்."

(வள்ளலார்)

"அறிவுக் கறிவா யவிகாரி யாகி
நிறைதல பதிநிச் சமயம்."
"அவிகாரி யீசனருளினீ பெற்று
லவிகாரி யாவையன்றி யாச்சோ."

என்பனவற்றா லறிக.

"தடத்தமாய் நின்று ஒளிர் நிரஞ்சனம் நிராமயத்தை" என்பது:—இஃதெனவும் அஃதெனவும் இஃதென்றனவும் அஃதென்றனவும் பிருதிவி முதலிய கருவிகளாயும் அவையல்லாததுமாகியநடுவாய்நின்று விளங்கா நின்ற நிரஞ்சனமாகிய நிராமயத்தை,

தனக்கு வேண்டுதலும் வேண்டாமையுமாகிய மற்றொரு சிறிதுமின்றாய்த் திருவருட் போதரான

வரை விட்டின்க ணுய்ப்பதும், தோற்றக்கேடில்லாத அருட்சத்தியே யாகலின், "நிரஞ்சன நிராமயமும்" ஆமாறு காண்க. தடத்தம் - பொதுவா யிருக்கை; நிரஞ்சனம் - பற்றில்லாதது; நிராமயம் - அவத்தை யில்லாதது. உதாரணம்:—

(தேவாரத் திருவருட்பா)

"புக்கானை யெப்பொருட்கும் பொதுவானானை."

(வள்ளலார்)

"சாற்றிரண்டு மற்ற சமயநிலைய சுத்தத்து
வீற்றிருப்ப னெங்கள் விமலன்."

(தத்துவராயர்)

"நிரஞ்சன நிராமய பராபர புராதன."

(திருவள்ளுவர்)

"பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை."

(வள்ளலார்)

"நிராமயமாய் நிட்களமாய் நீங்காப் புராதனமாய்."

(தேவாரத் திருவருட்பா)

நிராமய பராபர புராதன பராவுசிவ
ராக வருளென்."

என்பவற்றாற் காண்க.

"சித்தம் அறியாதபடி சித்தத்தில் நின்று இலகு திவ்யம் தேசோமயத்தை" என்பது:—சித்திக்குந் தன்மைத்தாகிய சித்தம் இன்னபடித்தென் அறியா வண்ணம் அச்சித்தத்தி னிடத்தே நின்று உள்ளும்

புறம்புமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற உயிர்வினு ளுயர்வான தேசோராசிலைய,

பானுவும் கண்ணும் நீரும் நிழலும்போலச் சிவ சந்நிதியின்கண் தற்போதங் கழன்று நீங்கா திருப் பவராகிய பலரயோகர், ஒன்றென்றும் இரண் டென்று மாகாத கலப்பிற் பரமசுகத்துடன் பொரு ந்திநிற்க, இருள் நக்ஷத்திரங்கள் சந்திரன் முதலியன சூரிய னொளிமுன் ஷேன்றுதவாறுபோல, எல்லா மும் எங்கும் எப்போழ்தும் அகண்டாகாரசோதியே பரந்து நிற்குமாற்ருல், "திவ்ய தேசோமயமுமாம்" என்பதுணர்க. இவ்வனுபவக் காட்சி தோன்றித் தற்போதம் நீங்கினவழி விகற்பமின்றி எங்குமாகப் பிரகாசிக்கின்றமையால், "சித்தமறியாதபடி சித் தத்தி னின்றிலகும்" என்றபடி. உதாரணம்:—

(அமுதசாரம்)

"உள்ளத்தினின்று மொளித்தான் பரங்குரவன்."

(பிரமகீதை)

"தீமரந்தொறு மடைந்தழி வுருது தெரிவா
காமை நின்றணி யால்வடிவு காணு மதுபோ
லாமு டம்பிலழி வின்றி மறை கின்றவமல
ஞேமெனும்பொரு ளுணர்ந்திடவும்பி லொளியாம்.

(தேவாரத் திருவருட்பா)

"சிந்தையு ளொன்றி நின்ற வெம்மான்."

"ஊற்றாகி யுள்ளே யொளித்தாய் போற்றி."

என்றும்,

(திருமூல நாயனர்)

"பேரொளி யாய பெரிய பெருஞ்சுடர்."

(பிரபுலிங்கலீலை)

"தூயபர மானந்த பரஞ்சோதி தோன்றக்கண்
டிருந்தார்."

(அருணகிரிநாத சுவாமிகள்)

"அதல விதலமுத லந்தத்த லங்களென
லவனி யெனவமராண்டத்த கண்டமென
வகில சலதியென வேண்டிக்கில் விண்டு வென-வங்கிபானு
அமுத கிரணமென வந்தத்து மந்த்ரமென
வறையு மறைகளின ருந்தத்து வங்களென
வணுவிலணுவெனநிறைந்திட்டுநின் றதொர்பரப்பிரகாசம்.

(திருமூல நாயனர்)

"பரமாண்டத் தூடே பராசத்தி பாதம்
பரமாண்டத் தூடே படரொளி யீசன்
பரமாண்டத் தூடே பதர்தரு நாதம்
பரமாண்டத் தூடே பரனட மாடுமே."

(வள்ளலார்)

'நிராமயமாய் நிட்களமாய் நித்தியமாய் நின்மலமாய்ப்
புராதனமா யதஞ்சலமாய்ப் பூரணமாய்ப் புனிதமாய்ச்
சராசரமாய்ச் சாக்கியாய்ச் சத்தியமாய்ச் சித்துருவாய்ப்
பராபரமாய்வெறுவெளியா யிருக்குமந்தப் பரமசிவம்."

"ஈசனுய்ப் பரம தத்துவ னுகி
யீறிடை முதலில னுகி
யேசறு மணியா யெவைக்குமா தார
மாகியே தனக்கவை யிலையாய்ப்
பாசமோ சகனு யனுதிமுத் தனுமாய்ப்
பகருனா னனந்தக் கடலா
யாசையாற் காண்போர்க் கற்புத வடிவா
மம்பிகா பதியினைப் பணிவாம்."

என்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

"சிற்பர வெளிக்குள் வளர் தற்பரமதான பர தேவதையை அஞ்சலி செய்வாம்" என்பது:—சித்தாகிய பரமாகாயத்தில் பூரணுகாரமாயிருக்கும் சிவ சத்தியை அஞ்சலித்து வணங்கல் செய்வாம். எ-று.

சிற்பரவெளி—பரம ஆகாயமாம்; இதன் பொருளை முதற்பாட்டுரையிற் காண்க. ஆகவே, பரமாகாய சரீரியான சிவம் என்பதாம். எனவே, சிவத்தினுட்கிடையா யதனேடு பூரணுகாரமாய்த் தான் அதுவாகியும், அதுதானுகியும் உள்ளது சத்தி என்றவாறும். உதாரணம்.

(சிவஞானசித்தியார், சூத் - 5. பா - 9.)

"அருளது சத்தியாகு மான்றனக் கருளை யின்றித்
தெருள்சிவ மில்லை யந்தச் சிவமின்றிச் சத்தியில்லை
மருளினை யருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க் களிப்பன்கண்கட்
கிருளினை யொளியா லோட்டு மிரவியைப் போலவீசன்."

ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தமோசன காரியார்த்தமாகக் கேவல சுத்தாவத்தைகளிற் சிவத்தினது திருவருளின் தாரதம்மியாதிக் கேற்ப அச் சிவசத்தியும் பரை ஆதி இருப்பு அறிவு தொழில்களாவன ஐந்து சத்திகளாயும், நிவர்த்தி முதலிய ஐந்து கலாசத்திகளாயும், வாமை முதலிய அட்டசித்திகளாயும், உன்மனை சமனை முதலிய கலைகளாயும், இன்னும் காரிய வேறுபட்டாற் பல்வகை உருவங்களையும் பெயர்களையும் பெற்று ஆறுகோடி மாயாசத்திகளாகியும் விரிந்தும், சிவத்தோடென்றும் பிரியாமலும் நிற்றலால் "அத்துவித வத்துவை" எனத்தொடங்கி "சிற்பர வெளிக்குள் வளர் தற்பரமதானபர தேவதையை" எனமுடித்து, அதனுண்மையை எடுத்து வாழ்த்துதல் செய்தனர்.

இனிச் சிவம் எவ்வாற்றுனிற்கும் அவ்வாற்றுற் சத்தியும் சமபேதமாய் நிற்குமென்னுமியலால் 'அங்கிங்கெனுதபடி யெங்கும்பிரகாசமா யானந்த பூர்த்தியாகி' என்னும் செய்யுளில் 'ஆனந்தபூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்தது' என்பதற்கு "அத்துவித வத்துவாகிய சொற்பிரகாசத்தனி" என்பதனையும், "உயிர்க்குயிராய்த் தழைத்தது" என்பதற்கு "ஆனந்தமயமான ஆதி" யென்பதனையும், மனவாக்கினில் தட்டாமனின்றது' என்பதற்கு 'ஏகதத்வசொரூபம்'

என்பதனையும், "வழக்கிடவு நின்றது" என்பதற்கு 'மதசம்மதம்பெறுச் சாந்தபதவி யோமநிலே' என்பதனையும் 'சித்தாகியின்பமா யென்றைக்கு முள்ளதெது' என்பதற்கு 'நிட்ப்ரபஞ்சப்பொருள்' என்பதனையும், 'கங்குல் பகலறநின்ற எல்லேயுளது' என்பதற்கு 'சுத்தமான நிர்விகாரத்தை' என்பதனையும், 'அது கருத்திற்கிசைந்தது' என்பதற்கு, 'தடத்தமாய் நின்ருனிர்நிராமயம்' என்பதனையும், 'அதுவே கண்டனவெலாம்' என்பதற்கு, 'திவ்யதேசோமயம்' என்பதனையும், 'மௌனவுரு வெளியதாகவும் கருதி யஞ்சலிசெய்குவாம்' என்பதற்கு 'சிற்பரவெளிக்குள் வளர் தற்பரமதானபர தேவதையை யஞ்சலி செய்வாம்' என்பதனையும் நிரை நிரையாகக் கூட்டிப் பொருளுரைத்துக் கொள்க.

சிவம் எவ்வாறு நிற்கும் அவ்வாறு சத்தியுமா மென்பதற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார். சூத் - 2, பா - 75.)

"சத்தியாய் விந்து சத்தி யாய்மனோன் மணிதா னாகி
யொத்துறு மகேசை யாகி யுமைதிரு வாணி யாகி [கு
வைத்துறுஞ் சிவா திக்கிங்ஙன் வருஞ்சத்தியொருத்தியா
மெத்திற நின்ரு னீச னத்தின மவளு நிற்பள்."

(விநாயகபுராணம்)

"எத்திற மிறைவ னின்றன னவனுக்
கியைதர வத்திற நின்று

மெத்திய வயிரின் பவவிருள் கெடுத்து
விளங்குபூ ரணியையேத் தெடுப்பாம்."

மற்றும் வருவனவற்று லுணர்க.

சத்திக்கும் சிவத்திற்கும் பேதமின்மை என்ப தற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத் - 2. பா - 76)

"சத்திதா னாத மாதி தானாகுஞ் சிவமு மந்தச்
சத்திதா னாதி யாகுந் தரும்வடி வானவெல்லாஞ்
சத்தியுஞ் சிவமுமாகுஞ் சத்திதான் சத்தனுக்குச்
சத்தியாஞ்சத்தன்வேண்டிற்றெல்லாமாஞ்சத்திதானே."

தேவதை, கடவுள், தெய்வம், சிவம் முதலிய சொற்கள் அஃறிணைப்பெயர்களாயினும் உயர்திணை முப்பாலிலும வழங்கி வருகின்றன வாதலாற் பர தேவதை என்பதைப் பரமசிவன் என ஆண்பாலா கக் கோடலுமாம்.

'சிற்பர வெளிக்குள் வளர் தற்பரம்' என்பதற் குதாரணம்:—

(நெஞ்சுவிடுதூது)

"வெறு வெளியாய்ப் பாழாய் வெறும்பாழுக் கப்பா
லுறு பொருளாய் நின்ற வொருவன்."

(சிவப்பிரகாசம்)

"சொற்பெறு மதிதம்வந்து தோன்றுமே தோன்றிநின்ற
சிற்பர மதனுலுள்ளச் செயலறுத் திடவ திக்குந்
தற்பர மாகிநின்ற சாக்கிரா தீதந்தானே."

(அருணகிரிநாத சுவாமிகள்)

"யானா கியவென் னைவிழுங் கிவெறுந்
தானாய் நிலைநின் றதுதற் பரமே"

(திருவம்மானை)

"சத்திய மானது சத்தேகா ணம்மானை
தற்போதம் போனவிடத் தற்பரமா மம்மானை."

(திருவுந்தியார்)

"இரவுபக லில்லா வின்பவெளி யூடே
விரவி விரவிநின் றுந்தீபற
விரய விரயநின் றுந்தீபற."

(விநாயகபுராணம்)

"நித்தியமாய் நிர்க்குணமாய் நிர்மலமாய் நிரஞ்சனமாய்
நினைவுக் கெட்டாச்
சத்தியமாய்த் தற்பரமாய்த் தத்துவமாய்ச் சச்சிதா
னந்த மாகி
யத்துவிதப் பொருளாகி யகண்டபரி பூரணமா
யமல ஞான
மெத்தியமுள் ளத்தமர்ந்த விநாயகமான் மியத்தவத்
தோர் விரும்பிக் கேட்பார்."

தயா, உமா, மாலா, க்ருபா, ஸீதா, ப்ரமா, பூஜா கலா, கதா, க்ரியா முதலிய வடசொற்களி னீற்றுயிர் கெட்டு ஐகாரமேற்றுத் தயை, உமை, மால், க்ருபை, ஸீதை, ப்ரமை, பூஜை, கலை, கதை, க்ரியையெனத் தமிழில் வழங்குவதுபோலத்தேவதா

என்னும் வடமொழியி னீற்றுயிர் கெட்டு ஐகார மேற்று 'தேவை' யெனத்தமிழில் வழங்கி வந்தது. உதாரணம்:—

''வேத முதலாய் விரிந்துபன் னூல்களு
மோதி யோதியு முரையாப் பொருட்
போத மிறந்தோர் பொருந்தும் தேவதை
சீத மலரடி சிந்தையில் வைப்பாம்.''

இச்செய்யுளிலும் 'வத்துவை' 'தனியை' 'ஆதியை' 'சொரூபத்தை' 'வ்யோம நிலையை' 'நிட்பிரபஞ்ச பொருளே' 'நிர்விகாரத்தை' 'நிராமயத்தை' 'தேசோ மயத்தை' அஞ்சலிசெய்வாம், எனத்தனித் தனிக் கூட்டியு முரை ததுக் கொள்க.

இந்தச் செய்யுளுக்கு ஈசுவரி பரமாகப் பெண் பாலிலும், ஈசுவரன் பரமாக ஆண்பாலிலும், பொரு ளுரைத்தமை காண்க.

அ, அன், ரகிதம், நிர், நின், நிஷ் இவை வட மொழி எதிர் மறையைக் குறிக்கும் உபசர்க்கங்க ளென்னும் முதலடை மொழிகள்.

எ, இன் - அசை நிலைகள்.

அது—பகுதிப்பொருள் விகுதி.

பிரகாசம் ஒளிர் இலகு தேசு என்பனவும், அத்துவிதம் தனி ஏகம் என்பனவும், சாசுவதம் நித் தம் என்பனவும், வியோமம் வெளி என்பனவும், நின்

மலம் சுத்தம் என்பனவும் தனித்தனி ஒருபொருட் கிளவிகள்.

ஆதி, அநாதி, ரகிதம், சகிதம், நிராலம்பம், ஆலம்பம் இவை ஒன்றற்கொன்று முரணுகவந்த சொற்கள்.

தனி, ஆதி, நிலை, நிர்விகாரம், நிராமயம், தேசோமயம் முதலியவற்றை யிவற்றையுடைய பொருளென வுருவகஞ் செய்யப்பட்டது.

'ஆயிரமுகத்தா னகன்றதாயினும், பாயிரமல்லது பனுவலன்றே' யென்றிருப்பதால் நூல் செய்யப்புகுந்த இக்கிரந்தகர்த்தர் இம்மூன்று செய்யுளாற் பாயிரம் புகன்றதாம். இது தெய்வ வணக்கம் கூறியபடி இவை கடவுள் வாழ்த்துத்துறையின் பகுதிகளாம்.

ஸ்ரீமத் தாயுமான சுவாமிகள் திருப்பாடல்களில் முதல் மூன்று பாட்டுகளுக்கு மகா வித்துவானுகவிருந்த புரசை அஷ்டாவதானச் சபாபதி முதலியாரவர்களியற்றிய உரை எமக்கு வெகு அருமையாகக்கிடைக்க, அவசியமுள்ள இடங்களிற் சீர்திருத்தி ஆங்காங்கு சேர்க்க வேண்டியவைகளைச் சேர்த்துப் பல சாத்திரங்களினின்றும் உதாரணங்களை யெடுத்துக் காட்டி அச்சிடுவித்தனம்.

உ

சிவமயம்

நூலினுட்பிரிவு

நூலினுட்பிரிவு - முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்

திருவருள்விலாசப் பரசிவ வணக்கம்

ஆசிரிய விருத்தம்

அங்கிங் கெனாதபடி யெங்கும் ப்ரகாசமா
யானந்த பூர்த்தி யாகி
யருளொடு நிறைந்ததெது தன்னருள் வெளிக்குளே
யகிலாண்ட கோடி யெல்லாந்
தங்கும் படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்
தழைத்ததெது மனவாக் கினிற்
றட்டாம னின்றதெது சமயகோ டிகளெலாந்
தந்தெய்வ மெந்தெய்வ மென்
றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதெது
வெங்கணும் பெருவ ழக்காய்
யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமா
யென்றைக்கு முள்ள தெதுமேற்
கங்குல்பக லறநின்ற வெல்லையுள தெதுவது
கருத்திற் கிசைந்த ததுவே

கண்டன வெலாமோன வுருவெளிய தாகவுங்
கருதியஞ் சலிசெய் குவாம். 1
ஊரனந் தம்பெற்ற பேரனந் தஞ்சுற்று
முறவனந் தப்வி னையின்
ஆடலனந் தஞ்செயும் வினையனந் தங்கருத்
தோவனந் தம்பெற் றபேர்
சீரனந் தஞ்சொர்க்க நரகமு மனந்தநற்
றெய்வமு மனந்த பேதந்
திகழ்கின்ற சமயமு மனந்தமத னன்ஞான
சிற்சத்தி யாலு ணர்ந்து
காரனந் தங்கோடி வருஷித்த தெனவன்பர்
கண்ணும்விண் ணுந்தேக் கவே
கருதரிய வானந்த மழைபொழியு முகிலைநங்
கடவுளைத் துரிய வடிவைப்
பேரனந் தம்பேசி மறையனந் தஞ்சொலும்
பெரியமௌ னத்தின் வைப்பைப்
பேசரு மனந்தபத ஞானவா னந்தமாம்
பெரியபொரு ளைப்ப ணிகுவாம். 2
அத்துவித வத்துவைச் சொற்பிரகா சத்தனியை
யருமறை கண்முரச றையவே
யறிவினுக் கறிவாகி யானந்த மயமான
வாதியை யநாதி யேக
தத்துவ சொரூபத்தை மதசம்ம தம்பெறாச்
சாலம்ப ரகித மான

சாசுவத புட்கல நிராலம்ப வாலம்ப
சாந்தபத வ்யோம நிலையை
நித்தநிர் மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ் சப்பொருளை
நிர்விஷய சுத்த மான
நிர்விகா ரத்தைத் தடத்தமாய் நின்ருளிர்
நிரஞ்சந நிராம யத்தைச்
சித்தமறி யாதபடி சித்தத்தி னின்றிலகு
திவ்யதே ஜோம யத்தைச்
சிற்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பரம தானபர
தேவதையை யஞ்சலி செய்வாம். 3

~~~~~~~~

பரிபூரணனந்தம்

வாசா கயிங்கரிய மன்றியொரு சாதன
மனோவாயு நிற்கும் வண்ணம்
வாலாய மாகவும்பழகியறி யேன்றுறவு
மார்க்கத்தி னிச்சை போல
நேசானு சாரியாய் விவகரிப் பேனந்த
நினைவையு மறந்த போது
நித்திரைகொள் வேன்றேக நீங்குமென வெண்ணி
நெஞ்சந் துடித்த யருவேன்
பேசாத வானந்த நிட்டைக்கு மறிவிலாப் [லோ
பேதைக்கும் வெகுதூ ரமே
பேய்க்குண மறிந்திந்த நாய்க்குமொரு வழிபெரிய
பேரின்ப நிட்டை யருள்வாய்
~~~~~~~~

பாசா டவிக்குளே செல்லா தவர்க்கருள்
பழுத்தொழுகு தேவ தருவே
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந் தமே. 1

தெரிவாக் வூர்வன நடப்பன பறப்பன
செயற்கொண் டிருப்பன முதற்
றேகங்க ளத்தனையு மோகங்கொள் பௌதிகஞ்
சென்மித்த வாங்கி றக்கும்
விரிவாய பூதங்க ளொன்றோடொன் றாயழியு
மேற்கொண்ட சேடமதுவே
வெறுவெளி நிராலம்ப நிறைசூன்ய முபசாந்த
வேதவே தாந்த ஞானம
பிரியாத பேரொளி பிறக்கின்ற வருளருட்
பெற்றோர்கள் பெற்ற பெருமை
பிறவாமை யென்றைக்கு மிறவாமை யாய்வந்து
பேசாமை யாகு மெனவே
பரிவா யெனக்குநீ யறிவிக்க வந்ததே
பரிபாக கால மலவோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந் தமே. 2

ஆராயும் வேளையிற் பிரமாதி யாளனு
மையவொரு செயலு மில்லை
யமைதியொடு பேசாத பெருமைபெறு குணசந்த்ர
ராமென விருந்த பேரு

நேராக வொருகோப மொருவேளை வரவந்த
நிறைவொன்று மில்லா மலே
நெட்டுயிர்த் துத்தட் டழிந்துளறு வார்வசன
நிர்வாக ரென்ற பேரும்
பூராய மாயொன்று பேசுமிட மொன்றைப்
புலம்புவார் சிவராத் திரிப்
போதுதுயி லோமென்ற விரதியரு மறிதுயிற்
போலே யிருந்து துயில்வார்
பாராதி தனிலுள்ள செயலெலா முடிவிலே
பார்க்கினின் செயலல் லவோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந் தமே. 3

அண்டபகி ரண்டமு மாயா விகாரமே
யம்மாயை யில்லா மையே
யாமெனவு மறிவுமுண் டப்பாலு மறிகின்ற
வறிவினை யறிந்து பார்க்கி
னெண்டிசை விளக்குமொரு தெய்வவரு ளல்லாம
லில்லையெனு நினைவு முண்டிங்
கியானென தறத்துரிய நிறைவாகி நிற்பதே
யின்பமெனு மன்புமுண்டு
கண்டன வெலாமல்ல வென்றுகண் டனைசெய்து
கருவிகர ணங்க ளோயக்
கண்மூடி யொருகண மிருக்கவென் றுற்பாழ்த்த
கன்மங்கள் போரா டுதே

பண்டையுள கன்மமே கர்த்தா வெனும்பெயர்ப்
 பக்ஷநா னிச்சிப் பனே
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
 பரிபூர ணனந் தமே. 4

சந்ததமு மெனதுசெய னினதுசெய லியானெனுந்
 தன்மைநினை யன்றி யில்லாத்
தன்மையால் வேறலேன் வேதாந்த சித்தாந்த
 சமரச சுபாவ மிதுவே
யிந்தநிலை தெளியநா னெக்குருகி வாடிய
 வியற்கை திருவுள மறியுமே
யின்னிலையி லேசற் றிருக்கவென் றான்மடமை
 யிதசத்ரு வாக வந்து
சிந்தைகுடி கொள்ளுதே மலமாயை கன்மந்
 திரும்புமோ தொடுவழக் காய்ச்
சென்மம்வரு மோவெனவும் யோசிக்கு தேமனது
 சிரத்தையெனும் வாளு முதவிப்
பந்தமற மெய்ஞ்ஞான தீரமுந் தந்தெனைப்
 பாதுகாத் தருள்செய் குவாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
 பரிபூர ணனந் தமே. 5

பூதலய மாகின்ற மாயைமுத லென்பர்சிலர்
 பொறிபுல னடங்கு மிடமே
பொருளென்பர்சிலர்கரணமுடிவென்பர்சிலர்குணம்
 போனவிட மென்பர் சிலபேர்

நாதவடி வென்பர்சிலர் விந்துமய மென்பர்சிலர்
நட்டநடு வேயி ருந்த
நாமென்பர் சிலருருவ மாமென்பர் சிலர்கருதி
நாடிலரு ளென்பர் சிலபேர்
பேதமற வுயிர்கெட்ட நிலயமென் றிடுவர்சிலர்
பேசினரு ளென்பர் சிலபேர்
பின்னுமுன் னுங்கெட்ட சூனியம தென்பர்சிலர்
பிறவுமே மொழிவ ரிவையாற்
பாதரச மாய்மனது சஞ்சலப் படுமலாற்
பரமசுக நிட்டை பெறுமோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணனந் தமே. 6

அந்தகா ரத்தையோ ரகமாக்கி மின்போலென்
னறிவைச் சுருக்கி னவரா
ரவ்வறிவு தானுமே பற்றினது பற்று
யழுந்தவுந் தலைமீ திலே
சொந்தமா யெழுதப் படித்ததார் மெய்ஞ்ஞான
சுகநிட்டை சேரா மலே
சோற்றுத் துருத்தியைச் சதமெனவு முண்டுண்டு
தூங்கலைவைத் தவரார் கொலோ
தந்தைதாய் முதலான வகிலப்ர பஞ்சந்
தனைத்தந்த தெனதா சையோ
தன்னையே நோவனே பிறரையே நோவனே
தற்கால மதைநோ வனே

பந்தமா னதுதந்த வினையையே நோவனோ
பரமார்த்த மேது மறியேன்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந் தமே. 7

வாராதெலா மொழிய வருவன வெலாமெய்த
மனது சாக்ஷிய தாகவே
மருவநிலை தந்ததும் வேதாந்த சித்தாந்த
மரபு சமரச மாகவே
பூராய மாயுணா வூகமது தந்ததும்
பொய்யுடலை நிலையன்றெனப்
போதநெறி தந்ததுஞ் சாசுவத வானந்த
போகமே வீட்டென் னவே
நீரான மாயுருக வுள்ளன்பு தந்தது
நின்னரு ளின்னு மின்னும்
நின்னையே துணையென்ற வென்னையே காக்கவொரு
நினைவுசற் றுண்டா கிலோ
பாராதி யறியாத மோனமே யிடைவிடாப்
பற்றாக நிற்க வருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந் தமே. 8

ஆழாழி கரையின்றி நிற்கவிலை யோகொடிய
வாலமமு தாக விலையோ
அக்கடலின் மீதுவட வனனிற்கவில்லையோ
வந்தரத் தகில கோடி

தாழாம னிலைநிற்க வில்லையோ மேருவுந்
    தனுவாக வளைய விலையோ
சப்தமே கங்களும் வச்ரதர ஞணையிற்
    சஞ்சரித் திடவில் லையோ
வாழாது வாழவே யிராமனடி யாற்சிலையு
    மடமங்கை யாக விலையோ
மணிமந்த்ர மாதியால் வேண்டுசித் திகளுலக
    மார்க்கத்தில் வைக்க விலையோ
பாழான வென்மனங் குவியவொரு தந்திரம்
    பண்ணுவ தனக் கருமையோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
    பரிபூர ணனந் தமே. 9

ஆசைக்கொ ரளவில்லை யகிலமெல் லாங்கட்டி
    யாளினுங் கடன்மீ திலே
யாணைசெல வேநினைவ ரளகேச னிகராக
    வம்பொன்மிக வைத்த பேரும்
நேசித்து ரசவாத வித்தைக் கலைந்திடுவர்
    நெடுநா ளிருந்த பேரும்
நிலையாக வேயினுங் காயகற் பந்தேடி
    நெஞ்சுபுண் ணுவ ரெல்லாம்
யோசிக்கும் வேளையிற் பசிதீர வுண்பது
    முறங்குவது மாக முடியு
முள்ளதே போதநா னெனலக் குளறியே
    யொன்றைவிட் டொன்று பற்றிப்

பாசக் கடற்குளே வீழாமன் மனதற்ற
பரிசுத்த நிலையை யருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந் தமே. 10

பொருள் வணக்கம்

நித்தியமாய் நின்மலமாய் நிட்களமாய் நிராமயமாய்
நிறைவாய் நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த் தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த் துரிய
நிறைசுடரா யெல்லாம்
வைத்திருந்த தாரகமா யானந்த மயமாகி
மனவாக் கெட்டாச்
சித்துருவாய் நின்றவொன்றைச் சுகாரம்பப் பெரு
வெளியைச் சிந்தை செய்வாம். 1

யாதுமன நினையுமந்த நினைவுக்கு நினைவாகி
யாதின் பாலும்
பேதமற நின்றுயிருக் குயிராகி யன்பருக்கே
பேரா னந்தக்
கோதிலமு தூற்றரும்பிக் குணங்குறியொன் றறத்
தன்னைக் கொடுத்துக்காட்டுந்
தீதில்பரா பரமான சித்தாந்தப் பேரொளியைச்
சிந்தை செய்வாம். 2

பெருவெளியா யைம்பூதம் பிறப்பிடமாய்ப் பேசாத
பெரிய மோனம்

வருமிடமாய்மனமாதிக் கெட்டாதபேரின்ப
மயமாய்ஞானக்
குருவருளாற்காட்டிடவு மன்பரைக்கோத்தறவிழுங்
கிக்கொண்டப்பாலுந்
தெரிவரிதாய்க்கலந்ததெந்தப் பொருளந்தப்பொரு
ளினையாஞ் சிந்தைசெய்வாம். 3

இகபரமுமுயிர்க்குயிரை யானெனதற்றவருறவை
யெந்நாளுஞ்
சுகபரிபூரணமான நிராலம்பகோசரத்தைத்
துரியவாழ்வை
அகமகிழவருந்தேனை முக்கனியைக்கற்கண்டை
யமிர்தைநாடி
மொகுமொகெனவிருவிழிநீர் முத்திறைப்பக்கரமலர்
கண் முகிழ்த்துநிற்பாம். 4

சாதிகுலபிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தியருவுருவத்
தன்மைநாம
மேதுமின்றியெப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும்பிறிவற
நின் றியக்கஞ்செய்யுஞ்
சோதிமாத்துரவெளியை மனதவிழநிறைவான
துரியவாழ்வைத்
தீதில்பரமாம்பொருளைத் திருவருளேநினைவாகச்
சிந்தைசெய்வாம். 5

இந்திரசாலங்கனவு கானலினீரெனவுலக
மெமக்குத்தோன்றச்

சந்ததமுஞ்சிற்பரத்தா லழியாததற்பரத்தைச்
சாந்துவாழ்க
புந்திமகிழுறநாளுந் தடையறவானந்தவெள்ளம்
பொலிகவென்றே
வந்தருளுங்குருமௌனி மலர்த்தாளையனுதினமும்
வழுத்தல்செய்வாம். 6

பொருளாகக்கண்ட பொருளெவைக்குமுதற்
பொருளாகிப் போதமாகித்
தெருளாகிக்கருதுமன்பர் மிடிதீரப்பருகவந்த
செழுந்தேனாகி
அருளாளோர்க்ககம்புறமென் றுன்னாதபூரணவா
னந்தமாகி
இருடீரவிளங்குபொரு ளியாதந்தப்பொருளினையா
மிறைஞ்சிநிற்பாம். 7

அருமறையின்சிரப்பொருளாய் விண்ணவர்மாமுனி
வர்சித்த ராதியானோர்
தெரிவரியபூரணமாய்க் காரணங்கற்பனைகடந்த
செல்வமாகிக்
கருதரியமலரின்மண மெள்ளிலெண்ணெயுடலுயிர்
போற் கலந்தெந்நாளுந்
துரியநடுவூடிருந்த பெரியபொருளியாததனைத்
தொழுதல்செய்வாம். 8

விண்ணாதிபூதமெல்லாந் தன்னகத்திலடக்கிவெறு
வெளியாய்ஞானக்

கண்ணாரக்கண்டவன்பர் கண்ணூடேயானந்தக்
கடலாய்வேறன்
றெண்ணாதபடிக்கிரங்கித் தானாகச்செய்தருளு
மிறையேயுன்றன்
றண்ணாருஞ்சாந்தவரு டனைநினைந்துகரமலர்க
டலைமேற்கொள்வாம். 9

விண்ணிறைந்தவெளியாயென் மனவெளியிற்
கலந்தறிவாம் வெளியினூடுந்
தண்ணிறைந்தபேரமுதாய்ச் சதானந்தமானபெருந்
தகையேநின்பா
லுண்ணிறைந்தபேரன்பா லுள்ளுருகிமொழிகுளறி
யுவகையாகிக்
கண்ணிறைந்தபுனலுகுப்பக் கரமுகிழ்ப்பநின்னரு
ளைக் கருத்தில்வைப்பாம். 10

வேறு.

ஆதியந்தங்காட்டாத முதலாயெம்மை
வடிமைக்காவளர்த்தெடுத்த வன்னைபோல
நீதிபெறுங்குருவாகி மனவாக்கெட்டா
நிச்சயமாய்ச்சொச்சமதாய் நிமலமாகி
வாதமிடுஞ்சமயநெறிக் கரியதாகி
மௌனத்தோர்பால்வெளியாய் வயங்காநின்ற
சோதியையென் னுயிர்த்துணையை நாடிக்கண்ணீர்
சொரியவிருகரங்குவித்துத் தொழுதல்செய்வாம்.

அகரவுயிரெழுத்தனைத்து மாகிவேறு
யமர்ந்ததெனவகிலாண்ட மனைத்துமாகிப்
பகர்வனவெல்லாமாகி யல்லதாகிப்
பரமாகிச்சொல்லரிய பான்மையாகித்
துகளறுசங்கற்ப விகற்பங்களெல்லாந்
தோயாதவறிவாகிச் சுத்தமாகி
நிகரில்பசுபதியான பொருளைநாடி
நெட்டுயிர்த்துப்பேரன்பா னினைதல்செய்வாம். 12

சின்மயானந்தகுரு

அங்கைகொடுமலர் தூவி யங்கமதுபுளகிப்ப
வன்பினாலுருகிவிழிநீ
ராறாகவாராத முத்தியினதாவேச
வாசைக்கடற்குண் மூழ்கிச்
சங்கராசுயம்புவே சம்புவேயெனவுமொழி
தழுதழுத்திடவணங்குஞ்
சன்மார்க்கநெறியிலாத் துன்மார்க்கனேனையுந்
தண்ணருள்கொடுத்தாள்வையோ
துங்கமிகுபக்குவச் சனகன்முதன்முனிவோர்க
டொழுதருகிற்வீற்றிருப்பச்
சொல்லரியநெறியையொரு சொல்லாலுணர்த்தியே
சொரூபாநுபூதிகாட்டிச்
செங்கமலபீடமேற் கல்லாலடிக்குள்வளர்
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. 1

ஆக்கையெனுமிடிகரையை மெய்யென்றபாவிநா
னத்துவிதவாஞ்சையாத
லரியகொம்பிற்றேனை முடவனிச்சித்தபடி
யாகுமறிவவிழவின்பந்
தாக்கும்வகையேதிநாட் சரியைகிரியாயோக
சாதனம்விடுத்ததெல்லாஞ்
சன்மார்க்கமல்லவிவை நிற்கவென்மார்க்கங்கள்
சாராதபேரறிவதாம்
வாக்குமனமணுகாத பூரணப்பொருள்வந்து
வாய்க்கும்படிக்குபாயம்
வருவித்துவட்டாத பேரின்பமானசுக
வாரியினைவாய்மடுத்துத்
தேக்கித்திளைக்கநீ முன்னிற்பதென்றுகாண்
சிந்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. 2

அவ்வியமிருக்கநா னென்கின்றவாணவ
மடைந்திட்டிருக்கலோப
மருளின்மைகூடக் கலந்துள்ளிருக்கமே
லாசாபிசாசமுதலாம்
வெவ்வியகுணம்பல விருக்குமென்னறிவூடு
மெய்யனீவீற்றிருக்க

விதியில்லையென்னிலோ பூரணனெனும்பெயர்
விரிக்கினுரைவேறுமுளதோ
கவ்வுமலமாகின்ற நாகபாசத்தினாற்
கட்டுண்டவுயிர்கண்மூர்ச்சை
கடிதகலவலியவரு ஞானசஞ்சீவியே
கதியானபூமிநடுவுட்
செவ்விதின்வளர்ந்தோங்கு திவ்யகுணமேருவே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. 3

ஐவகையெனும்பூத மாதியைவகுத்ததனு
ளசரசரபேதமான
யாவையும்வகுத்துநல் லறிவையும்வகுத்துமறை
யாதிநூலையும்வகுத்துச்
சைவமுதலாமளவில் சமயமும்வகுத்துமேற்
சமயங்கடந்தமோன
சமரசம்வகுத்தநீ யுன்னைநானணுகவுந்
தண்ணருள்வகுக்கவிலையோ
பொய்வளருநெஞ்சினர்கள் காணாதகாட்சியே
பொய்யிலாமெய்யரறிவிற்
போதபரிபூரண வகண்டிதாகாரமாய்ப்
போக்குவரவற்றபொருளே
தெய்வமறைமுடிவான பிரணவசொரூபியே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. 4

ஐந்துவகையாகின்ற பூதபேதத்தினு
லாகின்றவாக்கைகநீர்மே
லமர்கின்றகுமிழியென நிற்கின்றதென்னநா
னறியாதகாலமெல்லாம்
புந்திமகிழுறவுண் டுடுத்தின்பமாவதே
போந்தநெறியென்றிருந்தேன்
பூராயமாகினை தருள்வந்துணர்த்தவிலை
போனவழிதெரியவில்லை
எந்தநிலைபேசினு மிணங்கவிலையல்லா
விறப்பொடுபிறப்பையுள்ளே
எண்ணினுனெஞ்சது பகீரொனுந்துயிலுரு
திருவிழியுமிரவுபகலாய்ச்
செந்தழலின்மெழுகான தங்கமிலைவென்கொலோ
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. 5

காரிட்டவாணவக் கருவறையிலறிவற்ற
கண்ணிலாக்குழவியைப்போற்
கட்டுண்டிருந்தவெமை வெளியில்விட்டல்லலாங்
காப்பிட்டதற்கிசைந்த
பேரிட்டுமெய்யென்று பேசும்பாழ்ம்பொய்யுடல்
பெலக்கவிளையமுதமூட்டிப்

பெரியபுவனத்தினிடை போக்குவரவுறுகின்ற
பெரியவிளையாட்டமைத்திட்
டேரிட்டதன்சுருதி மொழிதப்பினமனைவிட்
டிடருறவுறுக்கிடர்தீர்த்
திரவுபகலில்லாத பேரின்பவீட்டினி
லிசைந்துதுயில்கொண்மினென்று
சீரிட்டவுலகன்னை வடிவானவெந்தையே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. 6

கருமருவுகுகையனைய காயத்தினடுவுட்
களிம்புதோய்செம்பனையயான்
காண்டகவிருக்கநீ ஞானவனன்மூட்டியே
கனிவுபெறவுள்ளுருக்கிப்
பருவமதறிந்துநின் னருளானகுளிகைகொடு
பரிசித்துவேதிசெய்த
பத்துமாற்றுத்தங்க மாக்கியேபணிகொண்ட
பக்ஷத்தையென்சொல்லுவே
னருமைபெறுபுகழ்பெற்ற வேதாந்தசித்தாந்த
மாதியாமந்தமீது
மத்துவிதநிலையரா யென்னையாண்டுன்னடிமை
யானவர்களறிவினாடுந்
திருமருவுகல்லா லடிக்கீழ்வளர்கின்ற
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. 7

கூடுதலுடன்பிரித லற்றுநிர்த்தொந்தமாய்க்
குவிதலுடன் விரிதலுற்றுக்
குணமற்றுவரவினொடு போக்கற்றுநிலையான
குறியற்று மலமுமற்று
நாடுதலுமற்றுமேல் கீழ்நடுப்பக்கமென
நண்ணுதலுமற்றுவிந்து
நாதமற்றைறவகைப் பூதபேதமுமற்று
ஞாதுருவின்ஞானமற்று
வாடுதலுமற்றுமே லொன்றற்றிரண்டற்று
வாக்கற்று மனமுமற்று
மன்னுபரிபூரணச் சுகவாரிதன்னிலே
வாய்மடுத்துண்டவசமாய்த்
தேடுதலுமற்றவிட நிலையென்றமௌனியே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. 8

தாராதவருளெலாந் தந்தருளமௌனியாய்த்
தாயனையகருணைகாட்டித்
தாளிணையென்முடிசூட்டி யறிவிற்சமாதியே
சாசுவதசம்பிரதாய
மோராமன்மந்திரமு முன்னுமன்முத்திநிலை
யொன்றேடிரண்டெனும

லொளியெனவும்வெளியெனவு முருவெனவுநாதமா
மொலியெனவுமுணர்வுருமாற்
பாராதுபார்ப்பதே யேதுசாதனமற்ற
பரமவனுபூதிவாய்க்கும்
பண்பென் றுணர்த்திய து பாராமலந்நிலை
பதிந்தநின்பழவடியர்தஞ்
சீராயிருக்கநின தருள்வேண்டுமையனே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்த குருவே. 9

போதமாயாதிநடு வந்தமுமிலாததாய்ப்
புனிதமாயவிகாரமாய்ப்
போக்குவரவில்லாத வின்பமாய்நின் றநின்
பூரணம்புகலிடமதா
வாதரவுவையாம லறிவினைமறைப்பதுநி
னருள்பின் னுமறிவின்மைதீர்த்
தறிவித்துநிற்பதுநி னருளாகிலெளியனேற்
கறிவாவதே தறிவிலா
வேதம் வருவகையேது வினையேதுவினைதனக்
கீடானகாயமேதென்
னிச்சாசுதந்தரஞ் சிறிதுமிலையிகபர
மிரண்டினுண் டலைவுதீரத்
திதிலருள்கொண்டினியுணர்த்தியெனையாள்வையோ
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. 10

பத்திநெறிநிலைநின்று நவகண்டபூமிப்
பரப்பைவலமாகவந்தும்
பரவையிடைமூழ்கியும் நதிகளிடைமூழ்கியும்
பசிதாகமின்றியெழுநா
மத்தியிடைநின்றுமுதிர் சருகுபுனல்வாயுவினை
வன்பசிதனக்கடைத்து
மௌனத்திருந்துமுயர் மலைநுழைவுபுக்கியு
மன்னுதசநாடிமுற்றுஞ்
சுத்திசெய்தும்மூல ப்ராணனோடக்கியைச்
சோமவட்டத்தடைத்துஞ்
சொல்லரியவமுதுண்டு மற்பவுடல்கற்பங்க
டோறுநிலைநிற்கவீறு
சித்திசெய்துஞ்ஞான மலதிகதிகூடுமோ
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. 11

மௌனகுரு வணக்கம்

ஆசைநிகளத்தினை நிர்த்தூளிபடவுதறி
யாங்காரமுனையையெற்றி
யத்துவிதமதமாகி மதமாறுமாருக
வங்கையின்விலாழியாக்கிப்

பாசவிருடன்னிழ லெனச்சுளித்தார்த்துமேற்
பார்த்துப்பரந்தமனதைப்
பாரித்தகவளமாய்ப் பூரிக்கவுண்டுமுக
படாமன்னமாலைநூறித்
தேசுபெறநீவைத்த சின்முத்திராங்குசச்
செங்கைக்குளேயடங்கிச்
சின்மயானந்தசுக வெள்ளம்படிந்துநின்
றிருவருட்பூர்த்தியான
வாசமுறுசற்சார மீதென்னையொருஞான
மத்தகசமெனவளர்த்தாய்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. 1

ஐந்துவகையாகின்ற பூதமுதனுதமு
மடங்கவெளியாகவெளிசெய்
தறியாமையறிவாதி பிரிவாகவறிவார்க
ளறிவாகநின்றநிலையிற்
சிந்தையறநில்லென்று சும்மாவிருத்திமேற்
சின்மயானந்தவெள்ளந்
தேக்கித்திளைத்துநா னதுவாயிருக்கநீ
செய்சித்ரமிகநன்றுகா
ணைந்தைவடவாற்பரம குருவாழ்கவாழவரு
ளியநந்திமரபுவாழ்க
வென்றடியர்மனமகிழ வேதாகமத்துணி
பிரண்டில்லையொன்றென்னவே

வந்தகுருவேவீறு சிவஞானசித்திநெறி
மௌனேபதேசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. 2

ஆதிக்கநல்கினவ ராரிந்தமாயைக்கெ
னறிவன்றியிடமில்லேயோ
வந்தரப்புட்பமுங் கானலின்னீருமோ
ரவசரத்துபயோகமோ
போதித்தநிலைமையு மயக்குதேயபயநான்
புக்கவருடோற்றிடாமற்
பொய்யானவுலகத்தை மெய்யாகிறுத்தியென்
புந்திக்குளிந்த்ரசாலஞ்
சாதிக்குதேயிதனை வெல்லவுமுபாயநீ
தந்தருள்வதென்றுபுகல்வாய்
சண்மதஸ்தாபனமும் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசநிர்வாகநிலையு
மாதிக்கொடண்டப் பரப்பெலாமறியவே
வந்தருளுஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. 3

மின்னனையபொய்யுடலை நிலையென்றுமைபிலகு
விழிகொண்டுமையல்பூட்டு
மின்னார்களின்பமே மெய்யென்றும்வளர்மாட
மேல்வீடுசொர்க்கமென்றும்

பொன்னையழியா தவளர் பொருளென்றுபோற்றிப்
பொய்வேடமிகுதிகாட்டிப்
பொறையறிவுதுறவீத லாதிநற்குணமெலாம்
போக்கிலேபோகவிட்டுத்
தன்னிகரிலோபாதி பாழ்ம்பேய்பிடித்திடத்
தரணிமிசைலோகாயதன
சமயநடைசாராமல் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசசிவானுபூதி
மன்னவொருசொற்கொண் டெனைத்தடுத்தாண்டன்
பின் வாழ்வித்தஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. 4

போனகமிருக்கின்ற சாலையிடைவேண்டுவ
புசித்தற்கிருக்குமதுபோற்
புருடர்பெறுதாமாதி வேதமுடனுகமம்
புகலுமதினலாம்பயன்
ஞானநெறிமுக்யநெறி காட்சியனுமானமுத
னுவிதங்கடேர்ந்து
நானெனக்குளறு படைபுடைபெயர்த்திடவு
நான்குசாதனமுமோர்ந்திட்
டானநெறியாஞ்சரியை யாதிசோபானமுற்
றனுபக்ஷசம்புபக்ஷ
மாமிருவிகற்பமு மாயாதிசேவையு
மறிந்திரண்டொன்றென்னுமோர்

மானதவிகற்பமற வென்றுநிற்பதுகமது
மரபென்றபரமகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே. 5

கல்லாதவறிவுமேற் கேளாதகேள்வியுங்
கருணைசிறிதேதுமில்லாக்
காட்சியுங்கொலைகளவு கட்காமமாட்சியாய்க்
காதலித்திடுநெஞ்சமும்
பொல்லாதபொய்ம்மொழியு மல்லாதநன்மைகள்
பொருந்துகுண மேதுமறியேன்
புருடர்வடிவானதே யல்லாது கனவிலும்
புருடார்த்தமேதுமில்லை
னெல்லாமறிந்தநீ யறியாததன்றெனக்
கெவ்வண்ணமுய்வண்ணமோ
விருளையிருளென்றவர்க் கொளிதாரகம்பெறு
மெனக்குநின்னருடாரகம்
வல்லானெனும்பெய ருனக்குள்ளதேயிந்த
வஞ்சகனையாளநினையாய்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. 6

கானகமிலங்குபுலி பசுவொடுகுலாவுநின்
கண்காணமதயானைநீ
கைகாட்டவுங்கையா னெகிடிக்கெனப்பெரிய
கட்டைமிகவேந்திவருமே

போனகமமைந்ததென வக்காமதேனுநின்
பொன்னடியினின்றுசொலுமே
புலிராசர்கவிராசர் தவராசனென்றுனைப்
போற்றிசயபோற்றியென்பார்
ஞானகருணைகர முகங்கண்டபோதிலே
நவநாதசித்தர்களுமுன்
னட்பினை விரும்புவார் சுகர்வாமதேவர்முதன்
ஞானிகளுமுனைமெச்சுவார்
வானகமுமண்ணகமும் வந்தெதிர்வணங்கிடுமுன்
மகிமையதுசொல்லவெளிதோ
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. 7

சருகுசலபக்ஷணிக ளொருகோடியல்லாற்
சகோரபக்ஷிகள்போலவே
தவளநிலவொழுகமிர்த தாரையுண்டழியாத
தன்மையரனந்தகோடி
இருவினைகளற்றிரவு பகலென்பதறியாத
வேகாந்தமோனஞான
வின்பநிஷ்டையர்கோடி மணிமந்த்ரசித்திநிலை
யெய்தினர்கள்கோடிசூழக்
குருமணியிழைத்திட்ட சிங்காதனத்தின்மிசை
கொலுவீற்றிருக்குநின்னைக்
கும்பிட்டனந்தமுறை தெண்டனிட்டென்மனக்
குறையெலாந்தீரும்வண்ண

மருமலரெடுத்துனிரு தாளையர்ச்சிக்கவெனை
வாவென்றழைப்பதெந்நாள்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. 8

ஆங்காரமானகுல வேடவெம்பேய்பாழ்த்த
வாணவத்திலும்வலிதுகா
ணறிவினைமயக்கி நடுவறியவொட்டாதி
யாதொன்றுதொடினுமதுவாய்த்
தாங்காதுமொழிபேசு மரிகரப்பிரமாதி
தம்மொடுசமானமென்னுந்
தடையற்றதேரிலஞ் சுருவாணிபோலவே
தன்னிலசையாதுநிற்கு
மீங்காரெனக்குநிக ரென்னப்ரதாபித்
திராவணாகாரமாகி
இதயவெளியெங்கணுந் தன்னரசுநாடுசெய்
திருக்குமிதனொடெநேரமும்
வாங்காநிலாதடிமை போராடமுடியுமோ
மௌனோபதேசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. 9

பற்றுவெகுவிதமாகி யொன்றைவிட்டொன்றனைப்
பற்றியுழல்கிருமிபோலப்
பாழ்ஞ்சிந்தைபெற்றநான் வெளியாகநின்னருள்
பகர்ந்துமறியேன்றுவிதமோ

சிற்றறிவதன்றியு மெவரேனுமொருமொழி
திடுக்கென்றுரைத்தபோது
சிந்தைசெவியாகவே பறையறையவுதரவெந்
தீநெஞ்சமளவளாவ
உற்றுணரவுணர்வற்றன் மத்தவெறியினர்போல
உளறுவேன்முத்திமார்க்க
முணர்வதெப்படியின்ப தன்பஞ்சமானமா
யுறுவதெப்படியாயினு
மற்றெனக்கையநீ சொன்னவொருவார்த்தையினை
மலையிலக்கெனநம்பினேன்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. 10

கருணாகரக் கடவுள்

நிர்க்குணநிராமய நிரஞ்சனநிராலம்ப
நிர்விஷயகைவல்யமா
நிஷ்களவசங்கசஞ் சலரகிதநிர்வசன
நிர்த்தொந்தநித்தமுக்த
தற்பரவிஸ்வாதீத வ்யோமபரிபூரண
சதானந்தஞானபகவ
சம்புசிவசங்கர சர்வேசவென்றுநான்
சர்வகாலமுநினைவனோ
அற்புதவகோசர நிவர்த்திபெறுமன்பருக்
கானந்தபூர்த்தியான

அத்துவிதநிச்சய சொரூபசாக்ஷாத்கார
வனுபூதியனுசூதமுங்
கற்பனையறக்காண முக்கணுடன்வடநிழற்
கண்ணாடிருந்த குருவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. 1

மண்ணாதியைந்தொடு புறத்தினுளகருவியும்
வாக்காதிசுரோத்திராதியும்
வளர்கின்றசப்தாதி மனமாதிகலைபாதி
மன்னுசுத்தாதியுடனே
தொண்ணூற்றொடாறுமற் றுள்ளனவுமௌனியாய்
சொன்னவொருசொற்கொண்டதே [ச்
தூவெளியதாயகண் டானந்தசுகவாரி
தோற்றுமதையென்சொல்லுவேன்
பண்ணாருமிசையினொடு பாடிப்படித்தருட்
பான்மைநெறிநின்றுதவருப்
பக்குவவிசேஷராய் நெக்குநெக்குருகிப்
பணிந்தெழுந்திருகைகூப்பிக்
கண்ணாறுகரைபுரள நின்றவன்பரையெலாங்
கைவிடாக்காட்சியுறவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. 2

எல்லாமுனடிமையே யெல்லாமுனுடைமையே
யெல்லாமுனுடையசெயலே

யெங்கணும்வியாபிநீ யென்றுசொலுமியல்பென்
திருக்கா திவேதமெல்லாஞ்
சொல்லான்முழக்கியது மிக்கவுபகாரமாய்ச்
சொல்லிறந்தவரும்விண்டு
சொன்னவையுமிவைநல்ல குருவானபேரும்
தொகுத்தநெறிதானுமிவையே
யல்லாமலில்லையென நன்றுவறிந்தே
னறிந்தபடிநின்றுசுகநா
ளுகாதவண்ணமே யிவ்வண்ணமாயினே
னதுவுநின தருளென்னவே
கல்லாதவறிஞனுக் குள்ளேயுணர்த்தினை
கதிக்குவகையே தபுகலாய்
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. 3

பட்டப்பகற்பொழுதை யிருளென்றமருளர்தம்
பக்ஷமோவென துபக்ஷம்
பார்த்தவிடமெங்கணுங் கோத்தநிலைகுலையாது
பரமவெளியாகவொருசொற்
றிட்டமுடன்மௌனியா யருள்செய்திருக்கவுஞ்
சேராமலாராகநான்
சிறுவீடுகட்டியதி னடுசோற்றையுண்டுண்டு
தேக்குசிறியார்கள்போல
கட்டணியதாக்கற்ற கல்வியும்விவேகமு
நன்னிலயமாகவுன்னி

நானென்றுநீயென் றிரண்டில்லையென்னவே
நடுவேமுளைத்தமனதைக்
கட்டவறியாமலே வாடினேனெப்போது
கருணைக்குரித்தாவனோ
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. 4

மெய்விடாநாவுள்ள மெய்யருளிருந்துநீ
மெய்யானமெய்யையெல்லா
மெய்யெனவுணர்த்திய து மெய்பிதற்கையமிலை
மெய்யேதுமறியாவெறும்
பொய்விடாப்பொய்யினே னுள்ளத்திருந்தான்
பொய்யானபொய்யையெல்லாம்
பொய்யெனவண்ணமே புகல்வைத்தாயெனிற்
புன்மையேனென்செய்குவேன்
மைவிடாதெழுநீல கண்ட குருவேவிஷ்ணு
வடிவானஞானகுருவே
மலர்மேவிமறையோது நான்முகக்குருவே
மதங்கடோறுநின்றகுருவே
கைவிடாதேயென்ற வன்பருக்கன்பாய்க்
கருத்தூடுணர்த்தகுருவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. 5

பண்ணேனுனக்கான பூசையொருவடிவிலே
பாவித்திறைஞ்சவாங்கே

பார்க்கின்றமலரூடு நீயேயிருத்தியப்
பனிமலரெடுக்கமனமும்
நண்ணேனலாமலிரு கைதான்குவிக்கவெனி
னாணுமென்னுளநிற்றிநீ
நான்கும்பிடும்போ தரைக்கும்பிடாதலா
ஞன்பூசைசெய்யன்முறையோ
விண்ணேவிணுதியாம் பூதமேநாதமே
வேதமேவேதாந்தமே
மேதக்ககேள்வியே கேள்வியாம்பூமிக்குள்
வித்தேயவித்தின்முளையே
கண்ணேகருத்தேய னெண்ணேயெழுத்தே
கதிக்கானமோனவடிவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. 6

சந்ததமும்வேதமொழி யாதொன்றுபற்றினது
தான்வந்துமுற்றுமெனலாற்
சகமீதிருந்தாலு மரணமுண்டென்பது
சதாநிஷ்டர்நினைவதில்லை
சிந்தையறியார்க்கீது போதிப்பதல்லவே
செப்பினும்வெகுதர்க்கமாஞ்
திவ்யகுணமார்க்கண்டர் சுகாதிமுனிவோர்கள்
சித்தாந்தநித்யரலவோ
இந்த்ராதிதேவதைகள் பிரமாதிகடவுளர்
இருக்காதிவேதமுனிவர்

ரெண்ணரிய கணநாதர் நவநாதசித்தர்க
ளிருவிமதியாதியோர்கள்
கந்தருவர்கின்னரர்கண் மற்றையர்கள்யாவருங்
கைகுவித்திடுதெய்வமே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. 7

துள்ளுமறியாமனது பலிகொடுத்தேன்கன்ம
துட்டதேவதைகளில்லை
துரியநிறைசாந்ததே வதையாமுனக்கே
தொழும்பனன்பபிடேகநீ
ருள்ளுறையிலென்னுவி நைவேத்தியம்ப்ராண
னோங்குமதிதூபதீப
மொருகாலமன்றிது சதாகாலபூசையா
வொப்புவித்தேன்கருணைகூர்
தெள்ளிமறைவடிவிட்ட வமுதப்பிழம்பே
தெளிந்ததேனேசீனியே
திவ்யரசம்யாவுந் திரண்டொழுகுபாகே
தெவிட்டாதவானந்தமே
கள்ளனறிவூடுமே மெள்ளமெளவெளியாய்க்
கலக்கவருநல்லவுறவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. 8

உடல்குழையவென்பெலா நெக்குருகவிழிநீர்க
ளூற்றெனவெதும்பியூற்ற

ஆசிகாந்தத்தினைக் கண்டணுகல்போலவே
யோருறவுமுன்னியுன்னிப்
படபடெனநெஞ்சம் பலதைத்துண்ணடுக்குறப்
பாடியாடிக்குதித்துப்
பனிமதிமுகத்திலே நிலவனையபுன்னகை
பரப்பியார்த்தார்த்தெழுந்து
மடலவிழுமலரனைய கைவிரித்துக்கூப்பி
வானேயவானிலின்ப
மழையேமழைத்தாரை வெள்ளமேநீடூழி
வாழியெனவாழ்த்தியேத்துங்
கடன்மடைதிறந்தனைய வன்பரன்புக்கெளிமை
கன்னெஞ்சனுக்கெளிமையோ
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. 9

இங்கற்றபடியங்கு மெனவறியுநல்லறிஞ
ரெக்காலமும்முதவுவா
ரின்சொற்றவறுர்பொய்ம்மை யாமிழுக்குரையா
ரிரங்குவார்கொலைகள்பயிலார்
சங்கற்பசித்தாவ ருள்ளக்கருத்திலுறை
சாக்ஷிநீயிகபரத்துஞ்
சந்தானகற்பகத் தேவாயிருந்தே
சமஸ்தவின்பமுமுதவுவாய்
சிங்கத்தையொத்தனைப் பாயவருவினையினைச்
சேதிக்கவருசிம்புளே

சிந்தாகுலத்திமிர மகலவருபானுவே
தீனனேன்கரையேறவே
கங்கற்றபேராசை வெள்ளத்தின்வளரருட்
ககனவட்டக்கப்பலே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. 10

சித்தர் கணம்

திக்கொடுதிகந்தமும் மனவேகமென்னவே
சென்றோடியாடிவருவீர்
செம்பொன்மகமேருவொடு குணமேருவென்னவே
திகழ்தருவமளவளாவி
உக்ரமிகுசக்ரதா ரனென்னநிற்பீர்கையி
லுழுந்தமிழுமாசமனமா
வோரேழுகடலையும் பருகவல்லீரிந்த்ர
னுலகுமயிராவதமுமே
கைக்கெளியபந்தா வெடுத்துவிளையாடுவீர்
ககனவட்டத்தையெல்லாங்
கடுகிடையிருத்தியே யட்டகுலவெற்பையுங்
காட்டுவீர்மேலுமேலு
மிக்கசித்திகளெலாம் வல்லநீரடிமைமுன்
விளங்கவருசித்தியிலையோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. 1

பாட்டளிதுதைந்துவளர் கற்பகநனீழலைப்
பாரினிடைவரவழைப்பீர்
பத்மநிதிசங்கநிதி யிருபாரிசத்திலும்
பணிசெயுந்தொழிலாளர்போற்
கேட்டதுகொடுத்துவர நிற்கவைப்பீர்பிச்சை
கேட்டுப்பிழைப்போரையுங்
கிரீடபதியாக்குவிர் கற்பாந்தவெள்ளமொரு
கேணியிடைகுறுகவைப்பீ
ரோட்டிலையெடுத்தா யிரத்தெட்டுமாற்றாக
வொளிவிடும்பொன்னாக்குவீ
ராகனுமிலைப்பாற யோகதண்டத்திலே
யுலகுசுமையாகவருளான்
மீட்டிடவும்வல்லநீ ரென்மனக்கல்லையனன்
மெழுகாக்கிவைப்பதரிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. 2

பாரொடுநன்னீராதி யொன்றொடொன்றாகவே
பற்றிலயமாகுபோது
பரவெளியின்மருவுவீர் கற்பாந்தவெள்ளம்
பரந்திடினதற்குமீதே
நீரிலுறைவண்டாய்த கவண்டுசிவயோகநிலை
நிற்பீர்விகற்பமாகி
நெடியமுகிலேழும் பரந்துவருவிக்கிலோ
நிலவுமதிமண்டலமதே

ஊரெனவிளங்குவிர் பிரமாதிமுடிவில்விடை
யூர்தியருளாலுலவுவீ
ருலகங்கள்கீழ்மேல தாகப்பெறுங்காற்
றுலாவினற்றாணையினால்
மேறுவெனவசையாமனிற்கவல்லீருமது
மேதக்கசித்தியெளிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமாசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. 3

எண்ணரியபிறவிதனின் மானிடப்பிறவிதா
னியாதினும்மரிதரிதுகா
ணிப்பிறவிதப்பினா லெப்பிறவிவாய்க்குமோ
வேதுவருமோவறிகிலேன்
கண்ணகனிலத்துநா னுள்ளபொழுதேயருட்
ககனவட்டத்தினின்று
காலூன்றிநின்றுபொழி யானந்தமுகிலொடு
கலந்துமதியவசமுறவே
பண்ணுவதுநன்மையின் நிலைபதியுமட்டுமே
பதியாயிருந்ததேகப்
பவுரிகுலையாமலே கௌரிகுண்டலியாயி
பண்ணவிதனருளினாலே
விண்ணிலவுமதியமுத மொழியாதுபொழியவே
வேண்டுவேனுமதடிமைநான்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. 4

பொய்திகழுலகநடையென்சொல்கேனென்சொல்
கேன்பொழுதுபோக்கேதென்னிலோ
பொய்யுடனிமித்தம புசிப்புக்கலைந்திடல்
புசித்தபின் கண்ணுறங்கல்
கைதவமலாலிது செய்தவமதல்லவே
கண்கெட்டபேர்க்கும்வெளியாய்க்
கண்டதிதுவிண்டிதைக் கண்டித்துநிற்றலெக்
காலமோவதையறிகிலேன்
மைதிகழுமுகிலினங் குடைநிழற்றிடவட்ட
வரையினெடுசெம்பொன்மேரு
மால்வரையின்முதுகூடும் யோகதண்டக்கோல்
வரைந்துசயவிருதுகாட்டி
மெய்திகழுமட்டாங்க யோகபூமிக்குள்வளர்
வேந்தரோகுணசாந்தரே.
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. 5

கேசரகமுதலான சதுரங்கமனமாதி
கேள்வியினிசைந்துநிற்பக்
கெடிகொண்டதலமாறு மும்மண்டலத்தினுங்
கிள்ளாக்குச்செல்லமிக்க
தேசவிதமதாய்நின்ற நாதங்களோலிடச்
சிங்காசனாதிபர்களாய்த்
திக்குத்திகந்தமும் பூர்ணமதிக்குடை
திகழ்ந்திடவசந்தகால

மிசையமலர்மீதுறை மணம்போலவானந்த
மிதயமேற்கொள்ளும்வண்ண
மென்றைக்குமழியாத சிவராசயோகமா
மிந்த்ராதிதேவர்களெலாம்
விசயசயசயவென்ன வாசிசொலவேகொலு
விருக்குநும்பெருமையெளிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. 6

ஆணிலேபெண்ணிலே யென்போலவொருபேதை
யகிலத்தின்மிசையுள்ளதோ
வாடியகறங்குபோ லோடியுழல்சிந்தையை
யடக்கியொருகணமேனும்யான்
காணிலேன்றிருவருளை யல்லாதுமௌனியாய்க்
கண்மூடியோடுமூச்சைக்
கட்டிக்கலாமதியை முட்டவேமூலவெங்
கனலினையெழுப்பநினைவும
பூணிலேனிற்றைநாட் கற்றதுங்கேட்டதும்
போக்கிலேபோகவிட்டுப்
பொய்யுலகநெறியினே னுயினுங்கடையான
புன்மையேனின்னமின்னம்
வீணிலேயலையாமன் மலையிலக்காகநீர்
வெளிப்படத்தோற்றல்வேண்டும்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. 7

கன்னலமுதெனவுமுக் கனியெனவும்வாயூறு
கண்டனவுமடியெடுத்துக்
கடவுளர்கடந்ததல வழுதழுதபேய்போற்
கருத்திலெழுகின்றதெல்லாம்
மென்னதறியாமையறி வென்னுமிருபகுதியா
லீட்டுதமிழென் றமிழினுக்
கின்னல்பகராதுலக மாராமைமேலிட்
டிருத்தலாலித்தமிழையே
சொன்னவனியாவனவன் முத்திசித்திகளெலாந்
தோய்ந்தநெறியேபடித்தீர்
சொல்லுமெனவவர்நீங்கள்சொன்னவவையிற்சிறிது
தோய்ந்ததுணசாந்தனெனவே
மின்னல்பெறவேசொல்ல வச்சொல்கேட்டடிமை
மனம்விகசிப்பதெந்நாளோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. 8

பொற்பினெடுகைகாலில் வள்ளுகிர்படைத்தலாற்
போந்திடையொடுக்கமுறலாற்
பொலிவானவெண்ணீறு பூசியேயருள்கொண்டு
பூரித்தவெண்ணீர்மையா
லெற்படவிளங்குகக னத்திலிமையாவிழி
யிசைந்துமேனோக்கமுறலா
லிரவுபகலிருளான கனதந்திபடநூறி
யிதயங்களித்திடுதலாற்

பற்பலவிதங்கொண்ட புலிகலையினுரியது
　　படைத்துப்ரதாபமுறலாற்
பனிவெயில்கள்புகுதாம னெடியவான்ருேடர்நெடிய
　　பருமரவனங்களாரும்
வெற்பினிடையுறைதலாற் றவராசசிங்கமென
　　மிக்கோருமைப்புகழ்வர்காண்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
　　வித்தகச்சித்தர்கணமே. 9

கல்லாதபேர்களே நல்லவர்கணல்லவர்கள்
　　கற்றுமறிவில்லாதவென்
கர்மத்தையென்சொல்வேன் மதியையென்சொல்லு
　　வேன் கைவல்யஞானநீதி
நல்லோருரைக்கிலோ கன்மமுக்கியமென்று
　　நாட்டுவேன்கன்மமொருவ
ருட்டிஞலோபழைய ஞானமுக்கியமென்று
　　நவிலுவேன்வடமொழியிலே
வல்லானொருத்தன்வர வுந்த்ராவிடத்திலே
　　வந்ததாவிவகரிப்பேன்
வல்லதமிழறிஞர்வரி னங்ஙனேவடமொழியின்
　　வசனங்கள்சிறிதுபுகல்வேன்
வெல்லாமலெவரையு மருட்டிவிடவகைவந்த
　　வித்தையென்முத்திதருமோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
　　வித்தகச்சித்தர்கணமே. 10

ஆனந்தமானபரம்

கொல்லாமையெத்தனை குணக்கேட்டைநீக்குமக்
குணமொன்றுமொன்றிலேன்பாற்
கோரமெத்தனைபக்ஷ பாதமெத்தனைவன்
குணங்களெத்தனைகொடியபாழ்ங்
கல்லாமையெத்தனை யகந்தையெத்தனைமனக்
கள்ளமெத்தனையுள்ளசற்
காரியஞ்சொல்லிடினு மறியாமையெத்தனை
கதிக்கென்றமைத்தவருளிற்
செல்லாமையெத்தனை வீர்தாகோஷ்டியென்னிலோ
செல்வதெத்தனைமுயற்சி
சிந்தையெத்தனைசலன மிந்த்ரசாலம்போன்ற
தேகத்தில்வாஞ்சைமுதலா
யல்லாமையெத்தனை யமைத்தனையுனக்கடிமை
யானேனிலைவக்குமாளோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. 1

தெருளாகிமருளாகி யுழலுமனமாய்மனஞ்
சேர்ந்துவளர்சித்தாகியச்
சித்தெலாஞ்சூழ்ந்தசிவ சித்தாய்விசித்ரமாய்த்
திரமாகிநானெனிதப்
பொருளாகியப்பொருளை யறிபொறியுமாகியைம்
புலனுமாயைம்பூதமாய்ப்
புறமுமாயகமுமாய்த் தூரஞ்சமீபமாய்ப்
போக்கொடுவரத்துமாகி

இருளாகியொளியாகி நன்மைதீமையுமாகி
யின்றாகிநாளையாகி
யென்றுமாயொன்றுமாய்ப் பலவுமாயாவுமா
யிவையல்லவாயநின்னை
யருளாகிநின்றவர்க ளறிவதல்லாலொருவ
ரறிவதற்கெளிதாகுமோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. 2

மாறுபடுதர்க்கந் தொடுக்கவறிவார்காண்
வயிற்றின்பொருட்டதாக
மண்டலமும்விண்டலமு மொன்றாகிமன தழல
மாலாகிநிற்கவறிவார்
வேறுபடுவேடங்கள் கொள்ளவறிவாரொன்றை
மெணமெணென்றகம்வேறதாம்
வித்தையறிவாரெமைப் போலவேசந்தைபோன்
மெய்ந்நூல்விரிக்கவறிவார்
சீறுபுலிபோற்சீறி மூச்சைப்பிடித்துவிழி
செக்கச்சிவக்கவறிவார்
திரமென்றுதந்தம் மதத்தையேதாமதச்
செய்கைகொடுமுளறவறிவா
ராறுசமயங்கடொறும் வேறுவேறாகிவிளை
யாடுமுனையாவரறிவா
ரண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. 3

காயிலேயுதிர்ந்தகனி சருகுபுனன்மண்டிய
கடும்பசிதனக்கடைத்துங்
கார்வரையின்முழையிற் கருங்கல்போலசையாது
கண்மூடிநெடிதிருந்துந்
தீயினிடைவைகியுந் தோயமதின்மூழ்கியுந்
தேகங்களென்பெலும்பாய்த்
தெரியநின் றுஞ்சென்னி மயிர்கள்கூடாக்குருவி
தெற்றவெயி லூடிருந்தும்
வாயுவையடக்கியு மனத்தினையடக்கியு
மௌனத்திலேயிருந்து
மதிமண்டலத்திலே கனல்செல்லவமுதுண்டு
வனமூடிருந்துமறிஞ
ராயுமறைமுடிவான வருணாடினோரடிமை
யகிலத்தைநாடன்முறையோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. 4

சுத்தமுமசுத்தமுந் துக்கசுகபேதமுந்
தொந்தமுடனிர்த்தொந்தமுந்
ஸ்தூலமொடுசூக்ஷமமு மாசையுநிராசையுஞ்
சொல்லுமொருசொல்லின்முடிவும்
பெத்தமொடுமுத்தியும் பாவமொடபாவமும்
பேதமொடபேதமிலையும்
பெருமையொடுசிறுமையு மருமையுடனெளிமையும்
பெண்ணினுடனாணுமற்று

நித்தமுமனித்தமு மஞ்சனநிரஞ்சனமு
நிட்களமுநிகழ்சகளமு
நீதியுமநீதியு மாதியொடனாதியு
நிர்விஷயவிஷயவடிவு
மத்தனையுநீயலதெ ளத்தனையுமில்லையெனின்
யாங்களுனையன்றியுண்டோ
வண்டபகிரண்டமு மடக்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. 5

காராருமாணவக் காட்டைக்களைந்தறக்
கண்டகங்காரமென்னுங்
கல்லைப்பிளந்துநெஞ் சகமானபூமிவெளி
காணத்திருததிமேன்மேற
பாராதியறியாத மோனமாம்வித்தைப்
பதித்தன்புநீராகவே
பாய்ச்சியதுபயிராகு மட்டுமாமாயையவன்
பறவையணுகாதவண்ண
நேராகநின்றுவிளை போகம்புசித்துண்ட
நின்னன்பர்கூட்டமெய்த
நினைவின்படிக்குநீ முன்னின்றுகாப்பதே
நின்னருட்பாரமென்று
மாராருமறியாத சூதானவெளியில்வெளி
யாகின்றதுரியமயமே
யண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. 6

வானாதிபூதமா யகிலாண்டகோடியாய்
மலையாகிவளை கடலுமாய்
மதியாகியிரவியாய் மற்றுளவெலாமாகி
வான்கருணைவெள்ளமாகி
நானாகிநின்றவனு நீயாகிநின்றிடவு
நானென்பதற்றிடாதே
நானெனக்குளறி நானுவிகாரியாய்
நானறிந்தறியாமையாய்ப்
போனாலதிட்டவழி வெல்லவெளிதோபகற்
பொழுதுபுகுமுன்கண்மூடிப்
பொய்த்துயில்கொள்வான்றனை யெழுப்பவசமோவி
னிப்போதிப்ப தெந்தநெறியை
யானாலுமென்கொடுமை யனியாயமனியாய
மார்பாலெடுத்தமொழிவே
னண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. 7

பொய்யினேன்புலையினேன்கொலையினேனின்னருள்
புலப்படவறிந்திலையாப்
புன்மையேன்கல்லாத தன்மையேனன்மைபோற்
பொருளலாப்பொருளைநாடும்
வெய்யனேன்வெகுளியேன் வெறியனேன்சிறிய
னேன் வினையினேனென்றெனைநீ
விட்டுவிடநினைவையேற் றட்டழிவதல்லாது
வேறுகதியேதுபுகலாய்

துய்யனேமெய்யனே யுயிரினுக்குயிரான
துணைவனே யிணையொன்றிலாத்
துரியனே துரியமுங் காணுவதீதனே
சுருதிமுடிமீதிருந்த
வையனேயப்பனே யெனுமறிஞரறிவைவிட்
டகலாதகருணைவடிவே
யண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. 8

எத்தனைவிதங்கடான் கற்கினுங்கேட்கினுமென்
னிதயமுமொடுங்கவில்லை
யானெனுமகந்தைதா னெள்ளளவுமாறவில்லை
யாதினும்மபிமானமென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட தீதையொழிக்கமென்
சென்மத்துநானறிகிலேன்
சீலமொடுதவவிரத மொருகனவிலாயினுந்
தரிசனங்கண்டுமறியேன்
பொய்த்தமொழியல்லான் மருந்துக்குமெய்ம்மொழி
புகன்றிடேன்பிறர்கேட்கவே
போதிப்பதல்லாது சும்மாவிருந்தருள்
பொருந்திடாப்பேதைநானே
யத்தனைகுணக்கேடர் கண்டதாக்கேட்டதா
வவனிமிசையுண்டோசொலா
யண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. 9

எக்காலமுந்தனக் கென்னவொருசெயலிலா
    வேழைநீயென்றிருந்திட்
டெனதாவியுடல்பொருளு மௌனியாய்வந்துகை
    யேற்றுநமதென்றவன்றே
பொய்க்காலதேசமும் பொய்ப்பொருளில்வாஞ்சை
    யும் பொய்யுடலைமெய்யென்னலும்
பொய்யுறவுபற்றலும் பொய்யாகுமானென்னல்
    பொய்யினும்பொய்யாகையான்
மைக்காலிருட்டனைய விருளில்லையிருவினைகள்
    வந்தேறவழியுமில்லை
மனமில்லையம்மனத் தினமில்லைவேறுமொரு
    வரவில்லைபோக்குமில்லை
யக்காலமிக்கால மென்பதில்லையெல்லா
    மதீதமயமானதன்றோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
    யானந்தமானபரமே. 10

~~~~~~~~

சுகவாரி

இன்னமுதுகனிபாகு கற்கண்டுசீனிதே
    னெனருசித்திடவலியவந்
தின்பங்கொடுத்தநினை யெந்நேரநின்னன்ப
    ரிடையறுதுருகிவாடி
யுன்னியகருத்தவிழ வுரைகுளறியுடலெங்கு
    மேய்ந்தயார்ந்தவசமாகி
~~~~~~~~

புணர்வரியபேரின்ப வனுபூதியுணர்விலே
யுணர்வார்களுள்ளபடிகாண்
கன்னிகையொருத்திசிற் றின்பம்வேம்பென்னினுங்
கைக்கொள்வள்பக்குவத்திற்
கணவனருள்பெறின்முனே சொன்னவாறென்னெ
னக்கருதிநகையாவளதுபோற்
சொன்னபடிகேட்குமிப் பேதைக்குநின்கருணை
தோற்றிற்சுகாரம்பமாஞ்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. 1

அன்பின்வழியறியாத வென்னைத்தொடர்ந்தென்னை
யறியாதபக்குவத்தே
யாசைப்பெருக்கைப் பெருக்கிக்கொடுத்துநா
னற்றேனலந்தேனென
வென்புலமயங்கவே பித்தேற்றிவிட்டா
யிரங்கியொருவழியாயினு
மின்பவெள்ளமாகவந் துள்ளங்களிக்கவே
யெனைநீகலந்ததுண்டோ
தன்பருவமலருக்கு மணமுண்டுவண்டுண்டு
தண்முகைதனக்குமுண்டோ
தமியனேற்கிவ்வணந் திருவுளமிரங்காத
தன்மையாற்றனியிருந்து
துன்பமுறினெங்ஙனே யழியாதநின்னன்பர்
சுகம்வந்துவாய்க்குமுரையாய்

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. 2

கல்லேனுமையவொரு காலத்திலுருகுமென்
கன்னெஞ்சமுருகவிலையே
கருணைக்கிணங்காத வன்மையையுநான்முகன்
கற்பிக்கவொருகடவுளோ
வல்லான்வகுத்ததே வாய்க்காலெனும்பெரு
வழக்குக்கிழக்குமுண்டோ
வானமாய்நின்றின்ப மழையாயிரங்கியெனை
வாழ்விப்பதுன்பாரங்காண்
பொல்லாதசேயெனிற் றாய்தள்ளனீதமோ
புகலிடம்பிறிதுமுண்டோ
பொய்வார்த்தைசொல்லிலோ திருவருட்கயலுமாய்ப்
புன்மையேனாவனந்தா
சொல்லான்முழக்கிலோ சுகமில்லைமௌனியாய்ச்
சும்மாவிருக்கவருளாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே. 3

என்பெலாநெக்குடைய ரோமஞ்சிலிர்ப்பவுட
லிளகமனதழலின்மெழுகா
லிடையறுதுருகவரு மழைபோலிரங்கியே
யிருவிழிகணீரிறைப்ப
அன்பினான்மூர்ச்சித்த வன்பருக்கங்ஙனே
யமிர்தசஞ்சீவிபோல்வந்

தானந்தமலைமுபொழிலைவ யுள்ளன்பிலாதவெனை
யார்க்காகவடிமைகொண்டாய்
புன்புலான்மயிர்தோ னரம்பென்புமொய்த்திடு
புலைக்குடிலிலருவருப்புப்
பொய்யல்லவேயிதனை மெய்யென்றுநம்பியென்
புந்திசெலுமோபாழிலே
துன்பமாயலையவோ வுலகநடையையவொரு
சொப்பனத்திலும்வேண்டிலேன்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. 4

வெந்நீர்பொருதெனுடல் காலின்முட்டைக்கவும்
வெடுக்கென்றசைத்தெடுத்தால்
விழியிமைத்தங்ஙனே தண்ணருணைநாடுவேன்
வேறொன்றையொருவர்கொல்லி
னந்நேரமையோவென் முகம்வாடிநிற்பதவு
மையனின் னருளறியுமே
யானுமெத்தப் பயந்தவனியானென்னை
யாண்டநீகைவிடாதே
பிந்நேரமென்றிலை யுடற்சுமையதாகவு
மெடுத்தாலிறக்கவென்றே
யெங்கெங்குமொருதீர்வை யாயமுண்டாயினு
மிறைஞ்சுசுகராதியான
தொன்னீர்மையாளர்க்கு மானிடம்வகுத்தவரு
டுணையென்றுநம்புகின்றேன்

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. 5

பற்றுவனவற்றிடுநிராசை யென்றொருபூமி
பற்றிப்பிடிக்குமியோகப்
பாங்கிற்பிராணலய மென்னுமொருபூமியிவை
பற்றின்மனமறுமென்னவே
கற்றையஞ்சடைமௌனி தானேகனிந்தகனி
கனிவிக்கவந்தகனிபோற்
கண்டதிந்நெறியெனத் திருவுளக்கனிவினொடு
கனிவாய்திறந்தொன்றைப்
பெற்றவனுமல்லேன் பெருதவனுமல்லேன்
பெருக்கித்தவித்தளறியே
பெண்ணீர்மையென்னவிரு கண்ணீரிறைத்துநான்
பேய்போலிருக்கவுலகஞ்
சுற்றிநகைசெய்யவே யுலையவிட்டாயெனிற்
சொல்லவினிவாயுமுண்டோ
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. 6

அரும்பொனேமணியே யெனன்பேயென்பான
வறிவேயெனறிவிலூறு
மானந்தவெள்ளமே யென்றென்றுபாடினே
னாடினேனாடி நாடி
விரும்பியேகூவினே னுலறினேனலறினேன்
மெய்சிலிர்த்திருகைகூப்பி

மின்மாரியெனவெனிரு கண்மாரிபெய்யவே
வேசற்றயர்ந்தேனியா
னிரும்புநேர்நெஞ்சகக் கள்வனானுமுனை
யிடைவிட்டுநின்றதுண்டோ
வென்றுநீயன்றநா னுன்னடிமையல்லவோ
யாதேனுமறியாவெறுந்
தரும்பனேனென்னினுங் கைவிடுதனீதியோ
தொண்டரொடுகூட்டுகண்டாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. 7

பாராதியண்டங்க ளத்தனையும்வைக்கின்ற
பரவெளியினுண்மைகாட்டிப்
பற்றுமனவெளிகாட்டி மனவெளியினிற்றோய்ந்த
பாவியேன்பரிசுகாட்டித்
தாராளமாய்நிற்க நிச்சிந்தைதகாட்டிச்
சதாகாலநிட்டையெனவே
சகசநிலைகாட்டினை சுகாதீதநிலயந்
தனைகாட்டநாள்செல்லுமோ
காராரவெண்ணரு மனந்தகோடிகணின்று
காலூன்றிமழைபொழிதல்போற்
கால்வீசிமின்னிப் படர்ந்துபரவெளியெல்லாங்
கம்மியானந்தவெள்ளஞ்
சோராதுபொழியவே கருணைமின்முழங்கியே
தொண்டரைக்கூவுமுகிலே

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. 8

பேதித்தசமயமோ வொன்றுசொனபடியொன்று
பேசாதுதறவாகியே
பேசாதபெரியோர்க ணிருவிகற்பத்திநற்
பேசார்கள்பரமகுருவாய்ப்
போதிக்குமுக்கணிறைநேர்மையாய்க்கைக்கொண்டு
போதிப்பதாச்சறிவிலே
போக்குவரவறவின்ப நீக்கமறவசனமாய்ப்
போதிப்பதெவரையனே
சாதித்தசாதனமு மியோகியர்கணமதென்று
சங்கிப்பராதலாலே
தன்னிலேதாஞ யயர்ந்துவிடுவோமெனத்
தனியிருந்திடினங்ஙனே
சோதிக்கமனமாயை தனியேவிஞலடிமை
சுகமாவதெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. 9

அண்டமுடிதன்னிலோ பகிரண்டமதனிலோ
வலரிமண்டலநடுவிலோ
வனனடுவிலோவமிர்த மதிநடுவிலோவன்ப
ரகமுருகிமலாசடுவித்
தெண்டமிடவருமூர்த்தி நிலையிலோதிக்குத்
திகந்தத்திலோவெளியிலோ

திகழ்விந்து நாதநிலை தன்னிலோ வேதாந்த
சித்தாந்தநிலை தன்னிலோ
கண்டபலபொருளிலோ காணாதநிலையெனக்
கண்டசூனியமதனிலோ
காலமொருமூன்றிலோ பிறவிநிலைதன்னிலோ
கருவிகரணங்களோய்ந்த
தொண்டர்களிடத்திலோ நீவீற்றிருப்பது
தொழும்பனேற் குள்வுபுகலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமே பரஞ்
சோதியே சுகவாரியே. 10

எந்நாள் கருணைக் குரித்தாகுநாளெனவு
மென்னிதயமெனவாட்டுதே
யேதென்றுசொல்லுவேன் முன்னெடுபின்மலைவறவு
மிற்றைவரையாதுபெற்றேன்
பந்தமானதிலிட்ட மெழுகாகியுள்ளம்
பதைத்துப்பதைத்துருகவோ
பரமசுகமாவது பொறுப்பரியதுயரமாய்ப்
பலகாலுமூர்ச்சிப்பதோ
சிந்தையானதுமறிவை யென்னறிவிலறிவான
தெய்வநீயன்றியுளதோ
தேகநிலையல்லவே யுடைகப்பல்கப்பலாய்த்
திரையாழியூடுசெலுமோ
சொந்தமாயாண்டநீ யறியார்கள்போலவே
துன்பத்திலாழ்த்தன்முறையோ

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. 11

எந்நாளுமுடலிலே யுயிராமுனைப்போ
லிருக்கவிலையோமனதெனு
மியானுமென்னட்பாம் பிராணனுமெமைச்சடம
தென்றுனைச்சித்தென்றுமே
யந்நாளிலெவனோ பிரித்தானதைக்கேட்ட
வன்றுமுதலின்றுவரையு
மறியாயமா யெமை யடக்கிக்குறுக்கே
யடர்ந்தாசுபண்ணியெங்கள்
முன்னாகநீயென்ன கோட்டைகொண்டாயென்று
மூடமனமிகவுமேச
மூண்டெரியுமனலிட்ட மெழுகாயுளங்கருகன்
முறைமையோபதினாயிரஞ்
சொன்னாலுநின்னருளிரங்கவிலையேயினிச்
சுகம்வருவதெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. 12

எங்கு நிறைகின்ற பொருள்

அவனன்றி யோரணுவு மசையா தெனும்பெரிய
வாப்தர்மொழி யொன்று கண்டா
லறிவாவ தேதுசில வறியாமை யேதிவை
யறிந்தார்க ளறியார் களார்

மௌனமோ டிருந்ததா ரென்போ லுடம்பெலாம்
வாயாய்ப் பிதற்று மவரார்
மனதெனவு மொருமாயை யெங்கே யிருந்தவரும்
வன்மையொ டிரக்க மெங்கே
புவனம் படைப்பதென் கர்த்தவிய மெவ்விடம்
பூதபே தங்க ளெவ்விடம்
பொய்மெயித மகிதமேல் வருநன்மை தீமையொடு
பொறைபொறு மையு மெவ்விட
மெவர்சிறிய ரெவர்பெரிய ரெவருறவ ரெவர்பகைஞ
ரியாதுமுனை யன்றி யுண்டோ
விகபர மிரண்டினிலு மூயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. 1

அன்னே யனேயெனுஞ் சிலசமய நின்னையே
யையாவை யாவென் னவே
யலறிடுஞ் சிலசமய மல்லாது பேய்போல
வலறியே யொன்று மிலவாய்ப்
பின்னேத மறியாம லொன்றைவிட் டொன்றைப்
பிதற்றிடுஞ் சிலசமய மேற்
பேசரிய வொளியென்றும் வெளியென்று நாதாதி
பிறவுமே யிலய மென்றுந்
தன்னே ரிலாததோ ரணுவென்று மூவிதத்
தன்மையாங் கால மென்றுஞ்
சாற்றிடுஞ் சிலசமய மிவையாகி வேறதாய்ச்
சதாஞான வானந்த மா

யென்னே யெனேகருணை விளையாட் டிருந்தவா
　　றெம்மனோர் புகல வெளிதோ
விகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
　　யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. 2

வேதமுட னாகம புராணமிதி காசமுதல்
　　வேறுமுள கலைக ளெல்லா
மிக்காக வத்துவித துவிதமார்க் கத்தையே
　　விரிவா வெடுத்து ரைக்கு
மோதரிய துவிதமே யத்துவித ஞானத்தை
　　யுண்டுபணு ஞான மாகு
மூகமனு பவவசன மூன்றுக்கு மொவ்வுமீ
　　துபயவா திகள் சம்மத
மாதலி னெலைக்கினிச் சரியையா திகள்போது
　　மிடாதொன்று பாவிக்க நா
னதுவாத லாலுன்னை நானென்று பாவிக்கி
　　னத்துவித மார்க்க முறலா
மேதுபா வித்திடினு மதுவாகி வந்தருள்செ
　　யெந்தைநீ குறையு முண்டோ
விகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
　　யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. 3

சொல்லான திற்சற்றும் வாராத பிள்ளையைத்
　　தொட்டில்வைத் தாட்டி யாட்டித்
தொடையினைக் கிள்ளல்போ றசங்கற்ப மொன்றிற்
　　றொடுக்குந் தொடுத்த ழிக்கும்

பொல்லாத வாதனை யெனுஞ்சப்த பூமியிடை
போந்துதலை சுற்றி யாடும்
புருடனி லடங்காத பூவைபோற் றனே
புறம்போந்து சஞ்ச ரிக்குங்
கல்லோ டிரும்புக்கு மிகவன்மை காட்டிடுங்
காணாது கேட்ட வெல்லாங்
கண்டதாக் காட்டியே யணுவாய்ச் சுருக்கிடுங்
கபடநா டக சாலமோ
எல்லாமும் வலகிந்த மனமாயை யேழைபா
மென்னா லடக்க வசமோ
விகபர மிரண்டினி லுமுயிரி னுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. 4

கண்ணார நீர்மல்கி யுள்ளநெக் குருகாத
கள்ளனே னானு மோ
கைகுவித் தாடியும் பாடியும் விடாமலே
கண்பனித் தாரை காட்டி
யண்ணா பாஞ்சோதி யப்பா வுனக்கடிமை
யானெனவு மேலெ ழுந்த
வன்பாகி நாடக நடித்ததோ குறைவில்லை
யகில முஞ் சிறிதறியு மேற்
றண்ணாரு நின்னதரு ளறியாத தல்லவே
சற்றேனு மினுகி ரங்கிச்
சாசுவத முத்திநிலை யீதென் றுணர்த்தியே
சகசநிலை தந்து வேறென்

றெண்ணும வுள்ளபடி சுகமா யிருக்கவே
யேழையேற் கருள்செய் கண்டாய்
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. 5

காகமா னவைகோடி கூடிநின் றாலுமொரு
கல்லின்முன் னெதிர் நிற்குமோ
கர்மமா னவைகோடி முன்னேசெய் தாலுநின்
கருணைப்ரவாக வருளைத்
தாகமாய் நாடினரை வாதிக்க வல்லதோ
தமியனேற் கருட் டாகமோ
சற்றுமிலை யென்பதும் வெளியாச்சு வினையெலாஞ்
சங்கேத மாய்க் கூடியே
தேகமா னதைமிகவும் வாட்டுதே தன்பங்கள்
சேரம லியோக மார்க்க
சித்தியோ வரவில்லை சகசநிட் டைக்குமென்
சிந்தைக்கும் வெகு தூரநா
னேகமாய் நின்னோ டிருக்குநா ளெந்தநா
ளிந்நாளின் முற்று றுதோ
யிகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. 6

ஒருமைமன தாகியே யல்லலற நின்னருளி
லொருவனன் வந்தி ருக்கி
னுலகம் பொருததோ மாயா விசித்ரமென
வோயுமோ விடமில்லையோ

வருளுடைய நின்னன்பர் சங்கைசெய் திடுவரோ
வலதுகிர்த் தியகர்த் தரா
யகிலம் படைத்தெப் மை யாள்கின்ற பேர்சில
ரடாதென்ப ரோவ கன்ற
பெருமைபெரு பூரணங் குறையுமோ பூதங்கள்
பேய்க்கோல மாய்வி தண்டை
பேசுமோ வலததான் பரிபாக காலம்
பிறக்கவில்லை யோதொல்லை யாம்
இருமைசெறி சடவினை யெதிர்த்துவாய் பேசுமோ
வேதளவு சிறிது புகலா
யிகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. 7

கில்லாது தேகமெனு நினைவுண்டு தேகநிலை
நின்றிடவு மௌனி யாகி
நேரே யுபாயமொன் றருளினையை யோவிதனை
நின்றனுட் டிக்க வென்றாற்
கல்லாத மனமோ வொடுங்கியுப ரதிபெறக்
காணவில்லை யாகை யாலே
கையேற் றுணும்புசிப் பொவ்வாதெ நாளுமுன்
காட்சியி லிருந்து கொண்டு
வள்ளாள ராயியம நியமாதி மேற்கொண்ட
மாதவர்க் கேவல் செய்து
மனதின் படிக்கெலாஞ் சித்திபெற லஞானம்
வாய்க்குமொரு மனுவெ னக்கிங்

கில்லாமை யொன்றிலையு மில்லாமை யாக்கவே
யிப்போ திரங்கு கண்டாய்
யிகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. 8

மரவுரி யுடுத்துமலை வனநெற் கொறித்துமுதிர்
வனசருகு வாயில் வந்தால்
வன்பசி தவிர்த்துமனல் வெயிலாதி மழையால்
வருந்தியும் மூல வனலைச்
சிரமள வெழுப்பியு நீரினிடை மூழ்கியுந்
தேகநம தல்ல வென்று
சிற்சுகவ பேக்ஷையாய் நின்னன்பர் யோகஞ்
செலுத்தின ரியாம்பா வியேம்
விரவுமறு சுவையினொடு வேண்டுவ புசித்தரையில்
வேண்டுவ வெலா முடுத்தி
மேடைமா ளிகையாதி வீட்டினிடை லவகியே
வேறொரு வருத்த மின்றி
யிரவுபக லேழையர்கள் சையோக மாயினு
மெப்படிப் பிழைப்ப துரையாய்
யிகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. 9

முத்தனைய மூரலும் பவளவா யின்சொலு
முகத்திலகு பசுமஞ் சளு
மூர்ச்சிக்க விரகசன் னதமேற்ற விருகும்ப
முலையின்மணி மாலை நால

வைத்தமை மயக்கியிரு கண்வலையை வீசியே
மாயா விலாச மோக
வாரிதியி லாழ்த்திடும் பாழான சிற்றிடை
மடந்தையர்கள் சிற்றின்ப மோ
புத்தமிர்த போகம் புசித்துவிழி யிமையாத
பொன்னாட்டும வந்த தென்றாற்
போராட்ட மல்லவோ பேரின்ப முத்தியிப்
பூமியி லிருந்து காண
வெத்தனை விகாதம்வரு மென்றுசுகர் சென்றநெறி
யிவ்வுலக மறியாத தோ
விகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்கும்நிறை கின்ற பொருளே. 10

உன்னிலையு மென்னிலையு மொருநிலை யெனக்கிடந்
துளறிடு மவத்தை யாகி
யுருவுதான் காட்டாத வாணவமு மொளிகண்
டொளிக்கின்ற விருளென னவே
தன்னிலைமை காட்டா தொருங்கவிரு வினையினுற்
றுவுசுக துக்க வேலை
தட்டழிய முற்றுமில் லாமாயை யதனாற்
றடித்தகில பேத மான
முன்னிலை யொழிந்திட வகண்டிதா காரமாய்
மூதறிவு மேலு திப்ப
முன்பினொடு கீழ்மே னடுப்பக்க மென்னுமன்
முற்றுமா னந்த நிறைவே

யென்னிலைமை யாய்நிற்க வியல்புகூ ரருள்வடிவ
மெந்நாளும் வாழி வாழி
யிகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. 11

சச்சிதானந்தசிவம்

பாராதி ககனப் பரப்புமுண் டோவென்று
படர்வெளிய தாகி யெழுநாப்
பரிதிமதி காணுச் சுயஞ்சோதி யாயண்ட
பகிரண்ட வுயிரை வைக்கு
நேராக வறிவா யகண்டமா யேகமாய்
நித்தமாய் நிர்த்தொந்த மாய்
நிர்க்குண விலாசமாய் வாக்குமன மணுகாத
நிர்மலா னந்த மயமாய்ப்
பேராது நிற்றநீ சும்மா விருந்துதான்
பேரின்ப மெய்தி டாமற்
பேய்மனதை யண்டியே தாயிலாப் பிள்ளைபோற்
பித்தாக வோமனதை நான்
சாராத படியறிவி னிருவிகற் பாங்கமாஞ்
சாசுவத நிட்டை யருளாய்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே. 1

குடக்கொடு குணக்காதி திக்கினை யுழக்கூடு
கொள்ளல்போ லந்த பூதங்

கூடுஞ் சுருங்கிலைச் சாலேக மொன்பது
குலாவுநடை மனையை நாளும்
வடக்கயிறு வெண்ணரம் பாவென்பு தசையினன்
மதவேள் விழாநடத்தி
வைக்கின்ற கைத்தேரை வெண்ணீர்செ நீர்கணீர்
மலநீர்பு ணீரிறைக்கும்
விடக்குத் தருத்தியைக் கருமருந் துக்கூட்டை
வெட்ட வெட்டத் தளிர்க்கும்
வேட்கைமர முறுகின்ற சுடுகாட்டை முடிவிலே
மெய்போ லிருந்து பொய்யாஞ்
சடக்கைச் சடக்கெனச் சதமென்று சின்மயந்
தாளுகி நிற்ப தென்றோ
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே. 2.

பாகத்தினாற் கவிதை பாடிப் படிக்கவோ
பத்திநெறி யில்லை வேத
பாராய ணப்பனுவன் மூவர்செய் பனுவலது
பகரவோ விசையு மில்லை
யோகத்தி லேசிறிது முயலவென் ருற்றேக
மோவ்வாதி யூண் வெறுத்தா
லுயிர்வெறுத் திடலாகு மல்லாது கிரியைக
ளுபாயத்தி னுற்செய் யவோ
மோகத்தி லேசிறிது மொழியவிலை மெய்ஞ்ஞான
மோனத்தி னிற்க வென்றால்

முற்குறு பரிபாக சத்திக ளனேகநின்
மூதறிவி லேயெ ழுந்த
தாகத்தி லேவாய்க்கு மமிர்தப் ப்ரவாகமே
தன்னந் தனிப் பெருமையே
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே. 3

இமையளவு போதையொரு கற்பகா லம்பண்ணு
மிவ்வுலக மெவ்வுல கமோ
வென்றெண்ணம் வருவிக்கு மாதர்சிற் றின்பமோ
வென்னின்மக மேரு வாக்கிச்
சுமையெடுமி னென்றுதான் சும்மாடு மாயெமைச்
சுமையாளு மாக்கி நாளுந்
தூர்ப்புத்தி பண்ணியுள நற்புத்தி யாவையுஞ்
சூறையிட் டிந்த்ர ஜால
மமையவொரு கூத்துஞ் சமைந்தாடு மனமாயை
யம்மம்ம வெல்ல வெளிதோ
வருள்பெற்ற பேர்க்கெலா மொளிபெற்று நிற்குமீ
தருளோவ லாது மருளோ
சமயநெறி காணாத சாக்ஷிநீ சூக்ஷமாத்
தமியனேற் குளவு புகலாய்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே. 4

இனியேது மெமக்குனருள் வருமோ வெனக்கருதி
யேங்குதே நெஞ்ச மையோ

வின்றைக் கிருந்தாரை நாளைக் கிருப்பரென்
றெண்ணவோ திடமில்லையே
பகியாய மாயிந்த வுடலைநா னென்றுவரு
மந்தகற் காளாகவோ
வாடித் திரிந்துநான் கற்றதுங் கேட்டது
மவலமாய்ப் போத னன்றோ
கனியேனும் வறியசெங் காயேனு முதிர்சருகு
கந்தமூ லங்க ளேனுங்
கனல்வாதை வந்தெய்தி னள்ளிப் புசித்துநான்
கண்மூடி மௌனி யாகித்
தனியே யிருப்பதற் கெண்ணினே னெண்ணமிது
சாமிநீ யறியாத தோ
சர்வபரி பூரண வகண்ட தத்துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே. 5

மத்தமத கரிமுகிற் குலமென்ன நின்றிலகு
வாயிலுடன் மதியகடு தோய்
மாடகூ டச்சிகர மொய்த்தசந் திரகாந்த
பணிமேடை யுச்சி மீது
முத்தமிழ் முழக்கமுடன் முத்தநகை யார்களொடு
முத்தமுத் தாய்க்கு லாவி
மோகத் திருந்துமென் யோகத்தி னிலைநின்று
மூச்சைப் பிடித்த டைத்துக்
கைத்தல நகப்படை விரித்தபுலி சிங்கமொடு
கரடி நுழை நூழை கொண்ட

கானமலை யுச்சியிற் குகையூ டிருந்துமென்
கரதலா மலக மென்னச்
சத்தமற மோனநிலை பெற்றவர்க ளுய்வர்காண்
சனகாதி துணிவி தன்றோ
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே. 6

கைத்தலம் விளங்குமொரு நெல்லியங் கனியெனக்
கண்டவே தாக மத்தின்
காட்சிபுரு டார்த்தமதின் மாட்சிபெறு முத்தியது
கருதின னுமான மாதி
யுத்திபல வாநிரு விகற்பமே யில்லையா
லொன்றோ டிரண்டென் னவோ
வுரையுமிலை நீயுமிலை நானுமிலை யென்பது
முபாயநீ யுண்டு நானுஞ்
சித்தமுள னில்லை யெனும்வசன நீயறிவை
தெரியார்க டெரிய வசமோ
செப்புகே வலநீதி யொப்புவமை யல்லவே
சின்முத்தி ராங்க யாயிற்
சத்தமற வெனையாண்ட குருமௌனி கையினாற்
றமியனேற் குதவு பொருளே
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே. 7

காயாத மரமீது கல்லேறு செல்லுமோ
கடவுணீ யாங்க ளடியேங்

கர்மபந் தத்தினுற் சன்மபந் தம்பெறக்
கற்பித்த துன்ன தருளே
வாயார வுண்டபேர் வாழ்த்துவது கொந்தபேர்
வைவதவு மெங்க ளுலக
வாய்பாடு நிற்கநின் வைதிக வொழுங்குநினை
வாழ்த்தினுற் பெறு பேறுதா
னேயாது பெறுவரென முறையிட்ட தாற்பின்ன
ருளறுவது கரும மன்ரு
முபயநெறி யீதென்னி னுசிதநெறி யெந்தநெறி
யுலகிலே பிழைபொ ருக்குந்
தாயான கருணையு முனக்குண் டெனக்கினிச்
சஞ்சலங் கெடவருள் செய்வாய்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே. 8

இன்னம் பிறப்பதற் கிடமென்னி னிவ்வுடல
மிறவா திருப்ப மூலத்
தெழுமங்கி யமிர்தொழுகு மதிமண்ட லத்திலுற
வென்னம்மை குண்ட லினிபாற்
பின்னம் பிறக்காது சேயென வளர்த்திடப்
பேயேனை நல்க வேண்டும்
பிறவாத நெறியெனக் குண்டென்னி னிம்மையே
பேசுகர்ப் பூர தீப
மின்னும் படிக்ககண் டாகார வன்னைபால்
வினையேனை யொப்பு வித்து

வீட்டுநெறி கூட்டிடுதன் மிகவுநன் றிவையன்றி
விவகார முண்டென் னிலோ
தன்னந் தனிச்சிறிய னாற்றிலேன் போற்றிவளர்
சன்மார்க்க முத்தி முதலே
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே. 9

வேதாவை யிவ்வணம் விதித்ததே தென்னினுன்
வினைப்பகுதி யென்ப னந்த
வினைபேச வறியாது நிற்கவிவை மனதால்
விளைந்ததான் மனதை நாடிற்
போதமே நிற்குமப் போதத்தை நாடிலோ
போதமு நினல்வி ளக்கம்
பொய்யன்று தெய்வமறை யாவுமே நீயென்று
போகருவர வறநி கழ்த்து
மாதார வாசேய முழுதுநீ யாதலா
லகிலமீ தென்னை யாட்டி
யாடல்கண் டவனுநீ யாடுகின் றவனுநீ
யருளுநீ பெளன ஞான
தாதாவு நீபெற்ற தாய்தந்தை தாமுநீ
தமருநீ யாவுநீ காண்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே. 10

கொந்தவிழ் மலர்ச்சோலை நன்னீழல் வைகினுங்
குளிர்தீம் புனற்கை யள்ளிக்

கொள்ளுகினு மந்தீ ரிடைத்தினைத் தாடினுங்
குளிர்சந்த வாடை மடவார்
வந்துலவு கின்றதென முன்றிலிடை யுலவவே
வசதிபெறு போதும் வெள்ளை
வட்டமதி பட்டப் பகற்போல நிலவுதர
மகிழ்போதும் வேலை யமுதம்
விந்தைபெறவறுசுவையில வந்ததெனவமுதுண்ணும்
வேளையிலு மாலை கந்தம்
வெள்ளிலை யடைக்காய் விரும்பிவேண் டியவண்ண
வினையாடி விழிது யிலினுஞ் [ம்
சந்ததமு நின்னருளை மறவா வரந்தந்து
தமியேனை ரக்ஷை புரிவாய்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே. 11

தேஜோமயானந்தம்

மருமலர்ச் சோலைசெறி நன்னீழன் மலையாதி
மன்னுமுனி வர்களே வலாய்
மந்த்ரமா லிகைசொல்லு மியமநிய மாதியா
மார்க்கத்தி னின்று கொண்டு
கருமருவு காயத்தை நிர்மலம தாகவே
கமலா சனுதி சேர்சுதக்
காலைப் பிடித்தனலை யம்மைகுண் டலியடிக்
கலைமதியி னூடு தாக்கி

யுருகிவரு மமிர்தத்தை யுண்டுண் டுறங்காம
லுணர்வான விழியை நாடி
யொன்ருே றிரண்டெனுச் சமரச சொரூபசுக
முற்றிடவென் மனதின் வண்ணந்
திருவருண் முடிக்கவித் தேகமொடு காண்பனே
தேடரிய சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேஜோ மயானந் தமே. 1

இப்பிறவி யென்னுமோ ரிருட்கடலின் மூழ்கிநா
னென்னுமொரு மகர வாய்ப்பட்
டிருவினை யெனுந்திரையி னெற்றுண்டு புற்புத
மெனக்கொங்கை வரிசை காட்டுந்
துப்பிதழ் மடந்தையர் மயற்சண்ட மாருதச்
சுழல்வந்து வந்த டிப்பச்
சோராத வாசையாங் காளுறு வானதி
சுரந்ததென மேலு மார்ப்பக்
கைப்பரிசு காரர்போ லறிவான வங்கமுங்
கைவிட்டு மதி மயங்கிக்
கள்ளவங் கக்காலர் வருவரென் றஞ்சியே
கண்ணருவி காட்டு மெளியேன்
செப்பரிய முத்தியாங் கரைசேர வுங்கருணை
செய்வையோ சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேஜோ மயானந் தமே. 2

தந்தைதாய் தமர்தார மகவென்னு மிவையெலாஞ்
சந்தையிற் கூட்ட மிதிலோ
சந்தேக மில்லைமணி மாடமா ளிகைமேடை
சதுரங்க சேனை யுடனே
வந்ததோர் வாழ்வுமோ ரிந்த்ரஜா லக்கோலம்
வஞ்சனை பொருமை லோபம
வைத்தமன மாங்கிருமி சேர்ந்தமல பாண்டமோ
வாஞ்சனை யிலாத கனவே
யெந்தநா ளுஞ்சரி யெனத்தேர்ந்து தேர்ந்துமே
பிரவுபக லில்லா விடத்
தேகமாய் நின்றநின் னருள்வெள்ள மீதிலே
யானென்ப தறவு மூழ்கிச்
சிந்தைதான் றெளியாத சுழலும்வகையென்கொலோ
தேடறிய சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேஜோ மயானந் தமே. 3

ஆடாம லோய்ந்திட்ட பம்பரம் போல்விசை
யடங்கிமனம் வீழ நேரே
யறியாமை யாகின்ற விருளகல விருளொளியு
மல்லா திருந்த வெளிபோற் !
கோடா தெனைக்கண் டெனக்குணிறை சாந்தவெளி
கூடியின் பாதீத மூங்
கூடினே னேசரியை கிரியையின் முயன்றநெறி
கூடினே னேவல்ல னியா

ணீடாகவேயாறு வீட்டினி னிரம்பியே
யிலகிவளர் பிராண னென்னு
மிருதிகி வினைக்கட்டி யோகபர னாகாம
லேழைக் குடும்ப னாகித்
தேடா தழிக்கவொரு மதிவந்த தென்கொலோ
தேடரிய சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேஜோ மயானந் தமே. 4

பாடாது பாடிப் படித்தளவில் சமயமும்
பஞ்சுபடு சொல்ல னிலைப்
பார்மினோ பார்மினோ வென்றுசபை கூடவும்
பரமானந்த மிதுவென் னவே
யாடாது மாடிநெஞ் சுருகிநெக் காடவே
யமலமே யேகமே யெம்
மாதியே சோதியே யெங்குநிறை கடவுளே
யரசே யெனக்கூவி நான்
வாடாது வாடுமென் முகவாட்ட முங்கண்டு
வாடா வெனக்கருணை நீ
வைத்திடா வண்ணமே சங்கேத மாவிந்த
வன்மையை வளர்ப்பித்த தா
தேடாது தேடுவோர் தேடற்ற தேட்டமே
தேடரிய சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேஜோ மயானந் தமே. 5

பிரியாத தண்ணருட் சிவஞானி யாய்வந்து
பேசரிய வாசியாலே
பேசரிய வுண்மையை யளித்தனை யென்மனதறப்
பேரம் பலக் கடவுளா
யறிவா யிருந்திடு நாதவொலி காட்டியே
யமிர்த ப்ரவாக சித்தி
யருளினை யலா துதிரு வம்பலமு மாகியெனை
யாண்டனை பி னெய்தி நெறியாக்
குறிதா னளித்தனைநன் மரவுரிகொ ளந்தணக்
கோலமா யசபா நலங்
கூறினபின் மௌனியாய்ச் சும்மா விருக்கநெறி
கூட்டினை யெலா மிருக்கச்
சிறியேன் மயங்கிமிக வறிவின்மை யாவனோ
தேடரிய சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேஜோ மயானந்த தமே. 6

ஆரெ னக்கென்ன போதித்து மென்னவென்
னறிவினை மயக்க வசமோ
வண்டகோ டியையெலாங் கருப்பவறை போலவு
மடுக்கடுக் காவ மைத்துப்
போரம னின்றபர வெளியிலே மனவெளி
பிறங்குவ தலாதொன் றினும்
பின்னமுற மருவா த நன்னயத் தாலினிப்
பேரின்ப முத்தி நிலையுங்

தாராது தள்ளவும் போகாது னலது
    தள்ளினும் போகேனியான்
றடையேது மில்லையாண் டவனடிமை யென்னுமிரு
    தன்மையிலு மென் வழக்குத்
தீராது விடுவதில்லை நடுவான கடவுளே
    தேடரிய சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
    தேஜோ மயானந் தமே. 7

கந்துக மதக்கரியை வசமா நடத்தலாங்
    கரடிவெம் புலிவா யையுங்
கட்டலா மொருசிங்க முதுகின்மேற் கொள்ளலாங்
    கட்செவி யெடுத்தாட் டலாம்
வெந்தழலி னிரதம் வைத் தைந்துலோ கத்தையும்
    வேதித்து விற்றுண் ணலாம்
வேறொருவர் காணாம லுலகத்து லாவலாம்
    விண்ணவரை யேவல் கொளலாஞ்
சந்ததமு மிளமையோ டிருக்கலா மற்றொரு
    சரீரத்தி னுட்புகுத லாஞ்
சலமே னடக்கலாங் கனன்மே லிருக்கலாந்
    தன்னிகரில் சித்தி பெறலாஞ்
சிந்தையை யடக்கியே சும்மா விருக்கின்ற
    திறமரிது சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
    தேஜோ மயானந் தமே. 8

எல்லா மறிந்தவரு மேதுவறி யாதவரு
மில்லையெனு மிவ்வுலக மீ
தேதுமறி யாதவ னெனப்பெயர் தரித்துமிக
வேழைக்கு ளேழை யாகிக்
கல்லாத வறிவிற் கடைப்பட்ட நானன்று
கையினு லுண்மை ஞானங்
கற்பித்த நின்னருளி னுக்கென்ன கைம்மாறு
காட்டுவேன் குற்றே வனு
னல்லார்ந்த மேனியொடு குண்டுகட் பிறையெயிற்
ருபாச வடிவ மான
வந்தகா நீயொரு பகட்டாற் பகட்டுவ
தடாதடா காசு நம்பாற்
செல்லா தடாவென்று பேசவா யதுதந்த
செல்வமே சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேஜோ மயானந் தமே. 9

மின்போலு மிடையொடியு மொடியுமெனமொழிதல்
மென்சிலம் பொலிக ளார்ப்ப [போன்
வீங்கிப் புடைத்துவிழு சுமையன்ன கொங்கைமட
மின்னூர்கள் பின்னு வலா
லென்போ லலைந்தவர்கள் கற்றூர்கள் கல்லார்க
ளிருவர்களி லொருவ ருண்டோ
வென்செய்கேனம்மம்ம வென்பாவமென்கொடுமை
யேதென் றெடுத்து மொழிவே

னன்பால் வியந்தருகி யடியற்ற மரமென்ன
வடியிலே வீழ்ந்து வீழ்ந்தெம்
மடிகளே யுமதடிமை யாங்களெனு நால்வருக்
கறமாதி பொருளுரைப்பத்
தென்பாலின் முகமாகி வடவா லிருக்கின்ற
செல்வமே சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேஜோ மயானந் தமே. 10

புத்தமிர்த போகமுங் கற்பகநீ ழலிற்
பொலிவுற விருக்கு மியல்பும்
பொன்னுலகி லயிரா வதத்தேறு வரிசையும்
பூமண்ட லாதிக் கமு
மத்தவெறி யினர்வேண்டு மாலென்று தள்ளவுமெ
மாலுமொரு சுட்டு மறவே
வைக்கின்ற வைப்பாளன் மௌனதே சிகனென்ன
வந்தநின் னருள்வாழி காண்
சுத்தபரி பூரண வகண்டமே யேகமே
சுருதிமுடி வான பொருளே
சொல்லரிய வுயிரினிடை யங்கங்கு நின்றருள்
சுரந்துபொழி கருணை முகிலே
சித்திநிலை முத்திநிலை விளைகின்ற பூமியே
தேடரிய சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேஜோ மயானந் தமே. 11

சிற்சுகோதயவிலாசம்

காக மோடுகழு கலகை நாய்நரிகள்
சுற்று சோறிடுது ருத்தியைக்
காலி ரண்டுநவ வாசல் பெற்றுவளர்
காம வேணடன சாலையை
மோக வாசைமுறி பிட்ட பெட்டியையு
மலமி குந்தொழுகு கேணியை
மொய்த்து வெங்கிருமி தத்து கும்பியை
முடங்க லார்கிடை சரக்கினை
மாக விந்த்ர தனு மின்னை யொத்திலக
வேத மோதியகு லாலனார்
வனைய வெய்யதடி காரனான யமன்
வந்த டிக்குமொரு மட்கலத்
தேக மானபொயை மெய்யெனக் கருதி
யைய வையமிசை வாடவோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே. 1

குறிக ளோடுகுண மேது மின்றியன
லொழுக நின்றிடு மிரும்பனற்
கூட லின்றியது வாயி ருந்தபடி
கொடிய வாணவ வறைக்குளே
யறிவ தேதுமற வறிவி லாமைமய
மாயி ருக்குபெனை யருளினா
லளவி லாததனு கரண மாதியை
யளித்த போதுனை யறிந்துநான்

பிறிவி லாதவண நின்றி டாதபடி
பலநி றங்கவரு ரூபலமாய்ப்
பெரிய மாயையி லழுந்தி நின்னது
ப்ரசாத நல்லருண் மறந்திடுஞ்
சிறிய னேனுமுனை வந்த ணைந்துசுக
மாயி ருப்பதினி யென்றுகாண்
டெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே. 2

ஐந்து பூதமொரு கான னீரென
வடங்க வந்தபெரு வானமே
யாதி யந்தநடு வேது மின்றியரு
ளாய்நி றைந்திலகு சோதியே
தெரந்த ரூபமுட னரூப மாதிகுறி
குணமி றந்துவளர் வஸ்துவே
துரிய மேதரிய வுயிரி னுக்குணர்வு
தோன்ற நின்றருள் சுபாவமே
யெந்த நாளுநடு வாகி நின்றொளிரு
மாதியே கருணை நீதியே
யெந்தை யேயென விடைந்திடைந் தருகு
மெளிய னேன்கவலை தீரவுஞ்
சிந்தை யானதை யறிந்து நீயுனருள்
செய்ய நானுமினி யுய்வனோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே. 3

ஐவ ரென்றபுல வேடர் கொட்டம
 தடங்க மர்க்கடவன் முட்டியா
யடவி நின்றுமலை யருகி லின்றுசரு
 காதி தின்றுபனி வெயிலினன்
மெய்வ ருந்துதவ மில்லைநற் சரியை
 கிரியை யோகமெனு மூன்றதாய்
மேவு கின்றசவு பான நன்னெறி
 விரும்ப வில்லையுல கத்திலே
பொய் முடங்குதொழில் யாத தற்குநல
 சார தித்தொழி னடத்திடும்
புத்தி யூகமறி வற்ற மூகமிவை
 பொருளெ னக்கருது மருளனியான்
றெய்வ நல்லருள் படைத்த வன்பரொடு
 சேர வுங்கருணை கூர்வையோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
 சிற்சு கோதய விலாசமே. 4

ஏக மானவுரு வான நீயருளி
 னல னேகவுரு வாகியே
யெந்த நாளகில கோடி சிர்ஷ்டிசெய
 விசையு நாள்வரைய னாண்முத
லாக நாளது வரைக்கு முன்னடிமை
 கூடவே சனன மானதோ
வனந்த முண்டுநல சனன மீதிதனு
 ளறிய வேண்டுவன வறியலா

மோக மாதிதரு பாச மானவதை
யறிந்து விட்டுனையு மெனையுமே
முழுது ணர்ந்தபர மான வின்பவெள
மூழ்க வேண்டுமித வின்றியே
தேக மோகமுவி நானுமே நழுவிற்
பின்னை யுய்யும்வகை யுள்ளதோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே. 5

நியம லக்ஷணமு மியம லக்ஷணமு
மாச னாதிவித பேதமு
நெடிது ணர்ந்திதய பத்ம பீடமிசை
நின்றி லங்குமச பானலத்
தியல றிந்துவளர் மூல குண்டலியை
யினிதி றைஞ்சியவ ளருளினா
லெல்லை யற்றுவளர் சோதி மூலவன
லெங்கண் மோனமனு முறையிலே
வயமி குந்துவரு மமிர்த மண்டல
மதிக்கு ளேமதியை வைத்துநான்
வாய்ம டுத்தமிர்த வாரி யைப்பருகி
மன்னு மாரமிர்த வடிவமாய்ச்
செயமி குந்துவரு சித்த யோகநிலை
பெற்று ஞானநெறி யடைவனோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே. 6

எறிதி ரைக்கடனி கர்த்த செல்வமிக
வல்ல லென்றொருவர் பின்செலா
தில்லை யென்னுமுரை பேசி டாதுலகி
லெவரு மாமென மதிக்கவே
நெறியின் வைகிவளர் செல்வ மும்முதவி
நோய்க ளற்றசுக வாழ்க்கையாய்
நியம மாதிநிலை நின்று ஞானநெறி
கிட்டை கூடவுமெந் நாளுமே
யறிவி னின்றுகுரு வாயு ணர்த்திய து
மன்றி மோனகுரு வாகியே
யகில மீதுவர வந்த சீருனை
யைய வையவினி யென்சொல்கேன்
சிறிய னேனைழுநம தடிமையென் றுனது
திருவு ளத்தினி லிருந்ததோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே. 7

எவ்வு யிர்த்திரளு முலகி லென்னுயி
ரெனக்கு ழைந்துருகி நன்மையா
யிதமு ரைப்பவென தென்ற யாவையு
மெடுத்தெ றிந்துமத யானைபோற்
கவ்வை யற்றநடை பயில வன்பரடி
கண்டதே யருளின் வடிவமாக்
கண்ட யாவையு மகண்ட மென்னவிரு
கைகுவித்து மல தூவியே

பவ்வ வெண்டிரை கொடுத்த தண்டரளம்
விழியு திர்ப்பமொழி குளறியே
பாடி யாடியு ளுடைந்து டைந்தெழுது
பாவை யொத்தசைத லின்றியே
திவ்ய வன்புருவ மாகி யன்பரொடு
மின்ப வீட்டினி லிருப்பனோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே. 8

மத்தர் பேயரொடு பாலர் தன்மையது
மருவி யேதுரிய வடிவமாய்
மன்னு தேசமொடு கால மாதியை
மறந்து நின்னடிய ரடியிலே
பத்தியாய் நெடிது நம்பு மென்னையொரு
மைய றந்தகில மாயையைப்
பாரு பாரென நடத்த வந்ததென
பாரதத் தினுமி துள்ளதோ
சுத்த நித்தவியல் பாகு மோவுனது
விசுவ மாயைநடு வாகவே
சொல்ல வேணும்வகை நல்ல காதிகதை
சொல்லு மாயையினு மில்லையென்
சித்த மிப்படி மயங்கு மோவருளை
நம்பி னோர்கள்பெறு பேறிதோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே. 9

பன்மு கச்சமய நெறிப டைத்தவரு
மியாங்க ளேகடவு ளென்றிடும்
பாத கத்தவரும் வாத தர்க்கமிடு
படிற ருந்தலை வணங்கிடத்
தன்மு கத்திலுயிர் வரவ ழைக்குமெம
தரும னும்பகடு மேய்க்கியாய்த்
தனியி ருப்பவட நீழ லூடுவளர்
சனக னதிமுனி வோர்கடஞ்
சென்ம யக்கமது தீர வங்கைகொடு
மோன ஞான்ம துணர்த்தியே
சுத்த நித்தவரு ளியல்ப தாகவுள
சோம சேகரகிர் பானுவாய்த்
தென்மு கத்தின் முகமா யிருந்தகொ லு
வெம்மு கத்தினும் வணங்குவேன்
றெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே. 10

ஆகாரபுவனம் - சிதம்பர ரகசியம்

ஆகார புவனமின் பாகார மாக
வங்ஙனே யொருமொழியா லகண்டா கார
யோகானு பூதிபெற்ற வன்ப ராவிக்
குறுதுணையே யென்னளவு முகந்த நட்பே
வாகாரும் படிக்கிசைகிண் கிணிவா யென்ன
மலர்ந்தமல ரிடைவாசம் வயங்கு மாபோற்

றேகாதி யுலகமெங்குங் கலந்து தானே
திகழனந்தா னந்தமயத் தெய்வ குன்றே. 1

அனந்தபத வுயிர்கடொறு முயிரா யென்று
மானந்த நிலையாகி யளவைக் கெட்டாத்
தனந்தனிச்சின் மாத்திரமாய்க் கீழ்மேல் காட்டச்
சதசத்தா யருட்கோயிற் றழைத்த தேவே
யினம்பிரிந்த மான்போனு னிடையா வண்ண
மின்பமுற வன்பர்பக்க விருத்தி வைத்துக்
கனந்தருமா கனமேதண் ணருளிற் றேனே
கனிபலித்த வானந்தக் கட்டிப் பேறே. 2

பேறனைத்து மனுவெனவே யுதறித் தள்ளப்
பேரின்ப மாகவந்த பேருக்கே பேசா
வீறனைத்து மின்னெறிக்கே யென்ன வென்னை
மேவென்ற வரத்தேபாழ் வெய்ய மாயைக்
கூறனைத்துங் கடந்த வெல்லைச் சேடமாகிக்
குறைவறநின் றிடுநிறைவே குலவா நின்ற
வாறனைத்தும் புகுங்கடல்போற் சமய கோடி
யத்தனையுந் தொடர்ந்துபுகு மாதி நட்பே. 3

ஆதியந்த மெனுமெழுவா யீறற் றோங்கி
யருமறையின் னமுங்காணு தாற்ற நாணு
பேதமதங் களுமலைய மலைபோல் வாதப்
பெற்றியரும் வாய்வாதப் பேய ராகச்

சாதகமோ னத்திலென்ன வடவா னீழற்
றண்ணருட்சந் திரமௌலி தடக்கைக் கேற்க
வேதகசின் மாத்திரமா யெம்ம னோர்க்கும்
வெளியாக வந்தவொன்றே விமல வாழ்வே. 4

விமலமுதற் குணமாகி நூற்றெட் டாதி
வேதமெடுத் தெடுத்துரைத்த விருத்திக் கேற்க
வமையுமிலக் கணவடிவா யதுவும் போதா
தப்பாலுக் கப்பாலா யருட்கண் ணாகிச்
சமமுமுடன் கலப்புமவிழ்த லுமியாங் காணத்
தண்ணருடந் தெமைக்காக்குஞ் சாக்ஷிப்பேறே
யிமையளவு முபகார மல்லால் வேறொன்
றியக்காஙிர்க் குணக்கடலா யிருந்த வொன்றே.

ஒன்றாகிப் பலவாகிப் பலவாக் கண்ட
வொளியாகி வெளியாகி யுருவு மாகி
நன்றாகித் தீதாகி மற்று மாகி
நாசமுட னுற்பத்தி நண்ணு தாகி
யின்றாகி நாளையுமாய் மேலு மான
வெந்தையே யெம்மானே யென்றென்றேங்கிக்
கன்றாகிக் கதறினர்க்குச் சேதா வாகிக்
கடிதினில்வந் தருள்கூருங் கருணை விண்ணே. 6

அருள்பழுத்த பழஞ்சுவையே கரும்பே தேனே
யாரமிர்தே யென்கண்ணே யரிய வான

13

பொருளனைத்துந் தரும்பொருளே கருணை நீங்காப்
பூரணமாய் நின்றவொன்றே புனித வாழ்வே
கருதரிய கருத்ததனுட் கருத்தாய் மேவிக்
காலமுந்தே சமும்வகுத்துக் கருவி யாதி
விரிவினையுங் கூட்டியுயிர்த் திரளை யாட்டும் [கேளே.
விழுப்பொருளே யான்சொலும்விண் ணப்பங்

விண்ணவரிந் திரன்முதலோர் நார தாதி
விளங்குசத்த ருஷிகள்கன வீணை வல்லோ
ரெண்ணரிய சித்தர்மனு வாதி வேந்த
ரிருக்காதி மறைமுனிவ ரெல்லா மிந்தக்
கண்ணகன்ஞா லம்மதிக்கத் தானே யுள்ளங்
கையினெல்லிக் கனிபோலக் காட்சி யாகத்
திண்ணியநல் லறிவாலிச் சமயத் தன்றே
செப்பரிய சித்திமுத்தி சேர்ந்தா ரென்றும். 8

செப்பரிய சமயநெறி யெல்லாந் தந்தந்
தெய்வமே தெய்வமெனுஞ் செயற்கை யான
வப்பரிசா ளருமஃதே பிடித்தா லிப்பா
லடுத்தவர்நூல் களும்விரித்தே யனுமா னாதி
யொப்பவிரித் துரைப்பரிங்கன் பொய்மெய் யென்ன
வொன்றிலையொன் றெனப்பார்ப்ப தொவ்வா
மிப்பரிசாஞ் சமயமுமா யல்ல வாகி [தார்க்கு
யாதுசம யமும்வணங்கு மியல்ப தாகி. 9

இயல்பென்றுந் திரியாம லியம மாதி
யெண்குணமுங் காட்டியன்பா லின்ப மாகிப்
பயனருளப் பொருள்கள்பரி வார மாகிப்
பண்புறவுஞ் சௌபான பக்ஷங் காட்டி
மயலறுமந் திரஞ்சிக்ஷை சோதி டாதி
மற்றங்க நூல்வணங்க மௌன மோலி
யயர்வறச்சென் னியில்வைத்து ராசாங் கத்தி
லமர்ந்தது வைதிகசைவ மழகி தந்தோ. 10

அந்தோவீ ததிசயமிச் சமயம் போலின்
றறிஞரெல்லா நடுவறிய வணிமா வாதி
வந்தாடித் திரிபவர்க்கும் பேசா மோனம்
வைத்திருந்த மாதவர்க்கு மற்று மற்று
மிந்த்ராதி போகநலம் பெற்ற பேர்க்கு
மிதுவன்றித் தாயகம்வே றில்லை யில்லை
சந்தான கற்பகம்போ லருளைக் காட்டத்
தக்கநெறி யிந்நெறியே தான்சன் மார்க்கம். 11

சன்மார்க்க ஞானமதின் பொருளும் வீறு
சமயசங்கே தப்பொருளுந் தானென் றுகப்
பன்மார்க்க நெறியினிலுங் கண்ட தில்லை
பகர்வரிய தில்லைமன்றுட் பார்த்த போதங்
கென்மார்க்க மிருக்குதெல்லாம் வெளியே யென்ன
வெச்சமயத் தவர்களும்வந் திறைஞ்சா நிற்பர்
கன்மார்க்க நெஞ்சமுள வெனக்குந் தானே
கண்டவுட னானந்தங் காண்ட லாகும். 12

காண்டல்பெறப் புறத்தினுள்ள படியே யுள்ளுங்
காட்சிமெய்ந் நூல் சொலும்பதியாங் கடவுளே [நீ
நீண்டநெடு மையுமகலக் குறுக்குங் காட்டா
நிறைபரிபூ ரணவறிவாய் நித்த மாகி
வேண்டுவிருப் பொடுவெறுப்புச் சமீபந் தூரம்
விலகலணு குதன்முதலாம் விவகா ரங்கள்
பூண்டவளவைகண்மனவாக் காதி யெல்லாம்
பொருந்தாம லகம்புறமும் புணர்க்கை யாகி. 13

ஆகியசற் காரியவு கத்துக் கேற்ற
வமலமாய் நடுவாகி யனந்த சத்தி
யோகமுறு மானந்த மயம தாகி
யுயிர்க்குயிரா யென்னாளு மோங்கா நிற்ப
மோகவிருண் மாயைவினை யுயிர்கட் கெல்லா
மொய்த்ததென்கொ லுபகார முயற்சி யாகப்
பாகமிகவ ருளவொரு சத்திவந்து [கொல்.
பதிந்ததென்கொ ஞனெனுமப் பான்மை யென்

னானென்னு மோரகந்தை யெவர்க்கும் வந்து
நலிந்த வுடன் சகமாயை நானுவாகித்
தான்வந்து தொடருமித்தால் வளருந் துன்பச்
சாகரத்தின் பெருமையெவர் சாற்ற வல்லா
ருனென்று முடலென்றுங் கரணமென்று
முள்ளென்றும் புறமென்று மொழியாநின்ற
வானென்றுங் காலென்றுந் தீநீரென்று
மண்ணென்று மலையென்றும் வனமதென்றும்.

மலைமலையாங் காட்சிகண் காணுமை யாதி
மறப்பென்று நினைப்பென்று மாயாவாரி
டலையலையா யடிக்குமின்ப துன்ப மென்று
மதைவிளைக்கும் வினைகளென்று மதனைத் தீர்க்க
தலைபலவாஞ் சமயமென்றுந் தெய்வ மென்றுஞ் [த்
சாதகரென் றும்மதற்குச் சாக்ஷி யாகக்
கலைபலவா நெறியென்றுந் தர்க்க மென்றுங் [ம்.
கடலுறுநுண் மணலெண்ணிக் காணும்போது

காரணிய வல்லவெல்லாந் தானே கட்டுக்
கட்டாக விளையுமதைக் கட்டோடேதான்
வீணினிற்கர்ப் பூரமலை படுதீப் பட்ட
விந்தையெனக் காணவொரு விவேகங் காட்ட
ஆணுறக்க மின்பதுன்பம் பேரு ராதி
யொவ்விடவு மெனைப்போல வுருவங் காட்டிக்
கோணறவோர் பான்காட்டி மானை யீர்க்குங் [து.
கொள்கையென வருண்மௌன குருவாய் வந்

வந்தெனுடல் பொருளாவி மூன்றுந் தன்கை
வசமெனவே யத்துவா மார்க்க நோக்கி
யைந்துபுல னைம்பூதங் கரண மாதி
யடுத்தகுண மத்தனைபு மல்லை யல்லை
பிந்தவுட லறிவறியா மையுநீ யல்லை
யாதொன்று பற்றினத னியல்பாய் நின்று
பந்தமறும் பளிங்கனைய சித்து நீயுன்
பக்குவங்கண் டறிவிக்கும் பான்மை யேயாம்.

அறிவாகி யானந்த மயமா யென்று
மழியாத நிலையாகி யாதின் பாலும்
பிறியாமற் றண்ணருளே கோயி லான
பெரியபரம் பதியதனைப் பெறவே வேண்டி
னெறியாகக் கூறவன்கே ளெந்த நாளு
நிர்க்குணநிற் குளம்வாய்த்த நீடு வாழ்க
செறிவான வறியாமை யெல்லா நீங்க
சிற்சுகம்பெற் றிடுகபந்தந் தீர்க வென்றே. 19

பந்தமறு மெய்ஞ்ஞான மான மோனப்
பண்பொன்றை யருளியந்தப் பண்புக்கேதான்
சிந்தையில்லை நானென்னும் பான்மை யில்லை
தேசமில்லை காலமில்லை திக்குமில்லை
தொந்தமில்லை நீக்கமில்லை பிரிவு மில்லை
சொல்லுமில்லை யிராப்பகலாந் தோற்ற மில்லை
யந்தமில்லை யாதியில்லை நடுவு மில்லை
யகமுமில்லை புறமுமில்லை யனைத்து மில்லை. 20

இல்லையில்லை யென்னினென்று மில்லா தல்ல
வியல்பாகி யென்றுமுள்ள வியற்கை யாகிச்
சொல்லரிய தன்மையதா யான்று னென்னத்
தோன்றுதெல் லாம் விழுங்குஞ் சொரூபமாகி
யல்லையுண்ட பகல்போல வவித்தை யெல்லா
மடையவுண்டு தடையறவுன் னறிவைத் தானே
வெல்லவுண்டிங் குன்னையுந்தா னாகக் கொண்டு
வேதகமாய்ப் பேசாமை விளங்குந் தானே. 21

தானன தன்மயமே யல்லா லொன்றைத்
    தலையெடுக்க வொட்டாது தலைப்பட் டாங்கே
போனாலுங் கர்ப்பூர தீபம் போலப்
    போயொளிப்ப தல்லாது புலம்வே றின்று
ஞானகா ரத்தினொடு ஞேய மற்ற
    ஞாதுருவு நழுவாம னழுவி நிற்கு
மானாலு மிதன்பெருமை யெவர்க்கார் சொல்வா
    ரதுவான லதுவாவ ரதுவே சொல்லும். 22

அதுவென்று லெதுவென்வொன் றடுக்கஞ் சங்கை
    யாதலினா லதுவெனலு மறவே விட்டு
மதுவுண்ட வண்டெனவுஞ் சனக னாதி
    மன்னவர்கள் சுகர்முதலோர் வாழ்ந்தா ரென்
பதியிந்த நிலையெனவு மென்னை யாண்ட [றும்
    படிக்குநிரு விகற்பத்தாற் பரமா னந்த
கதிகண்டு கொள்ளவுநின் னருள்கூ ரிந்தக்
    கதியன்றி யுறங்கேன்மேற் கருமம் பாரேன்.

பாராதி விண்ணனைத்து நீயாச் சிந்தை
    பரியமட லாவெழுதிப் பார்த்துப் பார்த்து
வாராயோ வென்ப்ராண நாதா வென்பேன்
    வனைத்துவனைத் தெனைநீயா வைத்துக் கொண்டு
பூராய மாமேலொன் றறியா வண்ணம்
    புண்ணுளா போனெஞ்சம் புலம்பி யுள்ளே

நீராள மாயுருகிக் கண்ணீர் சோர [ன்
நெட்டுயிர்த்து மெய்மறந்தோர் நிலையாய் நிற்பே

ஆயுமறி வாகியுன்னைப் பிரியா வண்ண
மணைந்துசுகம் பெற்றவன்ப ரையோ வென்னத்
தீயகொலை சமயத்துஞ் செல்லச் சிந்தை
தெளிந்திடவுஞ் சமாதானஞ் செய்வேன் வாழ்
காயிலைபுன் சருகாதி யருந்தக் கானங் [வான்
கடன்மலையெங் கேயெனவுங் கவலை யாவேன்
வாயில்கும்பம் போற்கிடந்து புரள்வேன் வானின்
மதிகதிரை முன்னிலையா வைத்து நேரே. 25

நேரேதா னிரவுபகல் கோடா வண்ண
நித்தம்வர வுங்கலையிந் நிலைக்கே வைத்தா
ராரேயங் கவர்பெருமை யென்னே யென்பே
னடிக்கின்ற காற்றேநீ யாரா லேதான்
பேராதே சுழல்கின்றா யென்பேன் வந்து
பெய்கின்ற முகில்காளெம் பெருமா னும்போற்
றாராள மாக்கருணை பொழியச் செய்யும்
சாதகமென் னேகருதிச் சாற்று மென்பேன்.

கருதரிய விண்ணேநீ யெங்கு மாகிக்
கலந்தனையே யுன்முடியின் காட்சி யாக [ன்
வருபொருளைப் படியிருக்குஞ் சொல்லா யென்பே
மண்ணேயுன் முடிவிலெது வயங்கு மாங்கே

துரியவறி வுடைச்சேட னீற்றி னுண்மை
சொல்லானே சொல்லென்பேன் சுருதி யேநீ
யொருவரைப்போ லனைவருக்கு முண்மை யாமுன்
னுரையன்றே வுன்முடிவை யுரைநீ யென்பேன்.

உரையிறந்து பெருமைபெற்றுத் திரைக்கை நீட்டி
யொலிக்கின்ற கடலேயிவ் வுலகஞ் சூழக்
கரையுமின்றி யுன்னைவைத்தா ரியாரே யென்பேன்
கானகத்திற் பைங்கிளிகாள் கமல மேவும்
வரிசிறைவண் டினங்காளோ திமங்கா ளேது
மார்க்கமன்றே நீங்களிது வரையி லேயும்
பெரியபரி பூரணமாம் பொருளைக் கண்டு [ன்.
பேசியதுண் டோவொருகாற் பேசு மென்பே

ஒருவனவன் யானைகெடக் குடத்துட் செங்கை
யோட்டுதல்போ ஞன்பேதை யுப்போ டப்பை
மருவவிட்டுங் கர்ப்பூர மதனிற் றீபம்
வயங்கவிட்டு மைக்கியமுன்னி வருந்தி நிற்பே
னருளுடைய பரமென்றே வன்று தானே
யானுளனென் றும்மெனக்கே யாண வாதி
பெருகுவினைக் கட்டென்று மென்னுற் கட்டிப்
பேசியதன் றேயருணூல் பேசிற் றன்றே. 29

அன்றுமுத லின்றைவரைச் சனன கோடி
யடைந்தடைந்திங் கியாதனையா லழிந்த தல்லா

வின்றைவரை முத்தியின்றே யெடுத்த தேக
மெப்போதோ தெரியாதே யிப்போ தேதான்
றன்றுமனக் கவலைகெடப் புலைநா யேனைத்
தொழும்புகொளச் சீகாழித் துரையே தூது
சென்றிடவே பொருளைவைத்த நாவலோய் நஞ்
சிவனப்பா வென்றவருட் செல்வத் தேவே. 30

தேவர்தொழும் வாதவூர்த் தேவே யென்பேன்
றிருமூலத் தேவேயிச் சகத்தோர் முத்திக்
காவலுறச் சிவவென்வாக் குடனே வந்த
வரசேசும் மாவிருந்துன் னருளைச் சாரப்
பூவுலகில் வளரருணை கிரியே மற்றைப் [ல்லா
புண்ணியர்கா ளோவென்பேன் புரையொன் றி
வோவியம்போ லசைவறவுந் தானே நிற்பே
னேதரிய துயர்கெடவே யுரைக்கு முன்னே. 31

ஓதரிய சுகர்போல வேனே னென்ன
வொருவரிலை யோவெனவு முரைப்பேன் ருனே
பேதமபே தங்கெடவு மொருபே சாமை
பிறவாதோ வாலடியிற் பெரிய மோன
நாதனொரு தரமுலகம் பார்க்க விச்சை
நண்ணுனே வென்றென்றே நானு வாகிக்
காதன்மிகு மணியிழையா ரெனவா டுற்றேன்
கருத்தறிந்து புரப்பதுன்மேற் கடன்முக் காலும்.

காலமொடு தேசவர்த்த மான மாதி
 கலந்தநின்ற நிலைவாழி கருணை வாழி
மாலறவுஞ் சைவமுதன் மதங்க ளாகி
 மதாதீத மானவருண் மரபுவாழி
சாலமிகு மெளியேனிவ் வழக்குப் பேசத்
 தயவுவைத்து வளர்த்தவருட் டன்மை வாழி
யாலடியிற் பரமகுரு வாழி வாழி
 யகண்டிதா காரவரு ளடியார் வாழி. 33

தேன் முகம்

தேன்முகம் பிலிற்றும் பைந்தாட் செய்யபங் கயத்தின் மேவு, நான்முகத் தேவே நின்னை நாட்டிய வகில மாயை, கான்முயற் கொம்பே யென்கோ கானலம் புனலே யென்கோ, வான்முக முளரி யென்கோ மற்றென்கோ விளம்பல் வேண்டும். 1

வேண்டுவ படைத்தாய் நுந்தை விதிப்படி புரந்தா னத்தைக், காண்டக வழித்தான் முக்கட் கடவுளா னினைய வாற்று, லாண்டவ னெவனோ வென்ன வறிகிலா தகில நீயே, யீண்டிய வல்ல நீர வெம்மனோர்க் கியம்பு கண்டாய்.

கண்டன வல்லவென்றே கழித்திடு மிறுதிக் கண்ணே, கொண்டது பரமா னந்தக் கோதிலா

முத்தி யத்தாற், பண்டையிற் படைப்புங் காப்பும் பறந்தன மாயை யோடே, வெண்டலை விழிகை காலில் விளங்கிட நின்றான் யாவன். 3

விளங்கவெண் ணீறு பூசி விரிசடைக் கங்கை தாங்கித், தளங்குசன் னுதற்கண் டோன்றச் சுழல்வளி நெடுமூச் சாகக், களங்கமி லுருவந் தானே ககனமாய்ப் பொலியப் பூமி, வளர்ந்ததா ளென்ன வுள்ள மன்றென மறையொன் றின்றி. 4

மறைமுழக் கொலிப்பத் தானே வரதமோ டப யக் கைகண், முறைமையி னேங்க நாத முரசெனக் கறங்க வெங்குங், குறைவிலா வணிநி றைந்து கோதிலா நடனஞ் செய்வா, னிறையவ னெனலா மியார்க்கு மிதயசம் மதமீ தல்லால். 5

அல்லலாந் தொழில்ப டைத்தே யடிக்கடி யுருவெ டுத்தே, மல்லன்மா ஞாலங் காக்க வருபவர் கடவுளென்னிற், றொல்லையாம் பிறவி வேலை தொலைந்திடா திருணீங் காது, நல்லது மாயை தானு நானென வந்து நிற்கும். 6

நானென நிற்கு ஞான ஞானமன் றந்த ஞான, மோனமா யிருக்க வொட்டா மோனமின் றாக வேதான், றேனென ருசிக்கு மன்பாற் சிந்தைநைந் துருகும் வண்ணம், வானென நிறைந்தா னந்த மாகடல் வளைவ தின்றே.

இன்றெனை விருப்பொ மென்னி னென்றுஞ் சூனியமா முத்தி, நன்றொடு தீதுமன்றினா முன்னே பெறும வித்தை, நின்றது பெத்தந்தானே நிரந்தர முத்தி யென்னி, னென்றொரு வரைநான் கேட்க வுணர்வில்லை குருவு மில்லை. 8

இல்லையென் றிடினிப் பூமி யிருந்தவா றிருப் போ மென்னி, னல்லவன் சாருவாக னன்சொலு நெறிக்கு வீணிற், றொல்லையே னாக மாதி தொடுப்ப தேன் மயக்க மேதிங், கொல்லவந் திருமி னென்ன, வுறவுசெய் திடுவ னந்தோ. 9

அந்தணர் நால்வர் காண வருட்குரு வாகி வந்த, வெந்தையே யெல்லாந் தானென் றியம்பினை னெமைப்ப டைத்த, தந்தைநீ யெம்மைக் காக்குந் தலைவனே நுந்தை யன்றோ, பந்தமில் சித்தி முத்தி படைக்கநின் னருள்பா லிப்பாய். 10

பன் மாலை

பன்மாலைத் திரளிருக்கத் தமையு ணர்ந்தோர்
பாமாலைக் கேநீதான் பக்ஷ மென்று
நன்மாலை யாவெடுத்துச் சொன்னார் நல்லோர்
நலமறிந்து கல்லாத நானுஞ் சொன்னேன்
சொன்மாலை மாலையாக் கண்ணீர் சோரத்
தொண்டனே னெந்நாளுந் துதித்து நிற்பே

னென்மாலை யறிந்திங்கே வாவா வென்றே
யெனைக்கலப்பாய் திருக்கருணை யெம்பிரானே.

கருணைமொழி சிறிதில்லே னீத லில்லேன்
கண்ணீர்கம் பலையென்றன் கருத்துக் கேற்க
வொருபொழுதும் பெற்றறியே னென்னை யாளு
மொருவாவுன் னடிமைநா னொருத்த னுக்கோ
விருவினையு முக்குணமுங் கரண நான்கு
மிடர்செயுமைம் புலனுங்கா மாதி யாறும்
வரவரவு மேமைழக்கோ ரெட்ட தான
மதத்தொடும்வந் தெதிர்த்தநவ வடிவ மன்றே.
வடிவனைத்துந் தந்தவடி வில்லாச் சுத்த
வான்பொருளே யெளியனேன் மனமா மாயை
குடிகெடுக்கத் தசங்கட்டிக் கொண்ட மோன [க்
குருவேயென் றெய்வமே கோதி லாத
படியெனக்கா னந்தவெள்ளம் வந்து தேக்கும்
படியெனக்குன் றிருக்கருணை பற்று மாறே
யடியெடுத்தென் முடியிலின்னம் வைக்க வேண்டு
மடிமுடியொன் றில்லாத வகண்ட வாழ்வே. 3

வாழ்வனைத்து மயக்கமெனத் தேர்ந்தேன் றேர்ந்த
வாறேநா னப்பாலோர் வழிபா ராமற்
றாழ்வுபெற்றிங் கிருந்தேனீ தென்ன மாயந்
தடையுற்றுன் மேற்கதியுந் தடைய தாமே

ஊழ்வலியோ வல்லதுன்றன் றிருக்கூத் தோவிங்
கொருதமியேன் மேற்குறையோ வுணர்ந்தா யி
பாழவதிப் படவெனக்கு முடியா தெல்லாம் [ன்னம்
படைத்தளித்துத் துடைக்கவல்ல பரிசினானே.

நானானிங் கெனுமகந்தை யெனக்கேன் வைத்தாய்
நல்வினை தீ வினையெனவே நடுவே நாட்டி
யூனரு முடற்சுமையென் மீதேன் வைத்தா [தா
யுயிரெனவு மென்னையொன்று வுள்ளேன் வைத்
யானாமை யாயகில நிகில பேத
மனைத்தினுள்ளுந் தானாகி யறிவா னந்தத்
தேனாகிப் பாலாகிக் கனியாய்க் கன்னற் [ன்றே.
செழும்பாகாய்க் கற்கண்டாய்த் திகழ்ந்த வொ

ஒன்றியொன்றி நின்றுநின்று மென்னை யென்னை
யுன்னியுன்னும் பொருளலைநீ யுன்பா லன்பா
னின்றதன்மைக் கிரங்கும்வை ராக்கிய னல்லே
னிவர்த்தியவை வேண்டுமிந்த நீல னுக்கே
யென்றுமென்று மிந்நெறியோர் குணமு மில்லை
யிடுக்குவார் கைப்பிள்ளை யேதோ வேதோ
கன்றுமனத் துடனாடு தலைழுதி னாற்போற்
கல்வியுங்கேள் வியுமாகிக் கலக்குற் றேனே. 6

உற்றதுணை நீயல்லாற் பற்று வேறொன்
றன்னேனென்பன் னாளுலகத் தோடி யாடிக்

கற்றதுங்கேட் டதுமிதனுக் கேது வாகுங்
கற்பதுங்கேட் பதுமையுங் காணு நீத
நற்றுணையே யருட்டாயே யின்ப மான
நாதாந்தப் பரம்பொருளே நார ணாதி
சுற்றமுமாய் நல்லன்பர் தமைச்சே யாகத் [றே.
தொழும்புகொள்ளுங் கனகனமே சோதிக்குன்

குன்றாத மூவுருவா யருவாய் ஞானக்
கொழுந்தாகி யறுசமயக் கூத்து மாடி
நின்றாயே மாயையெனுந் திரையை நீக்கி
நின்னையா ரறியவல்லார் நினைப்போர் நெஞ்ச
மன்றாக வின்பக்கூத் தாட வல்ல
மணியேயென் கண்ணேமா மருந்தே நால்வர்க்
கன்றாலின் கீழிருந்து மோன ஞான
மமைத்தசின்முத் திரைக்கடலே யமரரேறே. 8

திரையில்லாக் கடல்போலச் சலனந் தீர்ந்து [ல்லாங்
தெளிந்துருகும் பொன்போலச் செகத்தை யெ
கரையவே கனிந்துருக்கு முகத்தி லேநீ
கனிந்தபர மானந்தக் கட்டி யிந்நாள்
வரையிலே வரக்காணே னென்றாற் கட்டி [னை
வார்த்தைசொன்றாற் சுகம்வருமோ வஞ்சனே
யிரையிலே யிருத்திநிரு விகற்ப மான
வின்பநிட்டை கொடுப்பதையா வெந்நாளோ.

எந்தநா ளுனக்கடிமை யாகு நாளோ
வெந்நாளோ கதிவருநா ளெளியனேன்றன்
சிந்தைதா னதுவரைக்கும் மயங்கிற் றல்லாற் [ர்
றெளிந்த துண்டோ மௌனியாய்த்தெளியவோ
றந்தநாண் முதலின்பக் கால்சற் றல்லாற் [சொற்
றடையறவா னந்தவெள்ளந் தானே பொங்கி
வந்தநா ளில்லைமெத்த வலந்தே னுன்னை
மறவாவின் பத்தாலே வாழ்கின் றேனே. 10

நினைவொன்று

ஞானிகளிடம் பொருளேவல்

நினைவொன்று நினையாம னிற்கினக மென்பார்
நிற்குமிட மேயருளா நிட்டையரு ளொட்டுந், தனை
யொன்று மறந்திருப்ப வருள்வடிவா னதுமேற் றட்
டியெழுந் திருக்குமின்பந் தன்மயமே யதுவாம்,
பினையொன்று மிலையந்த வின்பமெனு நிலயம் பெற்
றாரே பிறவாமை பெற்றோர் மற்றுந்தான், மனை
யென்று மகவென்றுஞ் சுற்றமென்று மசுத்த வாத
னையா மாசையொழிமன்னொருசொற்கொண்டே. 1

ஒருமொழியே பலமொழிக்கு மிடங்கொடுக்கு
மந்த வொருமொழியே மலமொழிக்கு மொழிக்கு
மௌனமொழிந்த, குருமொழியேமலையிலக்கு மற்றை

மொழியெல்லாங் கோடின்றி வட்டாடல் கொள்வ தொக்குங் கண்டாய், கருமொழியிங் குனக்கில்லை மொழிக்குமொழி ருசிக்கக் கரும்பனைய சொற்கொடுனைக் காட்டவுங் கண்டனைமேற், றருமொழியிங் குனக்கில்லை யுன்னை விட்டு நீங்காத் தற்பரமா யானந் தப் பொற்பொதுவாய் நில்லே. 2

நில்லாத வாக்கைநிலை யன்றெனவே கண்டாய் நேயவருண் மெய்யன்றே நிலயமதா நிற்கக், கல்லாதே யேன்படித்தாய் கற்றதெல்லா மூடங் கற்றதெல்லா மூடமென்றே கண்டனையு மன்று, சொல்லாலே பயனில்லை சொன்முடிவைத் தானே தொடர்ந்துபிடி மர்க்கடம்போற் றெட்டதுபற் றுநில், லெல்லாரு மறிந்திடவே வாய்ப்பறைகொண்டடிநீ யிராப்பகலில் லாவிடமே யெமக்கிடமென் றறிந்தே. 3

இடம்பொருளே வலைக்குறித்து மடம்புகுநா யெனவே யெங்கேநீ யகப்பட்டா யிங்கேநீ வாடா, மடம்பெறுபாழ் நெஞ்சாலே யஞ்சாதே நிராசை மன்னிடமே யிடமந்த யாநிலத்தேபொருளுந், திடம்பெறவே நிற்கினெல்லா வுலகமும்வந் தேவல் செய்யுமிந்த நிலைநின்றோர் சனகன்முதன் முனிவர், கடம்பெறுமா மதயானை யென்னவுநீ பாசக் கட்டான நிகளபந்தக் கட்டவிழப் பாரே. 4

பாராதி யண்டமெலாம் படர்கானற் சலம்போற் பார்த்தனையே முடிவினின்று பாரெதுதானின்ற, தாராலு மறியாத சத்தன்றோ வதுவா யங்கிருநீ யெங்கிருந்து மதுவாவை கண்டாய், பூராயமாகவுநீ மற்றொன்றை விரித்துப் புலம்பாதே சஞ்சலமாப் புத்தியைநாட் டாதே, யோராதே யொன்றையுநீ முன்னில்லை யாதே யுள்ளபடி முடியுமெலா முள்ளபடி காணே. 5

உள்ளபடி யென்னவு நீ மற்றொன்றைத் தொடர்ந்திட் டுளங்கருத வேண்டாநிட் களங்கமதியாகிக், கள்ளமனத் துறவைவிட்டெடெல் லாந்துறந்த துறவோர் கற்பித்த மொழிப்படியே கங்குல்பகலற்ற, வெள்ளவெளிக் கடன்மூழ்கி யின்பமயப் பொருளாய் விரவியெடுத் தெடுத்தெடுத்து விள்ளவும்வா யின்றிக், கொள்ளைகொண்ட கண்ணீருங் கம்பலையு மாகிக் கும்பிட்டுச் சகம்பொயெனத் தம்பட்ட மடியே. 6

அடிமுடியு நடுவுமற்ற பரவெளிமேற்கொண்டாலத்துவித வானந்த சித்தமுண்டா நமது, குடிமுழுதும் பிழைக்குமொரு குறைவுமில்லை யெடுத்த கோலமெல்லா நன்றாகுங் குறைவுநிறை வறவே, விடியுமுதயம்போல வருளுதயம் பெற்ற வித்தகரோ டுங்கூடி விளையாட லாகும், படிமுழுதும் விண்முழுதுந் தங்

தாலுங் களியாப் பாலருட னுன்மத்தர் பிசாசர் குணம் வருமே. 7

வரும்போமென் பனவுமின்றி யென்றுமொரு படித்தாய் வானுதி தத்துவத்தை வளைந்தருந்தி வெளியா, மிரும்போகல் லோமரமே வென்னுநெஞ் சைக் கனன்மே விட்டமெழு காவுருக்கு மின்பவெ ள்ளமாகிக், கரும்போகண் டோசீனி சருக்கரையோ தேனே கனியமிர்தோ வெனருசிக்குங் கருத்தவிழ்ந் தோருணர்வா, ரரும்போநன் பணங்காட்டுங் காம ரசங் கன்னி யறிவாளோ வபக்குவர்க்கோ வந்நலந் தான் விளங்கும். 8

தானேயு மிவ்வுலக மொருமுதலு மாகாத் தன் மையினற் படைத்தளிக்குந் தலைமையது வான, கோனுக வொருமுதலிங் குண்டெனவும் யூகங் கூட் டியதுஞ் சகமுடிவிற் குலவுறுமெய்ஞ் ஞான, வானுக வம்முதலே நிற்குநிலை நம்மான் மதிப்பரிதா மென மோனம் வைத்ததுமுன் மனமே, யானுலு மனஞ் சடமென் றழுங்காதே யுண்மை யறிவித்த விடங் குருவா மருளிலதொன் றிலையே. 9

பொன்னைமாதரை

பொன்னை மாதரைப் பூமியை நாடிடே
னென்னை நாடிய வென்னுயிர் நாதனே

யுன்னை நாடுவ னுன்னருட் டுவெளி
தன்னை நாடுவன் றன்னந் தனியனே. 1

தன்ன தென்றுரை சாற்று வனவெலா
மின்ன தென்றனை நின்னிடத் தேதந்தே
னின்ன மென்னை யிடருறக் கூட்டினாற்
பின்னை யுய்கிலன் பேதைய னாவியே. 2

ஆவி யேயுனை யானறி வாய்நின்று
சேவி யேன்களச் சிந்தை திறைகொடேன்
பாவி யேனுள பான்மையைக் கண்டுநீ
கூவி யாளென்னை யாட்கொண்ட கோலமே. 3

கோல மின்றிக் குணமின்றி நின்னருட்
சீல மின்றிச் சிறியன் பிழைப்பனோ
வால முண்டு மமிர்தரு வாய்வந்த
கால மென்கை கதிநிலை காண்பதே. 4

காணுங் கண்ணிற் கலந்தகண் ணேயுனைச்
சேணும் பாருந் திரிபவர் காண்பரோ
வாணும் பெண்ணு மதுவெனும் பான்மையும்
பூணுங் கோலம் பொருந்தியு னிற்கவே. 5

நிற்கு நன்னிலை நிற்கப்பெற் றாருள்
வர்க்க மன்றி மனிதரான் றேயையா
தர்க்கு ணக்கடற் சோங்கன்ன பாவியேற்
கெற்கு ணங்கண் டென்பெயர் சொல்வதே. 6

சொல்லை யுன்னித் துடித்த தலாவரு
ளெல்லை யுன்னி யெனையங்கு வைத்திலேன்
வல்லை நீயென்னை வாவென் றிடாவிடிற்
கல்லை யாமிக் கருமி நடக்கையே. 7

கையு மெய்யுங் கருத்துக் கிசையவே
யைய தந்ததற் கைய மினியுண்டோ
பொய்ய னேன்சிந்தைப் பொய்கெடப் பூரண
மெய்ய தாமின்ப மென்று விளைவதே. 8

என்று முன்னை யிதய வெளிக்குளே
துன்ற வைத்தன னேயருட் சோதிநீ
நின்ற தன்மை நிலைக்கென்னை நேர்மையா
நன்று தீதற வைத்த நடுவதே. 9

வைத்த தேகம் வருந்த வருந்திடும்
பித்த னைநருள் பெற்றுந் திடமிலேன்
சித்த மோன சிவசின்ம யானந்தம்
வைத்த வைய வருட்செம்பொற் சோதியே. 10

செம்பொன் மேனிச் செழுஞ்சுட ரேமுழு
வம்பனே னுனை வாழ்த்து மதியின்றி
யிம்பர் வாழ்வினுக் கிச்சைவைத் தேன்மன
நம்பி வாவெனி னுனென்கொல் செய்வதே. 11

செய்யுஞ் செய்கையுஞ் சிந்திக்குஞ் சிந்தையு
மைய நின்னதென் றெண்ணு மறிவின்றி

வெய்ய காம வெகுளி மயக்கமாம்
பொய்யி லேசுழன் றேனென்ன புன்மையே. 12

புன்பு லானரம் பென்புடைப் பொய்யுட
லன்பர் யார்க்கு மருவருப் பல்லவோ
வென்பொ லாமணி யேயிறை யேயித்தாற்
துன்ப மன்றிச் சுகமொன்று மில்லையே. 13

இல்லை யுண்டென் றெவர்பக்க மாயினுஞ்
சொல்ல வோவறி யாத தொழும்பன்யான்
செல்ல வேறொரு திக்கறி யேனெலாம்
வல்ல நீயெனை வாழ்விக்க வேண்டுமே. 14

வேண்டுஞ் சீருண் மெய்யன்பர்க் கேயன்பு
பூண்ட நானென் புலமறி யாததோ
வாண்டை நீயுன் னடியவ ஞனென்று
தூண்டு வேனன்றித் தொண்டனென் சொல்வதே.

எனக்கு ளேயுயி ரென்ன விருந்தநீ
மனக்கி லேசத்தை மாற்றல் வழக்கன்றோ
கனத்த சீருட் காட்சிய லாதொன்றை
நினைக்க வோவறி யாதென்ற னெஞ்சமே. 16

நெஞ்சு கந்துனை நேசித்த மார்க்கண்டர்க்
கஞ்ச லென்ற வருளறிந் தேயையா
தஞ்ச மென்றுன் சரணடைந் தேனெங்குஞ்
செஞ்செவே நின்ற சிற்சுக வாரியே. 17

வாரி யேழு மலையும் பிறவுந்தான்
சீரி தானநின் சின்மயத் தேயென்று
வாரி லேயுள தாவித் திரளதை
யோரிலே னெனை யாண்ட வொருவனே. 18

ஒருவ ரென்னுளத் துள்குங் குறிப்பறிந்
தருள்வ ரோவெனை யாளுடை யண்ணலே
மருள னேன்பட்ட வாதை விரிக்கின்
பெருகு நாளினிப் பேச விதியின்றே. 19

இன்று னக்கன் பிழைத்தில னென்றே
யன்று தொட்டெனை யாளர சேயென்று
நின்ற ரற்றிய நீலனைக் கைவிட்டால்
மன்ற மெப்படி நின்னருள் வாழ்த்துமே. 20

வாழ்த்து நின்னருள் வாரம்வைத் தாலன்றிப்
பாழ்த்த சிந்தைப் பதகனு முய்வனோ
சூழ்த்து நின்ற தொழும்பரை யானந்தத்
தாழ்த்து முக்க ணருட்செம்பொற் சோதியே. 21

சோதி யேசுட ரேசுக மேதுணை
நீதி யேநிச மேநிறை வேநிலை
யாதி யேயுனை யானடைந் தேனகம்
வாதி யாதருள் வாயருள் வானையே. 22

வானைப் போல வளைந்துகொண் டானந்தத்
தேனைத் தந்தெனைச் சேர்ந்து கலந்தமெய்ஞ்

ஞானத் தெய்வத்தை நாடுவ னானெனு
மீனப் பாழ்கெட வென்று மிருப்பனே. 23

இரும்பைக் காந்த மிழுக்கின்ற வாறெனைத்
திரும்பிப் பார்க்கவொட் டாமற் றிருவடிக்
கரும்பைத் தந்துகண் ணீர்கம் பலையெலா
மரும்பச் செய்யென தன்னையொப் பாமனே. 24

அன்னை யப்பனென் னாவித் துணையெனுந்
தன்னை யொப்பற்ற சற்குரு வென்பதென்
னென்னைப் பூரண வின்ப வெளிக்குளே
துன்ன வைத்த சுடரெனத் தக்கதே. 25

தக்க கேள்வியிற் சார்ந்தநற் பூமியின்
மிக்க தாக விளங்கு முதலொன்றே
யெக்க ணுந்தொழ யாவையும் பூத்துக்காய்த்
தொக்க நின்றுமொன் றாகிறை வானதே. 26

ஆன மான சமயங்க ளாறுக்குந்
தான மாய்நின்று தன்மயங் காட்டிய
ஞான பூரண நாதனை நாடியே
தீனனே னின்பந் தேக்கித் திளைப்பனே. 27

தேக்கி யின்பந் திளைக்கத் திளைக்கவே
யாக்க மாயெனக் கானந்த மாகியே
போக்கி னோடு வரவற்ற பூரணந்
தாக்கி நின்றவா தன்மய மாமதே. 28

அதுவென் றுன்னு மதுவு மறநின்ற
முதிய ஞானிகண் மோனப் பொருளது
வெதுவென் றெண்ணி யிறைஞ்சுவ னேழையேன்
மதியு ணின்றின்ப வாரி வழங்குமே. 29

வாரிக் கொண்டெனை வாய்மடுத் தின்பமாய்ப்
பாரிற் கண்டவை யாவும் பருகினை
யோரிற் கண்டிடு மூமன் கனவென
யாருக் குஞ்சொல வாயிலை யையனே. 30

ஐய மற்ற வறிவரு ணர்க்கெலாங்
கைபி லாமல கக்கனி யாகிய
மெய்ய னேயிந்த மேதினி மீதுழல்
பொய்ய னேற்குப் புகலிட மெங்ஙனே. 31

எங்ங னேயுய்ய யானென தென்பதற்
றங்ங னேயுன் னருண்மய மாகிலேன்
றிங்கள் பாதி திகழப் பணியணி
கங்கை வார்சடைக் கண்ணுத லெந்தையே. 32

கண்ணிற் காண்பதுன் காட்சிகை யாற்றொழில்
பண்ணல் பூசை பகர்வது மந்திரம்
மண்ணெ டைந்தும் வழங்குயிர் யாவுமே
யண்ண லேநின் னருள்வடி வாகுமே. 33

வடிவெ லாநின் வடிவென வாழ்த்திடாக்
கடிய னேனுமுன் காரணங் காண்பனோ

நெடிய வானென வெங்கு நிறைந்தொளி
ரடிக ளேயர சேயரு ளத்தனே. 34

அத்த னேயகண் டானந்த னேயருட்
கத்த னேயென வுன்னைத் தொடர்ந்திலேன்
மத்த னேன்பெறு மாமல மாயவரன்
த்த னேகல்வி யாதது கற்கவே. 35

ற்று மென்பலன் கற்றிடு நூன்முறை
ாற்ற சொற்கள் சுகாரம்ப மோநெறி
றல் வேண்டு நிருவிகற் பச்சுகம்
ற்ற பேர்பெற்ற பேசாப் பெருமையே. 36

பெருமைக் கேயிறு மாந்து பிதற்றிய
கருமிக் கைய கதியுமுண் டாங்கொலோ
வருமைச் சீரன்பர்க் கன்னையொப் பாகவே
வருமப் பேரொளி யேயுன்ம ணுந்தமே. 37

உன்ம னிக்கு ளொளிபரஞ் சோதியாஞ்
சின்ம யப்பொரு ளேபழஞ் செல்வமே
புன்ம லத்துப் புழுவன பாவியேன்
கன்ம னத்தைக் கரைக்கக் கடவதே. 38

கரையி லின்பக் கடலமு தேயிது
வரையி னுனை வந்து கலந்திலே
னுரையி லாவின்ப முள்ளவர் போலவித்
தரையி லேநடித் தேனென்ன தன்மையே. 39

மையு லாம்விழி மாதர்க டோதகப்
பொய்யி லாழும் புலையினிப் பூரைகாண்
கையி லாமல கக்கனி போன்றவென்
னைய னேயென்னை யாளுடை யண்ணலே. 40

அண்ண லேயுன் னடியவர் போலருட்
கண்ணி னாலுனைக் காணவும் வாவெனப்
பண்ணி னாலென் பசுத்துவம் போயுயும்
வண்ண மாக மனோலயம் வாய்க்குமே. 41

வாய்க்குங் கைக்கு மௌன மௌனமென்
றேய்க்குஞ் சொற்கொண் டிராப்பக லற்றிடா
நாய்க்கு மின்பமுண் டோநல் லடியரைத்
தோய்க்கு மானந்தத் தூவெளி வெள்ளமே. 42

தூய தான துரிய வறிவெனுந்
தாயு நீயின்பத் தந்தையு நீயென்றுற்
சேய தாமிந்தச் சீவத் திரளன்றோ
வாயும் பேரொளி யான வகண்டமே. 43

அகண்ட மென்ன வருமறை யாகமம்
புகன்ற நின்றன்மை போதத் தடங்குமோ
செகங்க ளெங்குந் திரிந்துநன் மோனத்தை
யுகந்த பேருனை யொன்றுவ ரையனே. 44

ஐய னேயுனை யன்றியொ ருதெய்வங்
கையி னாற்றொழு வுங்கரு தேன்கண்டாய்

பொய்ய ணுகிலும் பொய்யுரை யேன் சுத்த
மெய்ய ணுமுனக் கேவெளி யாகுமே. 45

வெளியி னின்ற வெளியாய் விளங்கிய
வொளியி னின்ற வொளியாமுன் றன்னைநான்
றெளிவு தந்தகல் லாலடித் தேவென்று
களிபொ ருந்தவன் றேகற்ற கல்வியே. 46

கல்லை யுற்ற கருத்தினர் கார்நிறத்
தல்லை யொத்த குழலின ராசையா
லெல்லை யற்ற மயல்கொள வோவெழிற்
றில்லை யிற்றிக ழுந்திருப் பாதனே. 47

திருவ ருட்டெய்வச் செல்வி மலைமக
ளுருவி ருக்கின்ற மேனி யொருபரங்
குருவை முக்கணெங் கோவைப் பணிநெஞ்சே
கருவி ருக்கின்ற கன்மமிங் கில்லையே. 48

கன்ம மேது கடுநர கேதுமேற்
சென்ம மேதெனைத் தீண்டக் கடவதோ
வென்ம னோரத மெய்தும் படிக்கரு
ணன்மை கூர்முக்க ணாத னிருக்கவே. 49

நாத கீதனென் னாதன்முக் கட்பிரான்
வேத வேதியன் வெள்விடை யூர்திமெய்ப்
போத மாய்நின்ற புண்ணியன் பூந்திருப்
பாத மேகதி மற்றிலை பாழ்நெஞ்சே. 50

மற்று னக்கு மயக்கமென் வன்னெஞ்சே
கற்றை வார்சடைக் கண்ணுத லோனருள்
பெற்ற பேரவ ரேபெரி யோரெலா
முற்று மோர்ந்தவர் மூதுரை யார்தமே. 51

உரையி றந்துளத் துள்ள விகாரமாந்
திரைக டந்தவர் தேடுமுக் கட்பிரான்
பரைநி றைந்த பரப்பெங்கு னங்ஙனே
கரைக டந்தின்ப மாகக் கலப்பனே. 52

கலந்தமுத்தி கருதினுங் கேட்பினு
நிலங்க ளாதியு நின்றமைப் போலவே
யலந்து போயின மென்னு மருமறை
மலர்ந்த வாய்முக்கண் மாணிக்கச் சோதியே. 53

சோதி யாதெனைத் தொண்டருட் கூட்டியே
போதி யாதவெல் லாமெளப் போதிக்க
வாதி காலத்தி லுன்னடிக் காந்தவ
மேது நான்முயன் றேன்முக்க ணெந்தையே. 54

எந்த நாளைக்கு மீன்றரு டாயென
வந்த சீரருள் வாழ்கவென் றன்னுவேன்
சிந்தை நோக்கந் தெரிந்து குறிப்பெலாந்
தந்து காக்குந் தயாமுக்க ணாதியே. 55

கண்ண கன்றவிக் காசினி யூடெங்கும்
பெண்ணே டாண்முத லாமென் பிறவியை

யெண்ண வோவரி தேழை கதிபெறும்
வண்ண முக்கண் மணிவந்து காக்குமே. 56

காக்கு நின்னருட் காட்சியல் லாலொரு
போக்கு மில்லையென் புந்திக் கிலேசத்தை
நீக்கி யாளுகை நின்பர மன்பின
ராக்க மேமுக்க ணனந்த மூர்த்தியே. 57

ஆனந் தங்கதி யென்னவென் னனந்த
மோனஞ் சொன்ன முறைபெற முக்கணெங்
கோனிங் கீந்த குறிப்பத னல்வெறுந்
தீனன் செய்கை திருவருட் செய்கையே. 58

கையி னற்றெழு தேத்திக் கசிந்துள
மெய்யி னுனைக் காண விரும்பினே
னைய னேயர சேயரு ளேயருட்
டைய லோர்புறம் வாழ்சக நாதனே. 59

சகத்தின் வாழ்வைச் சதமென வெண்ணியே
மிகுத்த தீமை விளைய விளைக்கின்றே
னகத்து ளாரமு தாமைய நின்முத்திச்
சுகத்தி னன்வந்து தோய்வதெக் காலமே. 60

கால மூன்றுங் கடந்தொளி ராநின்ற
சீல மேநின் றிருவரு ளாலிந்த்ர
சால மாமிச் சகமென வெண்ணிநின்
கோல நாடுத லென்று கொடியனே. 61

கொடிய வெவ்வினைக் கூற்றைத் துரந்திடு
மடிக ளாம்பொரு ளேநினைக் கன்பின்றிப்
படியி லேழைமை பற்றுகின் றேன்வெறு
மிடியி னேன்கதி மேவும் விதியின்றே. 62

விதியை யும்விதித் தென்னை விதித்திட்ட
மதியை யும்விதித் தம்மதி மாயையிற்
பதிய வைத்த பசுபதி நின்னருட்
கதியை யெப்படிக் கண்டு களிப்பதே. 63

கண்ட கண்ணுக்குக் காட்டுங் கதிரெனப்
பண்டு மின்றுமென் பானின் றுணர்த்திடு
மண்ட னேயுனக் கோர்பதி னுயிரந்
தெண்ட மென்பொய்மை தீர்த்திடல் வேண்டுமே. 64

வேண்டும் யாவு மிறந்து வெளியிடைத்
தூண்டு வாரற்ற சோதிப் பிரானென்பாற்
பூண்ட வன்பர்தம் பொற்பணி வாய்க்குமே
லீண்டு சன்ம மெடுப்ப னனந்தமே. 65

எடுத்த தேக மிறக்குமு னேயெனைக்
கொடுத்து நின்னையுங் கூடவுங் காண்பனோ
வடுத்த பேரறி வாயறி யாமையைக்
கெடுத்த வின்பக் கிளர்மணிக் குன்றமே. 66

குன்றி டாத கொழுஞ்சுட ரேமணி
மன்று ளாடிய மாணிக்க மேயுனை

யன்றி யார்துணை யாருற வார்கதி
யென்று நீயெனக் கின்னருள் செய்வதே. 67

அருளெ லாந்திரண் டோர்வடி வாகிய
பொருளெ லாம்வல்ல பொற்பொது நாதவென்
மருளெ லாங்கெடுத் தேயுள மன்னலா
விருளெ லாமிரிந் தெங்கொளித் திட்டதே. 68

எங்கு மென்னை யிகலுற வாட்டியே
பங்கஞ் செய்த பழவினை பற்றறு
லங்க ணுவுன் னடியிணை யன்றியே
தங்க வேறிட முண்டோ சகத்திலே. 69

உண்ட வர்க்கன்றி யுட்பசி யோயுமோ
கண்ட வர்க்கன்றிக் காத லடங்குமோ
தொண்ட ருக்கெளி யானென்று தோன்றுவான்
வண்ட மிழ்க்கிசை வாக மதிக்கவே. 70

மதியுங் கங்கையுங் கொன்றையு மத்தமும்
பொதியுஞ் சென்னிப் புனிதநின் பொன்னடிக்
கதியை விட்டிந்தக் காமத்தி லாழ்ந்தவென்
விதியை யெண்ணி விழிதுயி லாதன்றே. 71

அன்றெ னச்சொல வாமென வற்புத
நன்றெ னச்சொல நண்ணிய நன்மையை
யொன்றெ னச்சொன வொண்பொரு ளேயொளி
யின்றெ னக்கருள் வாயிரு ளேகவே. 72

இருவ ரேபுகழ்ந் தேத்தற் கினியயா
மொருவ ரேதுணை யென்றுணை ராய்நெஞ்சே
வருவ ரேகொடுங் காலர்கள் வந்தெதிர்
பொருவ ரேயவர்க் கென்கொல் புகல்வதே. 73

புகழுங் கல்வியும் போதமும் பொய்யிலா
வகமும் வாய்மையு மன்பு மளித்தவே
சுகவி லாசத் துணைப்பொரு டோற்றமாங்
ககன மேனியைக் கண்டன கண்களே. 74

கண்ணு னின்ற வொளியைக் கருத்தினை
விண்ணு னின்று விளங்கிய மெய்யினை
யெண்ணி யெண்ணி யிரவும் பகலுமே
நண்ணு கின்றவர் நான்றொழுந் தெய்வமே. 75

தெய்வம் வேறுள தென்பவர் சிந்தனை
நைவ ரென்பது நற்பர தற்பர
சைவ சிற்சிவ னேயுனைச் சார்ந்தவ
ருய்வ ரென்பதும் யானுணர்ந் தேனுற்றே. 76

உற்ற வேளைக் குறுதுணை யாயிந்தச்
சுற்ற மோநமைக் காக்குஞ் சொலாய்நெஞ்சே
கற்றை வார்சடைக் கண்ணுதல் பாதமே
பற்ற தாயிற் பரசுகம் பற்றுமே. 77

பற்ற லாம்பொரு ளேபரம் பற்றினு
னுற்ற மாதவர்க் குண்மையை நல்குமே

மற்றும் வேறுள மார்க்கமெ லாமெடுத்
தெற்று வாய்மன மேகதி யெய்தவே. 78

ஆரணம்

ஆரண மார்க்கத் தாகம வாசி
யற்புத மாய்கடந் தருளுங்
காரண முணர்த்துங் கையுநின் மெய்யுங்
கண்கண் டூன் றுடையவென் கண்ணே
பூரண வறிவிற் கூண்டில மதனுற்
போற்றியிப் புந்தியோ டிருந்து
தாரணி யுள்ள மட்டுமே வணங்கத்
தமியனேன் வேண்டிடத் தருமே. 1

இடமொரு மடவா ளுலகனைக் கீந்திட்
டெவ்வுல கத்தையு மீன்றுந்
தடமுறு மகில மடங்குநா ளம்மை
தன்னையு மொழித்துநின் னெனவே
படருறு சோதிக் கருணையுங் கடலே
பாயிருட் படுகரிற் கிடக்கக்
கடவனோ நினைப்பு மறப்பெனுந் திரையைக்
கவர்ந்தெனை வளர்ப்பதுன் கடனே. 2

வளம்பெறு ஞான வாரிவாய் மடுத்து
மண்ணையும் விண்ணையுந் தெரியா
களம்பெறுந் தரும்பொத் தாவியோ டாக்கை
யானந்த மாகவே யலந்தேன்

களம்பெறு வஞ்ச நெஞ்சினர் காணக்
காட்சியே சாக்ஷியே யறிஞ
ருளம்பெறுந் துணையே பொதுவினி னடிக்கு
முண்மையே யுள்ளவா றிதுவே. 3

உள்ளமே நீங்கா வென்னைவா வாவென்
றலப்பிலா வானந்த மான
வெள்ளமே பொழியுங் கருணைவான் முகிலே
வெப்பிலாத் தண்ணருள் விளக்கே
கள்ளமே தரக்குந் தூவெளிப் பரப்பே
கருவெனக் கிடந்தபாழ் மாயப்
பள்ளமே வீழா தெனைக்கரை யேற்றிப்
பாலிப்ப தன்னருட் பரமே. 4

பரம்பர மாகிப் பக்குவம் பழுத்த
பழவடி யார்க்கருள் பழுத்துச்
சுரந்தினி திரங்குந் தானகற் பகமே
சோதியே தொண்டனே னின்னை
யிரந்துநெஞ் சுடைந்து கண்டுயில் பெருமை
விருந்தது மென்கணி விருட்டைக்
கரந்துநின் கண்ணுற் றுயில்பெறல் வேண்டிக்
கருதினேன் கருத்திது தானே. 5

கருத்தினுட் கருத்தா யிருந்துநீ யுணர்த்துங்
காரணங் கண்டுசும் மாதான்

வருத்தமற் றிருந்த சுகம்பெறு வண்ணம்
வருந்தினேன் மதியின்மை தீர்ப்பா
ரொருத்தரா ருளப்பா டுணர்பவர் யாவ
ருலகவர் பன்னெறி யெனக்குப்
பொருத்தமோ சொல்லாய் மௌனசற் குருவே
போற்றிநின் பொன்னடிப் போதே. 6

அடியெனு மதுவு மருளெனு மதுவு
மறிந்திடி னிர்க்குண நிறைவு
முடியெனு மதுவும் பொருளெனு மதுவு
மொழிந்திடிற் சுகமன மாயைக்
குடிகெட வேண்டிற் பணியற நிற்றல்
குணமெனப் புன்னகை காட்டிப்
படிமிசை மௌனி யாகிநீ யாளப்
பாக்கிய மென்செய்தேன் பரனே. 7

என்செய வின்றி யாவுநின் செயலென்
றெண்ணுவே னெவ்வொரு காலம்
புன்செயன் மாயை மயக்கினென் செயலாய்ப்
பொருந்துவே னஃதொரு காலம்
பின்செயல் யாது நினைவின்றிக் கிடப்பேன்
பித்தனே னன்நிலை பெறநின்
றன்செய லாக முடித்திடல் வேண்டுஞ்
சச்சிதா னந்தசற் குருவே. 8

குருவுரு வாகி மௌனியாய் மௌனக்
கொள்கையை யுணர்த்தினை யதனாற்

கருவுரு வாவ தெனக்கில்லை யிந்தக்
காயமோ பொய்யெனக் கண்ட
திருவுரு வாள ரனுபவ நிலையுஞ்
சேருமோ வாவலோ மெத்த
வருவுரு வாகி யல்லவாய்ச் சமய
மளவிடா வானந்த வடிவே. 9

வடிவிலா வடிவாய் மனநினை வணுகா
மாாக்கமாய் நீக்கருஞ் சுகமாய்
முடிவிலா வீட்டின் வாழ்க்கைவேண் டினர்க்குன்
மோனமல் லால்வழி யுண்டோ
படியிரு ளகலச் சின்மயம் பூத்த
பசுங்கொம்பை யடக்கியோர் கல்லா
லடியிலே யிருந்த வானந்த வரசே
யன்பரைப் பருகுமா ரமுதே. 10

சொல்லற்கரிய

சொல்லற் கரிய பரம்பொருளே சுகவா ரிதியே சுடர்க்கொழுந்தே, வெல்லற் கரிய மயலிலெனை விட்டெங் கொளித்தா யாகெட்டேன், கல்லிற் பசிய நாருரித்துக் கடுகிற் பெரிய கடலடைக்கு, மல்லிற் கரிய வந்தகனுர்க் காளாக் கினையோ வறியேனே. 1

அறிவிற் கறிவு தாரகமென் றறிந்தே யறிவோ டறியாமை, நெறியிற் புகுதா தோர்படித்தாய் நின்ற

நிலையுந் தெரியாது, குறியற் றகண்டா தீதமயக்
கோதி லமுதே நினைக்குறுகிப், பிறிவற் றிருக்க
வேண்டாவோ பேயேற் கினிநீ பேசாயே. 2

பேசா வனுபூ தியையடியேன் பிழைக்கப் பே
ரருளாற், றேசோ மயந்தந் தினியொருகாற் சித்தத்
திருளுந் தீர்ப்பாயோ, பாசா டவியைக் கடந்தவன்
பர் பற்று மகண்டப் பரப்பான, விசா பொதுவி
னடமாடு மிறைவா குறையா வின்னமுதே. 3

இன்பக்கடலிற் புகுந்திடுவா னிரவும் பகலுந்
தோற்றும லன்பிற் கரைந்து கரைந்துருகி யண்ணு
வரசே யெனக்கூவிப், பின்புற் றழுஞ்சே யெனவிழி
நீர் பெருக்கிப் பெருக்கிப் பித்தர்கித், துன்பக் கடல்
விட் டகல்வேனோ சொரூபா னந்தச் சுடர்க்
கொழுந்தே. 4

கொழுந்து திகழ்வெண் பிறைச்சடிலக் கோவே
மன்றிற் கூத்தாடற், செழுந்த சுடரே யிமயவரை
யென்ருய் கண்ணுக் கினியானே, தொழுந்தெய்
வமுநீ குருவுநீ துணையுநீ தந்தை தாயுநீ, யழுந்தும்
பவநீ நன்மையுநீ யாவி யாக்கை நீதானே. 5

தானே யகண்டா காரமயந் தன்னி லெழுந்து
பொதுநடஞ்செய், வானே மாயப் பிறப்பறுப்பான்

வந்துன் னடிக்கே கரங்கூப்பித், தேனே யென்னைப் பருகவல்ல தெள்ளா ரமுதே சிவலோகக் கோனே யெனுஞ்சொன் னினதுசெவி கொள்ளா தென்னோ கூறுயே. 6

கூறு நின்ற விடர்க்கவலைக் குடும்பக் கூத்துட் டுளைந்ததடு, மாறு நின்ற பாவியைநீ வாவென் றழைத்தா லாகாதோ, நீறார் மேனி முக்கணுடை நிமலா வடியார் நினைவினிடை, யாருய்ப் பெருகும் பெருங்கருணை யரசே யென்னை யாள்வானே. 7

வானே முதலாம் பெரும்பூதம் வகுத்துப் புரந்து மாற்றவல்ல, கோனே யென்னைப் புரக்குநெறி குறித்தா யிலையே கொடியேனைத், தானே படைத்திங் கென்னபலன் றன்னைப் படைத்தா யுன்கருத்தை, நானே தென்றிங் கறியேனே நம்பி னேன்கண் டருள்வாயே. 8

கண்டார் கண்ட காட்சியுநீ காணர் காணுக் கள்வனுநீ, பண்டா ருயிர்நீ யாக்கையுநீ பலவாஞ் சமயப்பகுதியுநீ, யெண்டோண் முக்கட் செம்மேனி யெந்தாய் நினக்கே யெவ்வாறு, தொண்டாய்ப் பணிவ ரவர்பணி சூட்டிக் கொள்வ தெவ்வாறே. 9

சூட்டி யெனதென் றிடுஞ்சுமையைச் சுமத்தி யெனையுஞ் சுமையாளாக், கூட்டிப்பிடித்து வினைவழியே கூத்தாட்டினையே நினதருளால், வீட்டைக்

கருது மப்போது வெளியா முலக வியப்பனைத்து மேட்டுக்க டங்காச் சொப்பனம்போ லெந்தா யிருந்த தென்சொல்வேன். 10

வம்பனேன்

வம்பனேன் கள்ளங்கண்டு மன்னருள் வெள்ள ராய, வும்பர்பா லேவல் செய்யென் றுணர்த்தினை யோகோ வானோர், தம்பிரா னேநீ செய்த தயவுக் குங் கைம்மா றுண்டோ, வெம்பிரா னுய்ந்தே னுய்ந் தே னினியொன் றுங் குறைவி லேனே. 1

குறைவிலா நிறைவாய் ஞானக் கோதிலா னந்த வெள்ளத், துறையிலே படிந்து மூழ்கித் திளைந்து நான் றேன்று வாறுள், னுறையிலே யுணர்த்தி மோன வொண்சுடர் வைவா டந்த, விறைவனே யுனைப் பிரிந்திங் கிருக்கிலே னிருக்கி லேனே. 2

இருநில மாதி நாத மீறதா மிவை கடந்த, பெரு நில மாய தூய பேரொளிப் பிழம்பாய் நின்று, கரு தரு மகண்டா னந்தக் கடவுணின் காட்சி காண, வருகவென் றழைத்தா லன்றி வாழ்வுண்டோ வஞ்ச னேற்கே. 3

வஞ்சனை யழுக்கா றுதி வைத்திடும் பாண்ட மான, நெஞ்சனை வலிதின் மேன்மே னெக்குநெக் குருகப் பண்ணி, யஞ்சலி செய்யுங் கையு மருவிநீர்

விழியு மாகத் தஞ்சமென் றிரங்கிக் காக்க தற்பரா
பரமு னக்கே. 4

உனக்குநா னடித்தொண் டாகி யுன்னடிக்
கன்பு செய்ய,'வெனக்குநீ தோற்றி யஞ்சே லென்னு
நா ளெந்த நாளோ, மனக்கிலே சங்க டீர்ந்த மாத
வர்க் கிரண்டற் றேங்குந், தனக்குநே ரில்லாவொன்
றே சச்சிதா னந்த வாழ்வே. 5

வாழ்வென வயங்கி யென்னை வசஞ்செய்த
மருட்டும் பாழ்த்த, வூழ்வினைப் பகுதிகெட்டிங் குன்
னையுங் கிட்டு வேனோ, தாழ்வெனுஞ் சமய நீங்கித்
தலையுணர்ந் தோர்கட் கெல்லாஞ், சூழ்வெளிப்
பொருளே முக்கட் சோதியே யமர ரேறே. 6

ஏறுவாம் பரியா வாடை யிருங்கலை யுரியா
வென்று, நாறுநற் சாந்த நீறு நஞ்சமே யமுதாக்
கொண்ட, கூறருங் குணத்தோ யுன்றன் குரைகழல்
குறுகி னல்லா, லாறுமோ தாப சோப மகலுமோ
வல்ல ருனே. 7

தானமுந் தவமும் யோகத் தன்மையு முணரா
வென்பான், ஞானமுந் தெவிட்டா வின்ப நன்மையு
நல்கு வாயோ, பானலங் கவர்ந்த தீஞ்சொற் பச்
சிளங் கிள்ளை காண, வானவ ரிறைஞ்ச மன்றுள்
வயங்கிய நடத்தி னனே. 8

நடத்தியிவ் வுலகை யெல்லா நாதநீ நிறைந்த
தன்மை, திடத்துட னறிந்தா னந்தத் தெள்ளமு
தருந்தி டாதே, விடத்திர ளனைய காம வேட்கையி
லழுந்தி மாயைச், சடத்தினை மெய்யென் றெண்ணித்
தளரவோ தனிய னேனே. 9

தனிவளர் பொருளே மாறாத் தண்ணருங் கருணை
பூத்த, வினியகற் பகமே முக்க ணெந்தையே நினக்
கன் பின்றி, நனிபெருங் குடிலங் காட்டு நயனவேற்
கரிய கூந்தல், வனிதையர் மயக்கி லாழ்ந்து வருந்
தவோ வம்ப னேனே. 10

~~~~~~~

சிவன் செயல்

சிவன்செய லாலே யாதும் வருமெனத் தேறே
னாளு, மவந்தரு நினைவை யெல்லா மகற்றிலே னாசை
வெள்ளங், கவர்ந்துகொண் டிழுப்ப வந்தக் கட்டிலே
யகப்பட் டையோ, பவந்தனை யீட்டி யீட்டிப் பதைக்
கின்றேன் பாவியேனே. 1

பாவியே னினியென் செய்கேன் பரமனே
பணிந்துன் பாதஞ், சேவியேன் விழிநீர் மல்கச் சிவ
சிவ வென்று தேம்பி, யாவியே நிறைய வந்த வமு
தமே யென்னே னந்தோ, சாவிபோஞ் சமயத் தாழ்
ந்து சகத்திடைத் தவிக்கின் றேனே. 2

இடைந்திடைந் தேங்கி மெய்புள கிப்ப வெழுந்
தெழுந் தையநின் சரண, மடைந்தன னினிநீ கை
~~~~~~~

விடேனுனக்கே யபயமென் றஞ்சலி செய்துள்,
ளுடைந்துடைந் தெழுது சித்திரப்பாவை யொத்து
நானசைவற நிற்பத், தொடர்ந்துநீ யெனையாட்
கொள்ளுநாளென்றே சோதியே யாதி நாயகனே. 3

ஆதியாய் நடுவா யந்தமாய்ப்பந்தம் யாவுமற்
றகம்புற நிறைந்த, சோதியாய்ச் சுகமா யிருந்தவெம்
பெருமான் றெண்டனேன் சுகத்திலே யிருக்கப்,
போதியா வண்ணங் கைவிடன் முறையோ புன்மை
யே னென்செய்கேன் மனமோ, வாதியா நின்ற தன்
றியும் புலன்சேர் வாயிலோ தீயினுங் கொடிதே. 4

வாயிலோ ரைந்திற் புலனெனும் வேடர் வந்
தெனை யீர்த்துவெங் காமத், தீயிலே வெதுப்ப யுயி
ரொடுந் தின்னச் சிந்தைநைந் தருகிமெய் மறந்து,
தாயிலாச் சேய்போ லலைந்தலைப் பட்டேன் றுயினுங்
கருணையா மன்று, ணுயக மாகி யொளிவிடு மணியே
நாதனே ஞானவா ரிதியே. 5

ஞானமே வடிவாய்த் தேடுவார் தேடு நாட்
டமே நாட்டத்து ணிறைந்த, வானமே யெனக்கு
வந்துவந் தோங்கு மார்க்கமே மருளர்தா மறியா,
மோனமே முதலே முத்திநல் வித்தே முடிவிலா
வின்பமே செய்யுந், தானமே தவமே நின்னைநா
னினைந்தேன் றமியனேன் றனைமறப் பதற்கே. 6

மறமலி யுலக வாழ்க்கையே வேண்டும் வந்து
நின் னன்பர்தம் பணியா, மறமது இடைக்கி னன்
றியா னந்த, வற்புத நிட்டை யினிமித்தங், துறவது
வேண்டு மெள்ளியா யெனக்குத் தூயநல் லருடரி
னின்னம், பிறவியும் வேண்டும் யானென திறக்கப்
பெற்றவர் பெற்றிடும் பேறே. 7

பெற்றவர் பெற்ற பெருந்தவக் குன்றே பெரு
கிய கருணைவா ரிதியே, நற்றவத் துணையே யானந்
தக் கடலே ஞா தரு ஞானஞே யங்க, ளற்றவர்க்
கருத நட்புடைக் கலப்பே யனேகமாய் நின்னடிக்
கன்பு, கற்றதுங் கேள்வி கேட்டகு நின்னைக் கண்
டிடும் பொருட்டன்றே காணே. 8

அன்றுநால் வருக்கு மொளிநெறி காட்டு மன்
புடைச் சோதியே செம்பொன், மன்றுண்முக் கண்
ணுங் காளகண் டமுமாய் வயங்கிய வானமே யென்
னுட், டுன்றுகூ ரிருளைத் தூரந்திடு மதியே துன்பமு
மின்பமு மாகி, நின்றவா தனையைக் கடந்தவர்
நினைவே நேசமே இன்பரம் யானே. 9

யானெனல் காணேன் பூரணநிறைவில் யாதினு
மிருந்தபே ரொளிநீ, தானென நிற்குஞ் சமத்துற
வென்னைத் தன்னவ னுக்கவுந் தருங்காண், வா
னென வயங்கி யொன்றிரண் டென்ற மார்க்கமா
நெறிதந்து மாறுத், தேனென ருசித்து ளன்பரைக்
கலந்த செல்வமே சிற்பர சிவமே. 10

தன்னையொருவர்

தன்னை யொருவர்க் கறிவரிதாய்த் தானே தானா யெங்குநிறைந், தன்னற் கரிய பரவெளியா யுலவா வமுதா யொளிவிளக்கா, யென்னுட் கலந்தா யானறியா திருந்தா யிறைவா வினியேனா, நின்னைப் பெறுமா றெனக்கருளா னிலையைக் கொடுக்க நினை யாயோ. 1

நினையு நினைவுக் கெட்டாத நெறிபெற் றுணர்ந்த நெறியாளர், வினையைக் கரைக்கும் பரமவின்ப வெள்ளப் பெருக்கே நினதருளான், மனைவி புதல்வ ரன்னைபிதா மாடு வீடென் றிடுமயக்கந், தனையு மறந் திங் குனைமறவாத் தன்மை வருமோ தமியேற்கே. 2

வரும்போ மென்னு மிருநிலைமை மன்னா தொரு தன்மைத்தாகிக், கரும்போ தேனோ முக்கனியோ வென்ன வென்னுட் கலந்துநலந், தரும்பே ரின்பப் பொருளேநின் றன்னை நினைந்து நெக்குருகே, னிரும்போ கல்லோ மரமோவென் னிதய மியாதென் றறியேனே. 3

அறியுந் தரமோ நானுன்னை யறிவுக் கறிவாய் நிற்கையினாற், பிறியுந் தரமோ நீயென்னைப் பெம்மானேபே ரின்பமதாய்ச், செறியும் பொருணீ நின்னை யன்றிச் செறியாப் பொருணான் பெறும்பேற்றை, நெறிநின் றொழுக விசாரித்தா னினக்கோ வில்லை யெனக்காமே. 4

எனதென் பதும்பொய் யானெனல்பொய்யெல்லா மிறந்த விடங்காட்டு, மனதென் பதும்பொய் நீயெனல்பொய் நிற்கு நிலைக்கே நேசித்தேன், மனதென் பதுமோ வென்வசமாய் வாரா தைய நின்னருளோ, தனதென் பதுக்கு மிடங்காணேன் றமியே னெவ்வா றுய்வேனே. 5

உய்யும் படிக்குன் றிருக்கருணை யொன்றைக் கொடுத்தா லுடையாய்பாழ்ம், பொய்யு மவாவு மழுக்காறும் புடைபட் டோடு நன்னெறியா, மெய்யு மறிவு பெறும்பேறும் விளங்கு மெனக்குன் னடியார் பாற், செய்யும் பணியுங் கைகூடுஞ் சிந்தைத் துயருந் தீர்ந்திடுமே. 6

சிந்தைத் துயரென் றொருபாவி சினந்து சினந்து போர்முயங்க, நிந்தைக் கிடமாய்ச் சகவாழ்வை நிலையென் றுணர்ந்தே நிற்கின்றே, னெந்தப் படியுன் னருள்வாய்க்கு மெனக்கெப் படிநீ யருள்செய்வாய், பந்தத் துயரற் றவர்க்கெளிய பரமா னந்தப் பழம் பொருளே. 7

பொருளைப் பூவைப் பூவையரைப் பொருளென் றெண்ணு மொருபாவி, யிருளைத் துரந்திட் டொளிநெறியை யென்னுட் பதிப்ப தென்றுகொலோ, தெருளத் தெருள வன்பர்நெஞ்சந் தித்தித் துருகத் தெவிட்டாத, வருளைப் பொழியுங் குணமுகிலே யறிவா னந்தத் தாரமுதே. 8

ஆரா வமிர்தம் விரும்பினர்க ளறிய விடத்தை யமிர்தாக்கும், பேரா னந்த சித்தனெனும் பெரியோ யாவிக் குரியோய்கேள், காரா கிரக வலையினிடைக் கட்டுண் டிருந்த கலைகளெல்லா, மூரா லொருநாள் கையுணவேற் றுண்டா லெனக்கிங் கொழிந்திடுமே.

எனக்கென் றிருந்த வுடல்பொருளும் யானு நினவென் றீந்தவண்ண, மணைத்து மிருந்து மிலதாக வருளாய் நில்லா தழிவழக்காய், மனத்துட் புகுந்து பயங்கவுமென மதிக்குட் களங்கம் வந்ததென்னே, தனக்கொன் றுவமை யறநிறைந்த தனியே தன்னந் தனிமுதலே. 10

ஆசையெனும்

ஆசையெனும் பெருங்காற்றூ டிலவம்பஞ் செனவுமன தலையுங் கால, மோசம்வரு மிதனாலே கற்றதுங்கேட் டதுந்தூர்ந்து முத்திக் கான, நேச முநல் வாசமும் போய்ப் புலனாயிற் கொடுமைபற்றி நிற்பரந்தோ, தேசுபழுத் தருள்பழுத்த பராபரமே நிராசையின்றேற் றெய்வ முண்டோ. 1

இரப்பானங் கொருவனவன் வேண்டுவகேட் டருள்செயென வேசற் றேதான், புரப்பான்ற னருணடி யிருப்பதுபோ லெங்குநிறை பொருளே கேளாய்,மரப்பான்மை நெஞ்சினன்யான்வேண்டுவ

கேட் டிரங்கென்வே மௌனத் தோடந், தரப்
பான்மை யருணிறைவி விருப்பதுவோ பராபரமே
சகச நிட்டை. 2

சாட்டையிற் பம்பர சாலம் போலெலா
மாட்டுவா னிறையென வறிந்து நெஞ்சமே
தேட்டமொன் றறவருட் செயலி னிற்றியேல்
வீட்டறந் துறவற மிரண்டு மேன்மையே. 3

தன்னெஞ்ச நினைப்பொழியா தறிவிலிநான்
ஞானமெனுந் தன்மைபேச, வுன்னெஞ்ச மகிழ்ந்
தொருசொல் லுரைத்தனையே யதனையுன்னி யுருகே
னையா, வன்னெஞ்சோ விரங்காத மரநெஞ்சோ விரு
ப்புநெஞ்சோ வைர மான, கன்னெஞ்சோ வலது
மண்ணாங் கட்டிநெஞ்சோ வெனதுநெஞ்சங் கருதிற்
றுனே. 4

வாழி சோபனம் வாழிநல் லன்பர்கள்
சூழ வந்தரு டோற்றமுஞ் சோபன
மாழி போலரு ளையன் மௌனத்தா
லேழை யேன்பெற்ற வின்பமுஞ் சோபனம். 5

கொடுக்கின் றோர்கள்பார் குறைவையா தியா
னென்னுங் குதர்க்கம், விடுக்கின் றோர்கள்பாற் பிரி
கிலா துள்ளன்பு விடாதே, யடுக்கின் றோர்களுக்
கிரங்கிடுந் தண்டமி ழலங்க, ஞெடுக்கின் றோர்களைச்
சோதியா ததுபரஞ் சோதி. 6

உலக மாயையி லேவெளி யேன்றன்னை யுழல விட்டனை யேயுடை யாயரு, ளிலகு பேரின்ப வீட்டினி லென்னையு மிருத்தி வைப்பதெக் காலஞ்சொலாயெழிற், றிலக வாணுதற் பைந்தொடி கண்ணிணை தேக்க நாடகஞ்செய்தடி யார்க்கெலா, மலகி லாவினை தீர்க்கத்துசங்கட்டு மப்பனேயருளானந்தசோதியே.

முன்னிலைச்சுட் டொழுதியெனப் பலகாலு நெஞ்சேநான் மொழிந்தே னேகின், றன்னிலையைக் காட்டாதே யென்னை யொன்றாய்ச் சூட்டாதே சரணன் போந்த, வந்நிலையே நிலையந்த நிலையிலே சித்தி முத்தியனைத்துந் தோன்று, நன்னிலையி தன்றியிலை சுகமென்றே சுகர்முதலோர் நாடினாரே. 8

அத்துவிதம் பெறும்பேறென் றறியாமல் யானெனும்பே டகந்தை யோடு, மத்தமதி யினர்போல மனங்கிடப்ப வின்னமின்னம் வருந்துவேனோ, சுத்தபரி பூரணமாய் நின்மலமா யகண்டிதமாய்ச் சொரூபானந்த, சத்திகணீங் காதவணந் தன்மயமா யருள்பழுத்துத் தழைத்த வொன்றே. 9

தந்தை தாயுநீ யென்னுயிர்த் துணையுநீ சஞ்சல மதுதீர்க்க, வந்த தேசிக வடிவுநீ யுனையலான் மற்றொரு துணைகாணே, னந்த மாதியு மளப்பருஞ்

சோதியே யாதியே யடியார்தஞ், சிந்தை மேவிய தாயுமா னவனெனுஞ் சிரகிரிப் பெருமானே. 10

காதி லோலையை வரைந்துமேற் குமிழையுங் கறுவிவேள் கருநீலப், போது போன்றிடுங் கண்ணியர் மயக்கிலெப் போதுமே தளராமன், மாதுகாதலி பங்கனை யபங்கனை மாடமா ளிகைசூழுஞ், சேது மேவிய ராமநாயகன்றனைச் சிந்தைசெய் மட நெஞ்சே. 11

அண்டமுமாய்ப் பிண்டமுமா யளவிலாத வாருயிருக் கோருயிரா யமர்ந்தாயானாற், கண்டவரார் கேட்டவரா ருன்னாலுன்னைக் காண்பதல்லா லென்னறிவாற் காணப்போமோ, வண்டுளப மணிமார்பன் புதல்வனோடு மனைவியொடுங் குடியிருந்து வணங்கிப் போற்றும், புண்டரிக புரத்தினினா தாந்த மௌன போதாந்த நடம்புரியும் புனிதவாழ்வே. 12

பொறியிற் செறியைம் புலக்கனியைப் புந்திக் கவராற் புகுந்திழுத்து, மறுகிச் சுழலு மனக்குரங்கு மாளா வாளா விருப்பேனோ, வறிவுக் கறிவாய்ப் பூரணமா யகண்டா னந்த மயமாகிப், பிறிவற் றிருக்கும் பெருங்கருணைப் பெம்மானேயெம் பெருமானே.

உரையுணர் விறந்து தன்மை யுணர்பவ ருணர்வி னூடே, கரையிலா வின்ப வெள்ளங் காட்டிடு

முகிலே மாருய், பரையெனுங் கிரணஞ் சூழ்ந்த
பானுவே நின்னைப் பற்றித், திரையிலா நீர்போற்
சித்தந் தெளிவனோ சிறிய னேனே. 14

கேவல சகல மின்றிக் கீழொடு மேலா யெங்கு
மேவிய வருளின் கண்ணாய் மேவிட மேலா யின்பந்
தாவிட வின்பா தீதத் தனியிடை யிருத்தி வைத்த[ம்.
தேவெனுமௌனிசெம்பொற்சேவடிசிந்தைசெய்வா

நேற்றுளா ரின்று மாளா நின்றன ரதனைக்கண்
டும், போற்றிலே னின்னை யந்தோ போக்கினேன்
வீணே கால, மாற்றிலே னகண்டானந்த வண்ணலே
யளவின் மாயைச், சேற்றிலே யின்னம் வீழ்ந்து
திளைக்கவோ சிறிய னேனே. 16

போத மென்பதே விளக்கொவ்வு மவித்தை
பொய்யிருளாந், தீதி லாவிளக் கெடுத்திரு டேடவுஞ்
சிக்கா, தாத லாலறி வாய்நின்ற விடத்தறி யாமை,
யேது மில்லையென் றெம்பிரான் கருதியே யியம்பும்.

சுருதி யேசிவா கமங்களே யுங்களாற் சொல்லு,
மொருத னிப்பொரு ளளவையீ தென்னவா யுண்
டோ, பொருதி ரைக்கட னுண்மண லெண்ணினும்

புகலக், கருத வெட்டிடா நிறைபொரு ளளவையார்
காண்பார். 18

மின்னைப் போன்றன வகிலமென் றறிந்துமெய்ப்
பொருளா, முன்னைப் போன்றநற் பரம்பொரு
ளில்லையென் றோர்ந்து, பொன்னைப் போன்றநின்
போதங்கொண் டுன்பணி பொருந்தா, வென்னைப்
போன்றுள வேழைய ரையவிங் கெவரே. 19

தாயுந் தந்தையு மெனக்குற வாவதுஞ் சாற்றி
னுயு நீயுநின் னருளுநின் னடியரு மன்றோ
பேய னேன்றிரு வடியிணைத் தாமரை பிடித்தே
னுய னேயெனை யாளுடை முக்கணு யகனே. 20

காந்தமதை யெதிர்காணிற் கருந்தாது செல்லு
மந்தக் காந்தத் தொன்று, தேய்ந்தவிட மெங்கேதா
னங்கேதான் சலிப்பறவு மிருக்கு மாபோற், சாந்த
பதப் பரம்பொருளே பற்றுபொரு ளிருக்குமத்தாற்
சலிக்குஞ் சித்தம், வாய்ந்தபொரு ளில்லையெனிற்
பேசாமை நின்றநிலை வாய்க்கு மன்றே. 21

பொற்பு றுங்கருத் தேயக மாயதிற் பொருந்
தக், கற்பின் மங்கைய ரெனவிழி கதவுபோற் கவி
னச், சொப்ப னத்தினுஞ் சோர்வின்றி யிருந்தநான்
சோர்ந்து, நிற்பு தற்கிந்த வினைவந்த வாறென்கொ
னிமவா. 22

வந்த வாறிந்த வினைவழி யிதுவென மதிக்கத்
தந்த வாறுண்டோ வுள்ளுணர் விலையன்றித் தமியே
னுந்த வாறுகண் டிரங்கவு மிலைகற்ற நூலா
லெந்த வாறினித் தற்பரா வுய்குவே னேழை. 23

சொல்லாலும் பொருளாலு மளவை யாலுந் தொடரவொண்ணு வருணெறியைத் தொடர்ந்து நாடி, நல்லார்க ளவையகத்தே யிருக்க வைத்தாய் நன்னர்நெஞ்சந் தன்னலமு நணுகு வேனே, வில்லாளி யாவுலகோ டுயிரை யீன்றிட் டெண்ணரிய யோகினுக்கு மிவனே யென்னக், கல்லாலின் கீழிருந்த செக்கர் மேனிக் கற்பகமே பராபரமே கைலை வாழ்வே. 24

சாக்கிரமா துதலினி விந்திரியம் பத்துஞ் சத் தாகி வசனாதி வாயு பத்து, நீக்கமிலந் தக்கரணம் புருட னோடு நின்றதுமுப் பானைந்து நிலவுங் கண்டத், தாக்கியசொப் பனமதனில் வாய்வுபத்து மடுத் தனசத் தாதிவச னாதியாக, நோக்குகா ணம்புருட னுடனே கூட நுவல்வரிரு பத்தைந்தா நுண்ணியோரே. 25

சுழுத்தியித யந்தனிற்பிராணன் சித்தஞ் சொல்லரிய புருடனுடன் மூன்றதாகும், வழுத்தியநாபியிற்றுரியம் பிராண னோடு மன்னுபுரு டனுங்கூட வயங்கா நிற்கு, மழுத்திடுமூ லந்தன்னிற் றுரியாதீத

மதனிடையே புருடனென்றி யமரு ஞானம், பழுத் திடும்பக் குவாறிவரவத்தை யைந்திற் பாங்குபெறக் கருவிநிற்கும் பரிசு தானே. 26

இடத்தைக் காத்திட்ட சுவாவெனப் புன்புலா லிறைச்சி, சடத்தைக் காத்திட்ட நாயினே னுன் னன்பர் தயங்கு, மடந்தைக் காத்திட்ட சேடத்தால் விசேடமாய் வாழ, விடத்தைக் காத்திட்ட கண்டத் தோய் நின்னருள் வேண்டும். 27

வாத னைப்பழக் கத்தினுன் மனமந்த மனத்தா
லோத வந்திடு முரையுரைப் படிதொழி லுளவா
மேத மம்மன மாயையென் றிடிற்கண்ட வெல்லா
மாத ரஞ்செயாப் பொய்யதற் கையமுண் டாமோ.

ஐய வாதனைப் பழக்கமே மனநினை வதுதான்
வைய மீதினிற் பரம்பரை யாதினு மருவு
மெய்யி னின்றொளிர் பெரியவர்சார்வுற்று விளங்கிப்
பொய்யதென்பதையொருவிமெய்யுணருதல்போதம்.

குலமி லான்குணங் குறியிலான் குறைவிலான் கொடிதாம், புலமி லான்றனக் கென்னவோர் பற்றி லான் பொருந்து, மிலமி லான்மைந்தர் மனைவியில் லானெவ னவன்சஞ், சலமி லான்முத்தி தரும்பர சிவனெனத் தகுமே. 30

கடத்தை மண்ணென லுடைந்தபோ தோவிந் தக் கருமச், சடத்தைப் பொய்யென லிறந்தபோ தோசொலத் தருமம், விடத்தை நல்லமிர் தாவுண்டு பொற்பொது வெளிக்கே, நடத்தைக் காட்டிவெவ் வுயிரையு நடப்பிக்கு நலத்தோய். 31

நானெனவு நீயெனவு மிருதன்மை நாடாம னடுவே சும்மா, தானமரு நிலையிதுவே சத்தியஞ்சத் தியமெனநீ தமியனேற்கு, மோனகுரு வாகியுங்கை காட்டினையே திரும்பவுநான் முளைத்துத் தோன்றி, மானதமார்க்-கப்புரிந்திங் கலைந்தேனே பரந்தேனே வஞ்சனேனே. 32

தன்மயஞ் சுபாவஞ் சுத்தந் தண்ணருள்வடிவஞ் சாந்த, மின்மய மானவண்ட வெளியுரு வான பூர்த்தி, யென்மய மெனக்குக் காட்டா தெனையப கரிக்க வந்த, சின்மய மகண்டா காரந் தக்ஷிணு திக்க மூர்த்தம். 33

சிற்ற ரும்பன சிற்றறி வாளனே தெளிந்தான்
மற்ற ரும்பென மலரெனப் பேரறி வாகிக்
கற்ற ரும்பிய கேள்வியான் மதித்திடக் கதிச்சீர்
முற்றரும்பிய மௌனியாய்ப்பரத்திடை முளைப்பான்.

மயக்கு சிந்தனை தெளிவென விருநெறி வகுப்பா, னயக்கு மொன்றன்பா லொன்றிலை யெனனல

வழக்கே, பியக்கமுற்றிடுமயக்கத்திற் றெளிவுறலினி
தாம், பயக்க வல்லதோர்தெளிவுடையவர்க்கெய்தல்
பண்போ. 35

அருள்வடி வேழு மூர்த்த மவைகள்சோ பான
மென்றே, சுருதிசொல் லியவாற் றாலே தொழுந்
தெய்வ மெல்லா மொன்றே,மருளெனக் கில்லைமுன்
பின் வருநெறிக் கிவ்வ ழக்குத், தெருளின்முன்
னிலையா முன்னைச் சேர்ந்தியான் றெளிகின் றேனே.

எத்தனை பிறப்போ வெத்தனை பிறப்போ
வெளியனேற் கிதுவரை யமைத்த, தத்தனையெல்லா
மறிந்தநீ யறிவை யறிவிலி யறிகிலே னந்தோ, சித்த
மும் வாக்குந் தேகமு நினவே சென்மமு மினியெனு
லாற்று, வைத்திடிங் கென்னை நின்னடிக் குடியா
மறைமுடி யிருந்தவான் பொருளே. 37

வான்பொரு ளாகி யெங்குநீ யிருப்ப வந்
தெனைக் கொடுத்தநீயாகா, தேன்பொருள் போலக்
கிடக்கின்றேன் முன்னை யிருவினை வாதனை யன்றோ,
தீன்பொருளான வமிர்தமே நின்னைச் சிந்தையிற்
பாவனை செய்ய, நான்பொரு ளானே னல்லனல்
லரசே நானிறந் திருப்பது நாட்டம். 38

நாட்டமூன் றுடைய செந்நிற மணியே நடுவுறு
நாயக விளக்கே, கோட்டமில்குணத்தோர்க்கெளிய

நிர்க்குணமே கோதிலா வமிர்தமே நின்னை, வாட்
டமினெஞ்சம், கிண்ணமாச், சேர்த்து வாய்மடுத்
தருந்தினனுங்கே, பாட்டளி நறவமுண்டயர்ந் தது
போற் பற்றயர்ந் திருப்பதெந் நாளோ. 39

என்னுடை யுயிரேயென்னுளத் தறிவேயென்
னுடை யன்பெனு நெறியாக்கன்னன்முக் கனிதேன்
கண்டமிர் தென்னக் கலந்தெனை மேவிடக்கருணை,
மன்னிய வுறவே யுன்னைநான் பிரியா வண்ணமென்
மனமெனுங் கருவி, தன்னது வழியற் றென்னுழைக்
கிடப்பத் தண்ணருள் வரமது வேண்டும். 40

எனக்கெனச் செயல்

எனக்கெ னச்செயல் வேறிலை யாவுமிங் கொருநின்
றனக்கே னத்தகு முடல்பொரு ளாவியுந் தந்தேன்
மனத்த கத்துள வழுக்கெலா மாற்றியெம் பிரானீ
நினைத்த தெப்படி யப்படி யருளுத னீதம். 1

உளவ றிந்தெலா நின்செயலாமென வுணர்ந்தோர்க்
களவி லானந்த மளித்தனை யறிவிலாப் புன்மைக்
களவு நாயினேற் கிவ்வண மமைத்தனை கருத்துத்
தளருந் தன்மையிங் காரொடுபுகலுவேன் றக்கோய்.

என்னைத் தானின்ன வண்ணமென் றறிகிலாவேழை
தன்னைத் தானறிந் திடவருள் புரிதியேற் றக்கோய்
பின்னைத்தானின்ற னருள்பெற்றமாதவப்பெரியோர்
நின்னைத் தானிக ராரென வாழ்த்துவர் நெறியால். 3

ஏத மின்றித்தன் னடியிணைக் கன்புதா னீட்டுங்
காத லன்பர்க்குக் கதிநிலே யிதெனக் காட்டும்
போத நித்திய புண்ணிய வெண்ணரும் புவன
நாத தற்பர நானெவ்வா றுய்குவே னவிலாய். 4

வேத மெத்தனை யத்தனை சிரத்தினும் விளங்கும்
பாத நித்திய பரம்பர நிரந்தர பரம
நாத தற்பர சிற்பர வடிவமாய் நடிக்கு
நீத நிர்க்குண நினையன்றி யொன்றுநா னினையேன்.

நெறிக டாம்பல பலவுமா யந்தந்த நெறிக்காஞ்
செறியுந் தெய்வமும் பலபல வாகவுஞ் செறிந்தா
லறியுந் தன்மையிங் காருனை யறிவினு லறிந்தோர்
பிறியுந் தன்மையில் லாவகைகலக்கின்றபெரியோய்.

பெரிய வண்டங்க ளெத்தனை யமைத்ததிற் பிறங்கு
முரிய பல்லுயி ரெத்தனை யமைத்தவைக் குறுதி
வருவ தெத்தனை யமைத்தனையமைத்தருள் வளர்க்கு
மரிய தத்துவ வெனக்கிந்த வண்ணமேனமைத்தாய்.

கணம தேனுநின் காரணந் தன்னையே கருத்தி
லுணரு மாதவர்க் கானந்த முதவினை யொன்றுங்
குணமி லாதபொய் வஞ்சனுக் கெந்தைநிர்க்குணமா
மணமு லாமலர் பதந்தரின் யாருனை மறுப்பார். 8

கன்னன் முக்கனி கண்டுதேன் சருக்கரை கல
ந்த தென்ன முத்தியிற் கலந்தவர்க்கின்பமா யிருக்கு
நன்ன லத்தநின் னற்பதந் துணையென நம்பச்சொன்
னவர்க்கெனு லாங்கைம்மா றில்லையென் சொல்
வேன். 9

தந்தை தாய்தமர் மகவெனு மவையெலாஞ்
சகத்திற் பந்த மாமென்றே யருமறை வாயினுற்
பகர்ந்த வெந்தை நீயெனை யின்னமவ் வல்லலி லிருத்
திற் சிந்தைதான்றெளிந் தெய்வண முய்வணஞ்
செப்பாய். 10

துய்யன் றண்ணருள் வடிவினன் பொறுமை
யாற் றுலங்கு, மெய்ய னென்றுனை பையனே யடந்
தனன் மெத்த, நொய்ய னுண்ணிய வறிவில னென்
னைநூ ருக்கும், பொய்ய னென்றெனைப் புறம்விடி
னென்செய்வேன் புகலாய். 11

ஒன்ற தாய்ப்பலவாயுயிர்த் திரட்கெலா முறதி,
யென்ற தாயென்று முள்ளதா யெவற்றினு மிசைய

நின்ற தாய்நிலை நின்றிடு மறிஞவென் னெஞ்ச
மன்ற தாயின்ப வுருக்கொடு நடித்திடின் வாழ்வேன்.

தனியி ருந்தருட் சகசமே பொருந்திடத் தமியேற்
கினியி ரங்குதல் கடனிது சமயமென் னிதயக்
கனிவு மப்படி யாயின தாதலாற் கருணைப்
புனித நீயறி யாததொன் றுள்ளதோ புகலாய். 13

திருந்து சீரடித் தாமரைக் கன்புதான் செய்யப் [ந்தா
பொருந்து நாணலை புண்ணியஞ் செய்யுநாள் பொரு
திருந்த நாள்வெகு தீவினை யிழைத்தநா ளென்று
லருந்த வாவுனைப் பொருந்துநா ளெந்தநா ளடிமை.

பின்னு முன்னுமாய் நடுவுமா யாவினும்பெரிய,
தென்னுந் தன்மையா யெவ்வுயிர்த் திரளையு மியக்கி,
மன்னுந் தண்ணருள் வடிவமே யுனக்கன்பு வைத்
தந், துன்னு மின்னலேன் யானெனு மகந்தையேன்
சொல்லாய். 15

மின்னை யன்னபொய் வாழ்க்கையே நிலையென
மெய்யா, முன்னை நான்மறந் தெவ்வண முய்வண
முரையாய், முன்னை வல்வினை வேரற முடித்தென் று
முடியாத், தன்னைத் தன்னடி யார்க்கருள் புரிந்திடுந்
தக்கோய். 16

எம்ப ராபர வெம்முயிர்த் துணைவவென் றிறை
ஞ்சு, மும்ப ரிம்பர்க்கு முளக்கணே நடிக்கின்றா
யுன்ற, னம்பொன் மாமலர்ப் பதத்தையே துணை
யென வடிமை, நம்பி னேனினிப் புரப்பதெக்
காலமோ நவிலாய். 17

பாடி யாடிநின் றிரங்கிநின் பதமலர் முடிமேற்
சூடி வாழ்ந்தன ரமலநின் னடியர்யான் றொழும்ப
னாடி யேயிந்த வுலகத்தை மெய்யென நம்பித் [ன்.
தேடி னேன்வெறுந் தீமையே யென்னினிச் செய்வே

களவு வஞ்சனை காமமென் றிவையெலாங் காட்டு
மளவு மாயையிங் காரெனக் கமைத்தனை யையா
வுளவி லேயெனக் குள்ளவா றுணர்த்தினுன் னடிமை
வளரு மாமதி போன்மதி தளர்வின்றி வாழ்வேன்.

வானக நாயக வானவர் நாயக வளங்கூர்
ஞான நாயக நான்மறை நாயக நலஞ்சேர்
மோன நாயக நின்னடிக் கன்பின்றி முற்றுந்
தீன னாயகம் வாடவோ வென்செய்வேன் செப்பாய்.

ஏத மற்றவர்க் கின்பமே பொழிகின்ற விறையே
பாத கக்கருங் கன்மனங் கோயிலாப் பரிந்து
சூத கத்தனா யாதினு மிச்சைமேற் றோன்றும்
வாத னைக்கிட மாயினே னெவ்வணம் வாழ்வேன்.

தெளிவோ டுகையோ வறிகிலா னறிவிலான்
சிறிது, மளியி லானிவன் றிருவருட் கயலென வறிந்
தோ, வெளிய னுக்கினை யென்செய்வே னென்செய்
வே னெல்லா, வொளியு மாய்நிறை வெளியுமா
யாவுமா முறவோய். 22

கண்ணி னுண்மணி யென்னவே தொழுமன்பர்
கருத்து, ணண்ணு கின்றநின் னருளெனக் கெந்நா
ணணுது, மண்ணும் விண்ணுமற் றுள்ளன பூதமு
மாருப், பெண்ணு மாணுமா யல்லவாய் நிற்கின்ற
பெரியோய். 23

சகமெ லாந்தனி புரந்தனை தகவுடைத் தக்கோ
ரகமெ லாநிறைந் தானந்த மாயினை யளவின்
மகமெ லாம்புரிந் தோரைவாழ் வித்தனை மாரு
விகமெ லாமெனைப் பிறந்திடச்செய்ததே னெந்தாய்.

ஏய்ந்த நல்லருள் பெற்றவர்க் கேவலா யெளி
யேன், வாய்ந்த பேரன்பு வளர்க்கவுங் கருணைநீ
வளர்ப்பா, யாய்ந்த மாமறை யெத்தனை யத்தனையறி
வாற், றேய்ந்த பேர்கட்குந் தோன்றிலாத் தோன்ற
லாந் தூயோய். 25

தக்க நின்னருட் கேள்வியோ சிறிதின்றித் தமி
யேன், மிக்க தெய்வமே நின்னின்ப வெள்ளத்தில்
வீழே, னொக்க ருய்தந்தை மகவெனும் பாசக்கட்
டுடனே, துக்க வெள்ளத்தி லாழ்கின்றேனென்செய்
வான் றுணிந்தேன். 26

பவம்பு ரிந்திடும் பாவியேற் கருணிலே பதியத்
தவஞ்செ யும்படித் தயவுசெய் தருள்வதே கரும
மவம்பு ரிந்திடார்க் கானந்த வமிர்தத்தை யளிக்க
நவங்கொடத்துவத்திரையெறி கடலெனுநலத்தோய்.

உற்ற ணர்ந்தெலா நீயல தில்லையென் றுனையே
பற்றுகின்றன ரெந்தைநின் னடியர்யான் பாவி
முற்று மாயமாஞ் சகத்தையே மெய்யென முதரு
னற்றிருந்திடத்தொ ழில்செய்வான் றனைவிகாரனேன்

~~~~~~~~

மண்டலத்தின

மண்டலத்தின் மிசையொருவன்செய்தவித்தை யகோவெனவும்வாரணுதி,யண்டமவையடுக்கடுக்கா யந்தரத்திடினிறுத்துமவ தானம்போல, வெண்டரு நல் லகிலாண்ட கோடியைத்தன் னருள்வெளியி லிலகவைத்துக், கொண்டுநின்ற வற்புதத்தை யெவ ராலு நிச்சயிக்கக் கூடாவொன்றை. 1

ஒன்றிரண்டாய் விவகரிக்கும் விவகாரங் கடந் தேழாம் யோகபூமி, நின்றுதெளிந் தவர்பேசா
~~~~~~~~

மௌனநியா யத்துநிறை நிறைவைத் தன்னை, அன்றியொரு பொருளிலதா வெப்பொருட்குந் தான்முதலா யசலமாகி, யென்றுமுள்ள வின்பத்தைத் தண்ணென்ற சாந்தபத வியற்கை தன்னை. 2

பதமூன்றுங் கடந்தவர்க்கு மேலான ஞானபதப் பரிசுகாட்டிச், சதமாகி நிராலம்ப சாக்ஷியதாயாரம்பத் தன்மையாகி, விதம்யாவுங் கடந்தவித்தையெனுமிருளைக்கீண் டெழுந்துவிமலமாகி, மதமாறுங் காணுத வானந்த சாகரத்தை மௌனவாழ்வை. 3

வாழ்வனைத்துந் தந்தவின்ப மாகடலை நல்லமிர்தைமணியைப் பொன்னைத், தாழ்வற வென்னுளத்திருந்த தத்துவத்தை யத்துவிதசாரந்தன்னைச், சூழ்பெரும்பே ரொளியையொளி பரந்தபர வெளியையின்பச் சுகத்தைமாரு, வேழுலகுங் கலந்தின்றுய் நானையா யென்றுமா மியற்கைதன்னை. 4

தன்னையறிந் தவர்தம்மைத் தானுகச் செய்தருளுஞ் சமத்தைவேக, மின்னைநிகர்த் திடவழியாச் சொரூபானந் தச்சுடரை வேதமாதி, யென்னையறிவரிதென்னச் சமயகோ டிகளிடைய விடையருத, பொன்னைவிரித் திடுமுலகத் தும்பருமிம் பரும்பரவும் புனிதமெய்யை. 5

பரவரிய பரசிவமா யதுவெனலாய் நானென லாய்ப்பாசசாலம்,விரவிநின்ற விசித்திரத்தை யைக்ய பதத் தினிதிருந்த விவேகந்தன்னை, இரவுபகனினைப்பு மறப்பெனுந்தொந்த மறியார்க ளிதயம்வேதச், சிர மௌனவாழ் பராபரத்தை யானந்த நீங்காத சிதா காசத்தை. 6

அத்துவித வனுபவத்தை யனந்தமறை யின்ன மின்ன மறியே மென்னு, நித்தியத்தை நிராமயத்தை நிர்க்குணத்தைத் தன்னருளா நினைவுக்குள்ளே, வைததுவைத்துப் பார்ப்பவரைத் தானாகவெந்நா ளும் வளர்த்துக்காக்குஞ், சித்தினைமா தூவெளியைத் தன்மயமா மானந்தத் தெய்வந் தன்னை. 7

தன்னிலே தானாக நினைந்துகனிந் தவிழ்ந்துசுக சமாதியாகப், பொன்னிலேபணிபோலு மாயைதரு மனமேயுன் புரைகடீர்ந்தா, யென்னினே யான்பி ழைப்பே னெனக்கினியாருன்போல்வாரில்லையில்லை, உன்னிலோ திருவருளுக் கொப்பாவ யென்னுயிர்க் கோ ருறவுமாவாய். 8

உறவுடலை யெடுத்தவரிற் பிரமாதி யேனுமுனை யொழிந்ததள்ளற், கறவுமரி தரிதன்றே விகபரமு முன்னையன்றி யாவதுண்டோ, வறிதிலுன்னை யசத் தென்னல் வழக்கென்று சத்தெனவும் வாழ்த்துவே

னென், சிறுமைகெடப் பெருமையினென் சென்ம
தேயத்தினினீ செல்லல் வேண்டும். 9

வேண்டியகா ளென்னோடும் பழகியநீ யெனைப்
பிரிந்த விசாரத்தாலே, மாண்டுகிடக் கினுமந்த வெல்
லையையும் பூரணமா வணக்கஞ்செய்வே, னுண்டகுரு
மௌனிதன்னால் யானெனதற் றவனருணுறுவேன்
பூவிற், காண்டகவென் சித்திமுத்தி யெனக்குண்டா
முன்னலென் கவலைதீர்வேன். 10

தீராதவென்சனன வழக்கெல்லாந் தீருமிந்தச்
சனனத்தோடே, ஆரேனு மறிவறிய சீவன்முத்தி
யுண்டாகு மையவையோ, காரேனுங் கற்பகப்பூங்
காவேனு முனக்குவமை காட்டப்போமோ, பாராதி
யாகவெழு மண்டலத்தி னின்மகிமை பகரலாமோ

பாயப்புலி

பாயப்புலிமுன மான்கன்றைக் காட்டும்படி
யகில, மாயைப் பெரும்படைக் கேவலக் காவேனை
வைத்தனையோ, நீயெப்படிவருக தானுன்றேநின்
பெருங்கருணை, தாயொத் தடியர்க் கருள்சச்சி
தானந்த தற்பரமே. 1

தற்பரமாஞ் சிற்பரமாகி மன்றந் தனினடித்து,
நிற்பரம்போருகன் மால்பணி நீதரென் னெஞ்சக

மாங், கற்பரந் தாங்கு கலைரந்திட வானெத்த காட்சி நல்கும், பொற்பரமாயென் வினைக்கருந் தாதைப் பொடிசெய்ததே. 2

செய்யுந் தவஞ்சற்று மில்லாதநானுன் றிருவடிக் கே, கொய்யும் புதுமலரிட்டு மெய்யன்பர் குழாத் தடனே, கையுஞ் சிரமிசைக் கூப்பிநின்றுடிக் கசிந் துருகி, உய்யும்படிக்கருள் செய்வதென் றோபுலியூ ரத்தனே. 3

அத்தனைச் சிற்றம்பலவனை யென்னுயிராகிநின்ற, சுத்தனைச்சுத்த வெளியானவனைச் சுகவடிவாம், நித் தனை நித்த நிராதாரமாகிய நின்மலனை, எத்தனைநாள் செல்லுமோ மனமேகண் டிறைஞ்சுதற்கே. 4

கண்டா ருளத்தினிற் காலூன்றிப் பெய்யுங் கருணைமுகி, லண்டார்புரத்துக்கு மன்பர்வினைக்கு மசனிதன்னைக், கொண்டாடி னர்முனங் கூத்தாடு மத்தன்றன்கோலமெல்லாம்,விண்டாலம் மாவொன் றும் காணாது வெட்ட வெறுவெளியே. 5

வெளியான நீயென் மனவெளியூடு விரவினையா. லொளியாருங் கண்ணு மிரவியும்போனின் றுலாவு வன்கா, ணளியாருங் கொன்றைச் சடையாடவம் புலி யாடக்கங்கைத், துளியாடமன்று ணடமாடு முக்கட் சுடர்க்கொழுந்தே. 6

கொழுந்தா துறைமலர்க் கோதையர் மோகக்கு ரைகடலி, லழுந்தாத வண்ணநின் பாதப்புணைதந் தருள்வதென்றோ, எழுந்தா தரவுசெ யெம்பெருமா னென் றிறைஞ்சி விண்ணோர், தொழுந்தாதையே வெண் பொடிபூத்த மேனிச் சுகப்பொருளே. 7

சுகமாகு ஞானந் திருமேனியாநல்ல தொண்டர் தங்க், ளகமேபொற் கோயி லெனமகிழ்ந்தே மன்று ளாடியகற், பகமேயுன் பொன்னடி நீழல்கண்டா லன்றிப் பாவிக்கிந்தச், செகமாயையானவ ருங் கோடை நீங்குந் திறமிலையே. 8

நீங்கா துயிருக் குயிராகி நின்ற நினையறிந்தே, தூங்காமற் றூங்கினல் லாதே யெனக்குச் சுகமு முண்டோ, வோங்கார மாமைந் தெழுத்தாற் புவ னத்தை யுண்டுபண்ணிப், பாங்கா னடத்தும் பொரு ளே யகண்ட பரசிவமே. 9

சிவமாகி நான்முகக் கோவந்த மாமறை செப்பு கின்ற, நவமா யிலங்கிய வொன்றே யிரண்டற்ற நன்மைபெறு, தவமே தருமைம் புலப்பொறிக்கே யென் னறிவுபொல்லாப், பவமே விளைக்கவென்றோ வெளி மானெனப் பாய்ந்ததுவே. 10

ஆறெறுத் திலங்கு சமயங்க ளாறுக்கு மாழ்கட லாய், விறிப்பரந்த பரமான வானந்த வெள்ள

மொன்று, தேறித் தெளிந்து நிலைபெற்ற மாதவர் சித்தத்திலே, யூறிப் பரந்தண்ட கோடியெல்லா நின்றுலாவியதே. 11

நடக்கினு மோடினு நிற்கினும் வேறொரு நாட்ட மின்றிக், கிடக்கினுஞ் செவ்வி திருக்கினு நல்லருட் கேள்வியிலே, தொடக்குமென் னெஞ்ச மனமற்ற பூரணத் தொட்டிக்குளே, முடக்குவன் யான்பர மானந்த நித்திரை மூடிடுமே. 12

எண்ணாத தெண்ணிய நெஞ்சே துயரொழி யென்னிரண்டு, கண்ணே யுறங்குறங் கென்னனை முக்கட் கருணைப்பிரான், றண்ணார் கருணை பவுனத் தினன் முத்தி சாதிக்கலாம், நண்ணாததொன் றில்லை யெல்லா நலமு நமக்குளவே. 13

நானென் றொருமுத லுண்டென்ற நான்றலை நாணவென்னுட், டானென் றொருமுதல் பூரணமா கத் தலைப்பட்டோப்பி, லானந்தந்தென் னறிவை யெல் லாமுண் டவசநல்கி, மோனந் தனைவிளைத்தா லினி யாது மொழிகுவதே. 14

தானந் தவஞ்சற்று மில்லாத நானுண்மை தானறிந்து, மோனம்பொருளெனக் கண்டிடச் சற் குரு மோனனுமாய்த், தீனன் றனக்கிங் கிரங்கினை யேயினிச் சிந்தைக்கென்று, மானந்தானல்லவோ பரமே சச்சிதானந்தமே. 15

எனக்கோர் சுதந்தர மில்லையப்பா வெனக் கெய்ப்பில் வைப்பாய், மனக்கோ தகற்றும் பரம் பொருளே யென்னை வாழ்வித்திட, னினக்கேபர நின்னைநீங்காத பூரண நீள்கருணை, தனக்கே பர மினிச்சும்மாவிருக்கத் தகுமென்றுமே. 16

இடம்பெறு வீடுமின் ஞர்சேய் சகமுமிருநிதியு, முடம்பைவிட் டாருயிர் போம்போதுகூடி யுடன் வருமோ, மடம்பெறுமாயை மனமே யினியிங்குவா மவுனி, திடம்பெறவைத்த மவுனஞ் சகாயந்தெரிந்து கொள்ளே. 17

நாற்றச் சடலத்தை யொன்பதுவாச னடை மனையைச், சோற்றுப் பசையினை மும்மலபாண்டத் தொடக்கறையை, யாற்றுப் பெருக்கன்ன கன்மப் பெருக்கை யடர்கிருமிச், சேற்றைத் துணையென்ற நாய்க்குமுண் டோகதி சேர்வதுவே. 18

பொய்யாருலகநிலையல்ல கானற்புனலெனவே, மெய்யா வறிந்தென்ன வென்ஞலிதனை விடப்படு மோ, கையான் மவுனந்தெரிந்தேகல் லானிழற்கண் ணிருந்த, ஐயாவப்பாவென் னரசேமுக்கண்ணுடை யாரமுதே. 19

ஆரா வமுதென மோனம் வகித்துக்கல் லானி ழற்கீழ்ப், போாது நால்வருடன் வாழ்முக் கண்ணு

டைப் பேரரசே, நீரா யுருகவுள் ளன்புதந் தேசுக நிட்டையைநீ, தாராவிடினென் பெருமூச்சுத்தானத் தனஞ்சயனே. 20

வாயுண்டு வாழ்த்த மவுனஞ் செய்போதுமவுன வருட், டாயுண்டு சேயன்னவென்னைப் புரக்கச்சாத னந்தமா, நீயுண்டு நின்னைச் சரண்புகநா னுண்டென் னெஞ்சமையா, தீயுண்டிருந்த மெழுகலவோ கதி சேர்வதற்கே. 21

கல்லா லெறிந்துங்கை வில்லா லடித்துங் கனி மதுரச், சொல்லாற் றுதித்துநற் பச்சிலை தூவியுந் தொண்டரின, மெல்லாம் பிழைத்தன ரன்பற்ற நானினியேது செய்வேன், கொல்லா விரதியர் நேர் நின்ற முக்கட் குருமணியே. 22

முன்னிலைச் சுட்டொழி நெஞ்சேநின் போத முனைக்கிலையோ, பின்னிலைச்சன் மம்பிறக்குங் கண்டா யிந்தப் பேய்த்தனமேன், தன்னிலையேநில்லு தானே தனிச் சச்சிதானந்தமாம், நன்னிலை வாய்க்குமெண் சித்தியுங் காணு நமதல்லவே. 23

சொல்லான் மவுன மவுனமென் றேசொல்லிச் சொல்லிக் கொண்ட, தல்லான் மனமறப் பூரணநிட் டையி லாழ்ந்ததுண்டோ, கல்லாத மூடனினியென் செய்வேன் சகற்காரணமாம், வல்லாளனை மவுன சதானந்த மாகடலே. 24

ஆரண மாகமமெல்லா முரைத்த வருண்மவுன
காரணமூலங்கல்லாலடிக்கேயுண்டு காணப்பெற்றுற்
பாரணங் கோடு சுழனெஞ்ச மாகிய பாதரச [மே.
மாரண மாய்விடு மெண்சித்தி முத்தியும் வாய்த்திடு

சித்தயவுனி வடபான் மவுனிநந் தீபகுண்ட, சுத்தமவுனி யெனுமூவருக்குந் தொழும்புசெய்து, சத்தமவுன முதன்மூன்று மௌனமுந் தான்படைத்தே, னித்தமவுனமல் லாலறியேன்மற்றை நிட்டைகளே. 26

கண்டே னினதருளவ்வருளாய்நின்று காண்பதெல்லா, மூண்டேயதவு நினதாக்கினேனுவட்டாதவின்ப, மொண்டேயருந்தி யிளைப்பாறி னேனல்லமுத்திபெற்றுக், கொண்டேன் பராபரமேயெனக்கேதுங் குறைவில்லையே. 27

மேற்கொண்ட வாயுவுங் கீழ்ப்பட மூலத்துவெந்தழலைச், சூற்கொண்ட மேக மெனவூமை நின்றுசொரி வதையென், ஞற்கண்ட தன்று மவுனோபதேசி யளிக்கை யினிப், பாற்கண்டு கொண்டனன்மேலே யமிர்தம் பருகுவனே. 28

சொல்லாற் றொடர்பொரு ளாற்றொடராப் பரஞ்சோதி நின்னை, வல்லாளர் கண்டவழி கண்டிலேன் சகமார்க் கத்திலுஞ், செல்லாதென் சிந்தை

நடுவேகிடந்து திகைத்துவிம்மி, அல்லானதும் பக லானதும் வாய்விட் டாற்றுவனே. 29

அறியாத வென்னை யறிவாயுநீயென் றகம்புற மும், பிறியா தறிவித்த பேரறிவாஞ்சுத்தப் பேரொ ளியோ, குறியாத வானந்தக்கோவோ வமுதருள் குண்டலியோ, சிறியேன் படுந்துயர் கண்டுகல்லா னிழற் சேர்ந்ததுவே. 30

எல்லா முதவு முனையொன்றிற் பாவனையே னுஞ்செய்த, புல்லாயினுமொரு பச்சிலை யாயினும் போட்டிறைஞ்சி, நில்லேனல்யோகநெறியுஞ்செயே னருணீதியொன்றுங், கல்லேனெவ்வாறு பரமே பரகதி காண்பதுவே. 31

ஒன்றுந் தெரிந்திட வில்லையென் னுள்ளத்தொ ருவனெனக், கென்றுந்தெரிந்த விவையவை கேளிர வும்பகலுங், குன்றுங் குழியும் வனமு மலையுங்குரை கடலு, மன்றுமனையு மனமாதி தத்துவமாயையுமே.

பழுதண்டுபாவையர் மோகவிகாரப் பரவை யிடை, விழுகின்றபாவிக்குந்தன்ருட் புணையைவியந் தளித்தான், றெழுகின்ற வன்பருளங் களிகூரத் தலங்குமன்று, ளெழுகின்றவானந்தக் கூத்தனென் கண்மணி யென்னப்பனே. 33

அழுக்கார்ந்த நெஞ்சுடை யேனுக்கையா நின்னருள்வழங்கி, விழுக்காகு மென்றெண்ணி யோவிரங்காத வியல்புகண்டாய், முழுக்காலாகி விழிநீர் பெருக்கிய முத்தரெனுங், குழுக்காணநின்று நடமாடுந் தில்லைக்கொழுஞ்சுடரே. 34

ஆலம்படைத்த விழியார்கண் மால்கொண்டவர் செயிந்த்ர, சாலம்படைத்துத் தளர்ந்தனையே யென்றுந் தண்ணருள்கூர், கோலம் படைத்துக் கல்லாலடிக் கீழ்வைகுங் கோவுக்கன்பாங், காலம் படைக்கத்தவம்படை யாதென்கொல் கன்னெஞ்சமே. 35

சும்மாவிருக்கச் சுகஞ்சுகமென்று சுருதியெல்லா, மம்மா நிரந்தரஞ் சொல்லவுங்கேட்டு மறிவின்றியே, பெம்மான் மௌனிமொழியையுந் தப்பியென் பேதமையால், வெம்மாயக்காட்டி லலைந்தேனந்தோ வென் விதிவசமே. 36

தினமே செலச்செல வாழ்நாளு நீங்கச் செகதிருள்சொற், பனமேயெனவெளி கண்டே யிருக்கவும் பாசபந்த, வினமேதுணையென் றிருந்தோநமன் வரினென் செய்குவோ, மனமேநம்போலவுண்டோ சுத்த மூடரிவ் வையகத்தே. 37

கடலெத் தனைமலை யெத்தனை யத்தனைகன்மமதற், குடலெத்தனையத்தனை கடனுண்மணலொக்குமிந்தச்

சடலத்தை நான்விடு முன்னே யுனைவந்துசாரவிருட், படலத்தை மாற்றப் படாதோ நிறைந்த பராபரமே.

நினையுநினையு நினையன் றியில்லை நினைத்திடுங் கால், வினையென் றொருமுதனின்னையல்லாது வினைவ துண்டோ, தனையுந் தெளிந்துன்னைச் சார்ந்தோர்க ளுள்ளச்செந் தாமரையா, மனையும்பொன் மன்றமு நின்றாடுஞ்சோதி மணிவிளக்கே. 39

உள்ளத்தையுமிங் கெனையுநின் கையினிலொப்பு வித்துங், கள்ளத்தைச் செய்யும் வினையால் வருந்தக் கணக்குமுண்டோ, பள்ளத்தில் வீழும் புனல்போற் படிந்தன் பரமவின்ப, வெள்ளத்தின் மூழ்கினர்க்கே வெளிதாந்தில்லை வித்தகனே. 40

கள்ளம்பொருந்துமடநெஞ்சமேகொடுங்காலர் வந்தா, லுள்ளன்பவர்கட்குண் டோவில்லையே புல கீன்றவன்னை, வள்ளம்பொருந்து மலரடிகாண மன் றுடுமின்ப, வெள்ளச்செம்பாதப் புணையையல் லாற் கதி வேறில்லையே. 41

தன்மயமானசுபாவத்தின்மெள்ளத்தலைப்படுங் கான், மின்மயமான சகம்யா துரைத்தென் வெளியி லுய்த்த, சின்மய முத்திரைக் கையே மெய்யா

கத் தெளிந்தநெஞ்சே, நின்மய மென்மய மெல்லா
நிறைந்த நிராமயமே. 42

ஆயுங்கலையுஞ் சுருதியுங் காண்டற் கரியவுனைத்
தோயும் படிக்குக்கருணைசெய்வாய் சுகவான்பொரு
தாயும் பிதாவுந் தமருருங்குருவுந் தனிமுதலும் [ளே
நீயும்பரையுமென் றேயுணர்ந்தேனிது நிச்சயமே. 43

அல்லும் பகலு முனக்கே யபய மபயமென்று,
சொல்லுஞ் சொலின்னந் தெரிந்ததன் றேதுநிப்
பார் கண்மனக், கல்லுங் கரைக்கு மவுன வுனது
கருணையென்பாற், செல்லும்பொழுதல்லவோ செல்
லுவேனந்தச் சிற்சுகத்தே. 44

எல்லாஞ் சிவன்செய லென்றறிந்தாலவ னின்
னருளே, அல்லால்புகலிடம்வேறு முண்டோவதுவே
நிலையா, நில்லாயுன் னூற்றமி யேற்குக் கதியுண்டிந்
நீணிலத்திற், பொல்லா மயக்கத்தி லாழ்ந்தாவ
தென்ன புகனெஞ்சமே. 45

ஒளியே யொளியே னுணர்வே யுணர்விலுவகை
பொங்கும், களியே களிக்குங் கருத்தே கருத்தைக்
கவளங்கொண்ட, வெளியேவெளியின் விளைசுகமே
சுகர் வீறுகண்டுந், தெளியேன் றெளிந்தவரைப்
போற்றி டேனென்ன செய்குவனே. 46

மறக்கின்ற தன்மை பிறத்தலொப் பாகு மனம தொன்றிற், பிறக்கின்ற தன்மை பிறத்தலொப்பாகு மிப் பேய்ப்பிறவி, பிறக்கின்ற வெல்லைக் கனவில்லை யேயிந்தச் சன்மவல்ல, துறக்கின்றநா ளெந்நாள் பரமேநின் றொழும்ப னுக்கே. 47

காட்டியவந்தக் கரணமு மாயையிக் காயமென்று சூட்டிய கோலமு நானு வியங்கத் துறைபிதனு ளூட்டிய நான்றனக்கென்றோ ரறிவற்றநானிவற்றை கூட்டிநின் றூட்டினையேபர மேநல்ல கூத்திதுவே. 48

பொல்லாத மாமர்க் கடமன மேயெனைப் போ லடுத்த, வெல்லாற்றை யும்பற்றிக் கொண்டனையே யென்னை நின்மயமா, மில்லா யருள்வெளிநீ நானிற் பேனரு ணிட்டையொரு, சொல்லாற்பதிந்துபரிபூர ணானந்தந் தோய்குவனே. 49

வாராய்நெஞ் சேயுன்றன் றுன்மார்க்கம் யாவை யும் வைத்துக்கட்டிங், காரா யடிக்கடி சுற்றுகின்ற யுன் னவலமதிக், கோராயிரம் புத்தி சொன்னலு மோர்கிலை யோகடுவாய், பாரா யுனைக் கொல்லு வேன் வெல்லு வேனருட் பாங்குகொண்டே. 50

மாதத்தி லேயொரு திங்களுண்டாகி மடிவலைத தின், போதத்தி லேசற்றும் வைத்திலையே வெறும்

புன்மைநெஞ்சே, வேதத்தி லேதர்க்க வாதத்திலே விளங் காதுவிந்து, நாதத்தி லேயடங் காதந்தவான் பொரு ளடிக்கொள்ளே. 51

எங்கும் வியாபித் துணர்வா யுனக்கென் னித யத்துள்ளே, தங்குந் துயரந் தெரியாத வண்ணந் தடைசெய்ததா, ரங்கங் குழைந்துள் ளுருகுமன்பா ளர்க் கணைகடந்து, பொங்குங் கருணைக்கடலே சம் பூரண போதத்தனே. 52

வையக மாதர் சுகத்தையும் பொன்னையு மாயை மல, மெய்யையு மெய்யென் று நின்னடியார்தம்விவே கத்தையு, மையமில் வீட்டையு மெய்ந்நூலையும் பொய்யதாகவெண் ணும், பொய்யர்தந் நட்பைவிடுவ தென்றோ பரிபூரணமே. 53

அளியுங் கனியொத் தருவினை யாலெடுந் தயர் வுறுவேன், தெளியும்படிக்குப் பரிபாக காலமுஞ் சித்திக்குமோ, வொளியுங் கருணையு மாருதவின்பமு மோருருவாய், வெளிவந் தடியர் களிக்கநின்றாடும் விழுப்பொருளே. 54

அடையார் புரஞ்செற்ற தேவேநின் பொன்ன டிக் கன்புசற்றும், படையாத வென்னைப் படைத்திற் தப்பாரிற் படர்ந்தவினைத், தடையாற் றளைவிட்டு

நெஞ்சம் புண்ணாகத் தளரவைத்தா, யுடையாயுடைய
படியன்றி யான்செய்த தொன்றில்லையே. 55

ஆடுங் கறக்குந் திரிகையும்போல வலைந்தளைந்து
காடுங் கரையுந் திரிவதல் லானின் கருணைவந்து
கூடும்படிக்குத் தவமுயலாத கொடியரெமன் [ரே.
தேடும்பொழு தென்னசெய்வார் பரானந்த சிற்சுட

கற்றும் பலபல கேள்விகள் கேட்டுங் கறங்கெ
னவே, சுற்றுந் தொழில் கற்றுச்சிற் றின்பத்தாடு
சுழலிலென்னுங், குற்றங் குறைந்து குணமே விடு
மன்பர் கூட்டத்தையே, முற்றுந் துணையென நம்பு
கண்டாய் சுத்த மூடநெஞ்சே. 57

நீயென நானென வேறில்லையென்னு நினைவரு
ளத், தாயென மோனகுருவாகி வந்து தடித்தடி
மைச், சேயெனக் காத்தனை யேபர மேநின் றிருவரு
ளுக், கேயென்ன செய்யுங்கைம் மாறுளதோசுத்த
வெளியனே. 58

ஆத்திரம் வந்தவர் போலலையாம லரோகேதிட,
காத்திரந் தந்தென்னை யேயன்னை போலுங்கருணை
வைத்திம், மாத்திர முன்னின் றுணர்த்தினையே மவு
ளுவினிநான், சாத்திரஞ் சொன்னபடி யிம்மாதியுஞ்
சாதிப்பனே. 59

உடல் பொய்யுறவு

நேரிசை வெண்பா

உடல்பொய் யுறவாயி னுண்மையுற வாகக்
கடவாரார் தண்ணருளே கண்டாய்-திடமுடனே
யுற்றுப்பார் மோனமென்று சொல்லேயுண்மைநன்றாய்
பற்றிப்பார் மற்றவெல்லாம் பாழ். 1

பாராதி பூதமெல்லாம் பார்க்குங்கா லப்பரத்தின்
சீராக நிற்குந் திறங்கண்டாய்-நேராக
நிற்குந் திருவருளி னெஞ்சேயா நிற்பதல்லாற்
கங்குநெறி யாதினிமேற் காண். 2

மெய்யான தன்மை விளங்கினால் யார்க்கேனும்
பொய்யான தன்மை பொருந்துமோ-மையாவே
மன்னு நிராசையின்னம் வந்ததல்ல வுன்னடிமை
யென்னுநிலை யெய்துமா றென். 3

அறியாமை மேலிட் டறிவின்றி நிற்குங்
குறியேற் கறிவென்ற கோலம்-வறிதேயா
நீயுணர்த்த நானுணரு நேசத்தா லோவறிவென்
றேயெனக்கோர் நாமமிட்ட தே. 4

ஏதுக்குச் சும்மா விருமனமே யென்றுனக்குப்
போதித்தவுண்மையெங்கேபோகவிட்டாய்வாதுக்கு
வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போல் வாதாடினாயேயுன்
புந்தியென்ன போதமென்ன போ. 5

சகமனைத்தும்பொய்யெனவே தானுணர்ந்தாற்றுக்க
சுகமனைத்தும்பொய்யன்றேசோரா-திகபரந்தும்

விட்டுப்பிரியாத மேலான வத்துவிதக்
கட்டுக்கு ளாவதென்றோ காண். 6

கற்கண்டோ தேனோ கனிரசமோ பாலோவென் [ட
சொற்கண்டா தேதெனநான் சொல்லுவேன் விற்கண்
வானமதி காணமௌனி மவுனத்தளித்த
தானமசி லூறுமமிர் தம். 7

கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் கேடிலாமெய்த்தெளிவால்
வாட்டமறா வுற்பவநோய் மாறுமோ-நாட்டமுற்று
மெய்யான நிட்டையினை மேவினர்கட் கன்றோதான்
பொய்யாம் பிறப்பிறப்புப் போம். 8

மாயா சகத்தை மதியாதார் மண்முதலா
யேயான தத்துவத்தி லெய்துவரோ-நேயானு
பூதிநிலை நிற்கப் பொருந்துவர்க ளன்னவர்த
நீதியையே யோர்மனமே நீ. 9

இகமுழுதும் பொய்யெனவேயேய்ந் துணர்ந்தாலாங்
மிகவளர வந்தவருண்மெய்யே-யகநெகிழப் [கே
பாரீரொருசொற் படியே யனுபவத்தைச்
சேரீர துவே திறம். 10

ஆரணங்க ளாகமங்கள்யாவுமேயானந்த
பூரணமேயுண்மைப்பொருளென்னுங்-காரணத்தை
யோராயோவுள்ளுள்ளே யுற்றுணர்ந்தவ் வுண்மையி
னைப், பாராயோ நெஞ்சே பகர். 11

நேராயம் மௌனநிலை நில்லாமல் வாய்பேசி
யாரா யலைந்தீர்நீ ராகெடுவீர்-தேரீர்
திரையுந் திரையுநதிச் சென்னியனை நாவாற்
கரையுங் கரையுமனக் கல். 12

அற்ப மனமே யகிலவாழ் வத்தனையுஞ், சொற்ப
னங்கண் டாயுண்மை சொன்னேனுன்-கற்பனை
யொன்றில்லாவிடத்தே யெனைச்சும்மா வைத்திருக்
கக், கல்லாய்நீ தாளேனோர் கவி. 13

ஏதந் திருவருளி னிச்சையா மென்றென்றப்
போதும்பொருந்தும் புனிதர்பாற்-றீதுநெறி
செல்லுமோ செல்லாதே செல்லுமிட மின்பமலாற்
சொல்லுமோ வேதத் தொனி. 14

கல்லேறுஞ் சில்லேறுங் கட்டியே றும்போலச் [று
சொல்லேறப்பாழ்த்ததொளைச் செவிகொண்-டல்லே
நெஞ்சநென நிற்கவைத்தாய் நீதியோ கற்பாமே
வஞ்சனல்லே னீயே மதி. 15

அப்பொருளு மான்மாவு மாரணநூல் சொன்னபடி
தப்பிலாற் சித்தொன்றுஞ் சாதியினு-மெப்படியுந்
தேரிற் றுவிதஞ் சிவாகமமே சொல்லுமிடை
யாருமிடத் தத்துவித மாம். 16

வேத முதலாய் விலங்குஞ் சிவவடிவாம்
போத நிலையிற் பொருந்தாம-லேதமிகு

மோகாதி யல்லலிலே மூழ்கினையே நெஞ்சேயித்
தேகாதி மெய்யோ தெளி. 17

நோக்கற் கரிதான நுண்ணியவான் மோனநிலை
தாக்கற் குபாயஞ் சமைத்தபிரான்-காக்குமுயி
ரத்தனைக்கு நானடிமை யாதலினால் யானெனதென்
றித்தனைக்கும் பேசவிட மில். 18

ஒன்றுமற நில்லென் றுணர்த்தியநம் மோனகுரு
தன்றுணைத்தா ணீடூழி தாம்வாழ்க-வென்றென்றே
திக்கனைத்துங் கைகுவிக்குஞ் சின்மயராந் தன்மை
யரே, கைக்குவரு மின்பக் கனி. 19

மனத்தாலும் வாக்காலு மன்னவொண்ணு மோன
வினத்தாரே நல்ல வினத்தார்-கனத்தபுகழ்
கொண்டவரு மன்னவரே கூறரிய முத்திநெறி
கண்டவரு மன்னவரே காண். 20

கண்ணொளியே மோனக் கரும்பே கவலையறப்
பண்ணொளிக்கு முள்ளொளியாம் பான்மையினை-
நண்ணிடவுன், சித்த மிரங்கிலதென் சித்தந்தெளி
யாவே, றித்தனைக்கு மாதரவு மில். 21

அறியாமை சாரி னதுவா யறிவா
நெறியான போததுவாய் நிற்கும்-குறியாற்
சதசத் தருளுணர்த்தத் தானுணரா நின்ற
விதமுற் றறிவெனும்பேர் மெய். 22

குருலிங்க சங்கமமாக் கொண்ட திருமேனி
கருவொன்று மேனிநம்பாற் காட்டா-தருளென்று
கண்டவர்க்கே யானந்தங் கண்டுகொள லாமலது
கொண்டவர்க்கிங் கென்னகிடைக் கும். 23

புலியி னதளுடையான் பூதப் படையான்
பலியிரந்து மெல்லாம் பரிப்பான்-மலிபுனல்சேர்
பொன்முடியான் முக்கட்புலிதன்சரண்புகுந்தோர்க்
கென்முடியா தேதுமுள தே. 24

சொல்லுக் கடங்காச் சுகப்பொருளை நாமெனவே
யல்லும் பகலு மறற்றுவதென்-நல்லசிவ
ஞானமயம் பெற்றோர்க ணுமில்லை யென்பாந்தோ
மோனமய மான முறை. 25

ஐயா வருணகிரி யப்பா வுனைப்போல [தோர்
மெய்யாக வோர்சொல் விளம்பினர்யார்-வையகத்
சாற்றறிதென்றேசற்றார் தன்னையாய் முக்கணெந்
தை, நாற்றிசைக்குங் கைகாட்டி னன். 26

காதற்றுப்போனமுறிகட்டிவைத்தா லாவதுண்டோ
தீதற்ற காயமுமாச் செய்கையே-போதமாய்
திற்பால்லா விச்சகத்தி னோரார்க ணேரிடினுந்
தற்பரமாக் கண்டிருப்பார் தாம். 27

வெள்ளங் குலாவுசடை வெள்ளக் கருணையினன்
கள்ளங் குலாவுவஞ்சக் கள்ளனே-னுள்ளத்தி
லில்லனென்று லன்னவன்று னெங்கும்வியாபகத்தா
னல்லனென் றுஞ் சொல்லவழக் காம். 28

தத்துவப்பே யோடே தலைபிடித்துக் கொள்ளாமல்
வைத்தவருண்மோன வள்ளலையே-நித்தமன்பு
பூணக் கருதநெஞ்சு போற்றக் கரமெழும்புங்
காணத் துடிக்குமிரு கண். 29

தொல்லைவினைக் கீடாய்ச் சுழல்கின்ற நாளொருவ
னெல்லையிலா நின்கருணை யெய்துவனோ-வல்லவனா
மோன குருவே முழுதினையுந் தானுணர்ந்த
ஞான குருவே நவில். 30

மூன்றுகண்ணா முத்தொழிலாமும்முதலாமூவுலகுந்
தோன்றக் கருணைபொழி தோன்றலே யீன்றவனை
தன்னைப்போ லன்பு தழைத்தோ யொருதெய்வ
முன்னைப்போ லுண்டோ வுரை. 31

நேசிக்குஞ் சிந்தை நினைவுக்கு ளுன்னை வைத்துப்
பூசிக்குந் தானிறைந்த பூரணமா-யோசித்து
நின்றதல்லான் மோன நிருவிகற்ப நிட்டைநிலை
யென்றவரு மோவறியே னே. 32

அறிவி னறியாமை யற்றிவாய் நின்று
பிறிவறவா னந்தமயம் பெற்றுக்-குறியவிழ்ந்தா [யே
லன்றைக்குடல்வேண்டே னையாவிவ் வாக்கையை
யென்றைக்கும் வேண்டுவனே யான். 33

உடலைப் பழித்திங் குணவுங் கொடாமல்
விடவிடவே நாடுவரோர் மெய்யைப்-படபடென
வேண்டுவே னிந்தவுடன் மெய்யுணராப் பொய்யனு
ளுண்டநீ தானே யறி. 34

அறியாயோ வென்னையுநீ யாண்டநீ சுத்த
வெறியாய் மயங்கவுமேன் விட்டாய்-நெறிமயங்கிக்
குன்றுஞ் செடியுங் குறுகுமோ வையாவே
கன்றுகெட்டாற் றுயருகே காண். 35

ஏதக் குடற்சுமைகொண் டேனிருந்தே னையனே
யாதிக்க மோன வருட்டாயே-சோதியா
மன்ன நிருவிகற்ப வானந்த நிட்டையிலே
பின்னமற நில்லாத பின். 36

பின்னு முடற்சுமையாப் பேசும் வழக்கதனு
லென்னபல னுழற்றிருந் தோமே-யன்னதனு
லானந்தந் தானேதா னுகுமெம் மையனே
யேனிந்தத் துன்ப மினி. 37

துன்பக் கடலிற் றுளைந்ததெல்லாந் தீர்ந்ததே
யின்பக் கடலி லிருமென்ன-வன்பிற்

கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணருவி காட்ட
விரைந்துவரு மானந்த மே. 38

கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணீரா றாக
விரைந்தே நிருவிகற்ப மெய்த நிரந்தரமும்
நின்னையே சிந்திக்கநீ கொடுத்தாய் மோனநா
னென்னைமுழு துங்கொடுத்தே னே. 39

அல்லும் பகலும்பே ரன்புடனே தானிருந்தாற்
கல்லு முருகாதோ கன்னெஞ்சே-பொல்லாத
தப்புவழி யேனினைந்தாய் சந்ததமு நீபிறந்த
வெய்ப்பிலே யானந்த மே. 40

கொடுத்தேனே யென்னைக் கொடுத்தவுட னின்ப
மடுத்தேனே நீடூழி வாழ்ந்தே-யடுத்தேனே
பெற்றேனே பெற்றுப் பிழைத்தேனே சன்மவல்ல
விற்றேனே யேழையடி யேன். 41

பெற்றோம் பிறவாமை பேசாமை யாயிருக்கக்
கற்றோ மெனவுரைக்கக் காரியமேன்-சற்றேனு
நீக்கற்ற வின்ப நிலைபொருந்தி யேசற்று
வாக்கற்றாற் பேசுமோ வாய். 42

காலன் றனையுதைத்தான் காமன் றனையெரித்தான்
பாலன் பசிக்கிரங்கிப் பாற்கடலை-ஞாலமெச்சப்
பின்னே நடக்கவிட்டான் பேரருளை நாடாதார்க்
கென்னே நடக்கை யினி. 4

விண்ணருவி மேன்மேல் விளங்குவபோ லேயிரண்டு
கண்ணருவி வெள்ளமொடு கைகூப்பித்-தண்ணமிர்த
வெள்ளமே யானந்த வெற்பே யெனத்தொழுவோ
ருள்ளமே ஞானவொளி. 44

பிள்ளைமதிச் செஞ்சடையான் பேசாப் பெருமையினன், கள்ளவிழும் பூங்கொன்றைக் கண்ணியா-னுள்ளபடி, கல்லாலின் கீழிருந்து கற்பித்தா னோர்வசன, மெல்லாரு மீடேறவே. 45

புலனைந்துந் தானே பொரமயங்கிச் சிந்தை
யலமந் தழலு மடிமை-நயமிகுந்த
சித்தான மோன சிவனே நின்சேவடிக்கே
பித்தனா லுண்டோ பிறப்பு. 46

நிறைகுடந்தா னீர்கொளுமோ நிச்சயமா மோன
முறையுணர்ந்தார் யாதை முயல்வார்-பிறையணிந்த
மிக்ககயி லாயமலை வித்தகனே வேதியனே
செக்கரணி மேனியனே செப்பு. 47

தங்கமழு மானுடையாய் சூலப்படையுடையாய், திங்களணி செஞ்சடையாய் சேவுடையாய்-மங்கையொரு, பாலுடையாய் செங்கட்பணியாயென் சென்னியின்மேற், காலுடையாய் நீயே கதி.

இனிய கருணைமுகி லெம்பிரான் முக்கட்
கனியமிர்த வாரின்பக் கட்டி-தனிமுதல்வ

னித்தன் பரம னிமலனிறை வாய்நிறைந்த
சுத்தனமக் கென்றுந் துணை. 49

நீதியாய்க் கல்லாலி னீழலின்கீ ழேயிருந்து
போதியா வுண்மையெல்லாம் போதித்தா-னேதில்
சனகா தியாய தவத்தோர்க்கு ஞான
தினகரனு மோன சிவன். 50

தேகச் செயருனுஞ் சிந்தையுடனே குழையில்
யோகநிலை ஞானிகளுக் கொப்புவதோ-மோகநிலை
யல்லலிலே வாழ்வாரோ வப்பனே நீயற்ற
வெல்லையிலே சும்மா விரு. 51

சும்மா விருக்கச் சுகமுதய மாகுமே
யிம்மாயா யோகமினி யேனடா-தம்மறிவின்
சுட்டாலே யாகுமோ சொல்லவேண் டாங்கன்ம
நிட்டா சிறுபிள்ளாய் நீ. 52

நீயற்ற வந்நிலையே நிட்டையதி னீயிலையோ
வாயற் றவனே மயங்காதே-போயற்
றிருந்தாலு நீபோகா யென்றுமுள்ளாய் சும்மா
வருந்தாதே யின்பமுண்டு வா. 53

வாவாவென் றின்பம் வரவழைக்குங் கண்ணீரோ
டாவாவென் றேயழுத வப்பனே-நீவாடா
வெல்லா நமக்கெனவே யீந்தனையே யீந்தபடி
நில்லா யதுவே நிலை. 54

நில்லாப் பொருளை நினையாதே நின்னையுள்ளோர்
சொல்லாப் பொருட்டிரளைச் சொல்லாதே-கல்லாத
சிந்தை குழைந்தசுகஞ் சேரக் குருவருளால்
வந்தவழி நல்ல வழி. 55

வழியிதென் றுமல்லா வழியிதென்றுஞ் சொல்
விற், பழிபழியா நல்லருளாற் பார்த்தோர்-மொழி
யுனக்கே, யேற்றிருக்கச் சொன்னவன்றே யெங்கும்
பெருவெளியாம், பார்த்தவிட மெல்லாநீ பார். 56

பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப் பிள்ளை
லாருந் துறக்கை யரிதரிது-நேரே [யைப்போ
மனத்துறவு மப்படியே மாணு விவற்றி
லுனக்கிசைந்த வாறென்றே யோர். 57

ஓராம லேயொருகா லுன்னுமை லுள்ளொளியைப்
பாராம லுள்ளபடி பார்த்திருந்தால்-வாராதோ
பத்துத் திசையும் பரந்தெழுந்தா னந்தவெள்ளந்
தத்திக் கரைபுரண்டு தான். 58

தானென தன்மைவந்து தாக்கினு லவ்விடத்தே
வானதி மாயை வழங்காதோ-ஞானகே
ளுன்னுள்ளே தோன்று வுறவாகி நின்றதென
வென்னுள்ளே யென்று மிரு. 59

என்னையுன்னை யின்னதிது வென்னுமை னிற்குநிலை
தன்னையருளென்ற தருணத்தி-லன்னைபெற்ற

பிள்ளைக்குஞ் சொல்லாத பெற்றிகண்ட வையனே
யுள்ளத்தி னுள்ளே யுணர். 60

சொன்னவர்தாமிட்டை தொகுத்திரார் நிட்டையிலே
மன்னினவர் போதியார் மாமௌனன்-றன்னுள்
விருப்பாகக் கைகாட்டி மிக்கவட நீழ
லிருப்பா னிருவிகற்பத் தே. 61

இந்த நிருவிகற்பத் தெந்தை யிருக்கநிட்டை
சிந்தைநீ தேருய் செகமனைத்தும்-வந்ததொடர்ப
பாடுகெட வன்றேவோர் பாத்திரத்துக் காடலல்லா
லாடுவதே ணட்டு மவன். 62

அவனே பரமு மவனே குருவு
மவனே யகில மனைத்து-மவனேதா
மானவரே சொன்னு லவரே குருவெனக்கு
நானவனைய் நிற்பதெந்த நாள். 63

நாளவங்கள் போகாம ணடோரு நந்தமையே
யாளவந்தார் தாளின்கீ ழாட்புகுந்தாய்-மீளவுன்னைக்
காட்டாம னிற்குங் கருத்தறிந்தா னெஞ்சேயுன்
ணட்டானை யில்லை யால். 64

யான்றெ னெனலறவே யின்பநிட்டை யென்றருணை
கோன்று னுரைத்தமொழி கொள்ளாயோ-தோன்றி
யிழுக்கடித்தாய் நெஞ்சேநீ யென்கலைகள் சோர
வழுக்கடிக்கும் வண்ணர்போ லாய். 65

எங்குஞ் சிவமே யிரண்டற்று நிற்கினெஞ்சே
தங்குஞ் சுகமே சலியாதே-யங்கிங்கென்
றெண்ணாதே பாழி விறந்து பிறந்துழலப்
பண்ணாதே யானுன் பரம். 66

மெய்யைப்பொய் யென்றிடவு மெய்யனையாப்
பொய்ந்நெஞ்சே, பொய்யைத்தான் மெய்யெனவும்
போகுமோ-வையமறத், தன்மயத்தைமெய்யெனவே
சார்ந்தனையே லானந்த, மென்மயமு நின்மயமு மே.

பூங்கா வனமிழலும் புத்தமுதுஞ் சாந்தபதம்
வாங்காத வானந்த மாமழையும்-நீங்காவாஞ்
சொல்விறந்து மாண்டவர்போற் றாமௌனபூமியினு
னில்லையென நின்ற விடம். 68

இடம்வான நல்லபொரு ளின்பமெனக் கேவ
லடங்காக் கருவி யனைத்து-மடனுதவ
மந்தார தாருவென வந்து மவுனகுரு
தந்தானோர் சொற்கொண்டு தான். 69

தானந் தவஞானஞ் சாற்றரிய சித்திமுத்தி
யானவையெல் லாந்தாமே யாகுமே-மோனகுரு
சொன்னவொரு சொல்லாற் சுகமாயிரு மனமே
யின்ன மயக்கமுனக் கேன். 70

உன்னை யுடலை யுறுபொருளைத் தாவெனவே
யென்னை யடிமைக் கிருத்தினன்-சொன்னவொரு

சொல்லை மறவாமற் றேய்ந்தானெஞ் சேயுன்று
வில்லை பிறப்பதெனக் கே. 71

எனக்கு முனக்குமுற வில்லையெனத் தேர்ந்து
நினைக்கவரி தானவின்ப நிட்டை-தனைக்கொடுத்தே
யாசான் மவுனி யளித்தானெஞ் சேயுனையோர்
காசா மதியேனுன் காண். 72

ஆனந்த மோனகுரு வாமெனவே யென்னறிவின்
மோனந் தனக்கிசைய முற்றியதாற்-றேனுந்து
சொல்லெல்லா மோனந் தொழிலா தியுமோன
மெல்லாநன் மோன வடிவே. 73

எல்லாமே மோனநிறை வெய்துதலா லெவ்விடத்து
நல்லார்கண் மோனநிலை நாடினார்-பொல்லாத
நானெனவிங் கொன்றை நடுவே முளைக்கவிட்டிங்
கேனலைந்தேன் மோன குருவே. 74

மோன குருவளித்த மோனமே யானந்த
ஞான வருளுமது நானுமது-வானுதி
நின்ற நிலையுமது நெஞ்சப் பிறப்புமது
வென்றறிந்தே னனந்த மே. 75

அறிந்தவறி வெல்லா மறிவன்றி யில்லை
மறிந்தமன மற்ற மவுனஞ்-செறிந்திடவே
நாட்டினு னனந்த நாட்டிற் குடிவாழ்க்கை
கூட்டினான் மோன குரு. 76

குருவாகித் தண்ணருளைக் கூறுமுன்னே மோனா
வுருநீ டுயிர்பொருளு மொக்கத்-தருதியென [வு
வாங்கினையேவேறுமுண்மை வைத்திடவுங்கேட்டிட
மீங்கொருவ ருண்டோ வினி. 77

இனிய கருப்புவட்டை யென்னாவி விட்டா
னனியிரத மாறாது நாளுந்-தனியிருக்கப்
பெற்றிலேன்மோனம்பிறந்தவன்றேமோனமல்லாற்
கற்றிலே னேதுங் கதி. 78

எதுக்குஞ் சும்மா விருநீ யெனவுரைத்த
சூதுக்கோ தோன்றாத் துணையாகிப்-போதித்து
நின்றதற்கோ வென்னையா நீக்கிப் பிரியாமற்
கொன்றதற்கோ பேசாக் குறி. 79

குறியுங் குணமுமறக் கூடாத கூட்டத்
தறிவறிவாய் நின்றுவிட வாங்கே-பிரிவறவுஞ்
சும்மா விருத்திச் சுகங்கொடுத்த மோனநின்பாற்
கைம்மாறு நாணொழிதல் காண். 80

நான்றா னெனுமயக்க நண்ணுங்கா லென்னாணை
வான்றா னெனநிறை மாட்டாய்நீ-யூன்றாமல்
வைத்தமவு னத்தாலே மாயை மனமறிந்து
துய்த்துவிடு ஞான சுகம். 81

ஞானநெறிக் கேற்றகுரு நண்ணரிய சித்திமுத்தி
தானந் தருமந் தழைத்தகுரு-மானமொடு

தாயெனவும் வந்தென்னைத் தந்தகுரு வென்சிந்தை
கோயிலென வாழுங் குரு. 82

சித்தஞ் சடமுஞ் சிவத்தைவிட வில்லையென்ற
நித்தன் பரமகுரு நேசத்தாற்-சுத்தநிலை
பெற்றோமே நெஞ்சே பெரும்பிறவி சாராமற்
கற்றோமே மோனக் கரு. 83

~~~~~~

ஏசற்றவந்நிலை

கோச்சகக் கலிப்பா

ஏசற்ற வந்நிலையே யெந்தைபரி பூரணமாய்
மாசற்ற வானந்த வாரி வழங்கிடுமே
ஊசற் சுழல்போ லுலகநெறி வாதனையாற்
பாசத்துட் செல்லாதே பல்காலும் பாழ்நெஞ்சே. 1

பாழாகி யண்டப் பரப்பையெல்லாம் வாய்மடுத்து
மாழாழி யின்பத் தழுந்தப் படியாயோ [போல்
தாழாயோ வெந்தையருட் டாட்கீழ்நெஞ்சேயெனைப்
வாழாது வாழ்ந்தறியா வண்ண மிருப்பாயே. 2

இருப்பா யிருந்திடப்பே ரின்பவெளிக் கேநமக்குக்
குருப்பார்வை யல்லாமற் கூடக் கிடைத்திடுமோ
வருட்பாய நமக்காக வாளவந்தார் பொன்னடிக்கீழ்
மருட்பேயர் போலிருக்கவா கண்டாய்வஞ்சநெஞ்சே
~~~~~~

வஞ்சமோ பண்டையுள வாதனையானியலைந்து, கொஞ்சமற்று யுன்னைக் குறைசொல்ல வாயுமுண்டோ, வஞ்சலஞ்ச லென்றிரங்கு மானந்த மாகடற்கீழ், நெஞ்சமே யென்போல நீயழுந்த வாராயோ. 4

வாரா வரவாய்வடகிழற்கீழ்வீற்றிருந்த, பூராய நம்மைப் புலப்படுத்த வேண்டியன்றோ, வோராயோ நெஞ்சே யுருகாயோ வுற்றிருந்து, பாராயோ வவ்வுருவைப் பார்க்கின்ற வாய்விடுமே. 5

வாயாதோ வின்பவெள்ளம் வந்துன் வழியாகப்
பாயாதோ நானும் ப்பிராய்ப் பிழையேனோ
வோயாம லுன்னி யுருகுநெஞ்சே யந்நிலைக்கே
தாயான மோனனருள் சந்திக்க வந்திடுமே. 6

வந்த வரவை மறந்துலகாய் வாழ்ந்துகன்ம, பந்தமுற வுன்னைப் படிப்பிக்க கற்றவர்யா, சிந்த மதி யேனுனக்கிங் கென்மதிகே ளென்னுலே,சந்தத நெஞ் சேபரத்திற் சாரினின்ப முண்டாமே. 7

இன்பமய மாயுலக மெல்லாம் பிழைப்பதற்குன், னன்புநிலை யென்பா ரதவுநினை யன்றியுண்டோ, வுன்பலத்தை யோரினருட் கொப்பாவாய் நெஞ்சேநீ, தென்புலத்தா ரோடிருந்து செய்பூசை கொண்டருளே. 8

அருளேயோ ராலயமா வானந்தமாயிருந்த, பொருளோடி யானிருக்கப்போமொளித்த நெஞ்சே நீ, மருடீர் முயற்கோடோ வான்மலரோ பேய்த் தேரோ, விருடீர நீயுறைந்த தெவ்விடமோ காணேனே. 9

எவ்விடத்தும் பூரணமா மெங்கைதபிரான் றண்ணருளே, யவ்விடத்தே யுன்னைநெஞ்சே யாராயிற் கண்டிலனே, யவ்விடத்து மாயையிலே மாண்டனையோ வவ்விடமுஞ், செவ்விடமே நீயுஞ்செனமற்று வாழியவே. 10

காடுங்கரையும்

காடுங் கரையு மனக்குரங்கு கால்விட் டோட வதன்பிறகே, யோடுந் தொழிலாற் பயனுளதோ வொன்றுய்ப் பலவா யுயிர்க்குயிரா, யாடுங் கருணைப் பரஞ்சோதி யருளைப் பெறுதற் கன்புநிலே, தேடும் பருவ மிதுவகண்டீர் சேர வாருஞ் சகத்தீரே. 1

சைவ சமய மேசமயஞ் சமயா தீதப் பழம் பொருளைக், கைவந் திடவே மன்றுள்வெளிக்காட்டு மிந்தக் கருத்தை விட்டுப், பொய்வந் துழலுஞ் சமய நெறி புகுத வேண்டா முத்திதருந், தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குச் சேர வாருஞ் சகத்தீரே. 2

காக முறவு கலந்துண்ணக் கண்டீ ரகண்டா காரசிவ, போக மெனும்பே ரின்பவெள்ளம் பொங் கித் ததும்பிப் பூரணமா, யேக வுருவாய்க் கிடக்குதையோ வின்புற் றிடநா மினியெடுத்த, தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேர வாருஞ் சகத்தீரே. 3

எடுத்த தேகம்

கட்டளைக் கலிப்பா

எடுத்த தேகம் பொருளாவி மூன்றுநீ யெனக் கொன் றில்லை யெனமோன நன்னெறி, கொடுத்த போது கொடுத்ததன் றேபின்னுங் குளறிநா னென்று கூத்தாட மாயையை, விடுத்த வாறுகண் ணீரொடு கம்பலை விலகு மாறுமென் வேட்கைப்ர வாகத்தைத், தடுத்த வாறும் புகலாய் சிரகிரித் தாயு மான தயாபர மூர்த்தியே. 1

நோயும் வெங்கலிப்பேயுந் தொடரநின் னாலிற் சொன்ன முறையிய மாதிநான், றேயும் வண்ண மெனைக்காக்குங் காவலுந் தொழும்பு கொள்ளுஞ் சுவாமியு நீகண்டா, யோயுஞ் சன்மமினியஞ்ச லஞ்சலென் றுலகங் கண்டு தொழவோ ருருவிலே, தாயுந் தந்தையு மாறேய் சிரகிரித் தாயுமான தயாபர மூர்த்தியே. 2

முகமேலாம்

முகமெ லாங்கணீர் முத்தரும் பிடச்செங்கை முகிழ்
வகமே லாங்குழைந் தானந்த மாகநல் லறிஞ [ப்ப
ரிகமெலாந்தவ மிலைழக்கின்று ரென்செய்கோவேழை
சகமெ லாம்பெற நல்லரு ளுதாரமாச் சமைந்தோய். 1

திடமுறவே

கோச்சகக் கலிப்பா

திடமுறவே நின்னருளைச் சேர்த்தென்னைக்
காத்தாளக், கடனுனக்கென் றெண்ணிநின்னைக்
கைகுவித்தோ னலனோ, வடைவுகெட்ட [பாழ்
மாயை யாழியிலே யின்னமல்லற், பட்டுமடியா
தென்னுவிப் பற்றே பராபரமே. 1

ஆராமை கண்டிங் கருட்குருவாய் நீயொருகால்
வாராயோ வந்து வருத்தமெல்லாந் தீராயோ
பூராய மாகவருட் பூரணத்தி லண்டமுதற்
பாராதி வைத்த பதியே பராபரமே. 2

வாழாது வாழவுனை வந்தடைந்தோ ரெல்லாரு
மாழாழி யென்னவரு ளானு ரழுக்காற்றே
டேழா யெனவுலக மேசுமினி நானொருவன்
பாழாக வாறழுக்கம் பார்நீ பராபரமே. 3

உள்ளத்தி னுள்ளே யொளித்தென்னை யாட்டுகின்ற
கள்ளக் கருணையையான் காணுந் தரமாமோ

வெள்ளத்தை மாற்றி விடக்குண்பார் நஞ்சூட்டும்
பள்ளத்தின் மீன்போற் பதைத்தேன் பராபரமே. 4

வாவிக் கமலமலர் வண்டாய்த் துவண்டுதுவண்,
டாவிக்கு ணின்றவுனக் கன்புவைத்தார்க் கஞ்ச
லென்பாய், பூவிற்கும் வான்கடையிற் புல்விற்போர்
போலவொன்றைப், பாவிக்க மாட்டேன் பதியே
பராபரமே. 5

விண்ணூறுவெற்பின் விழுந்தாங் கெனமார்பிற் [யோ
கண்ணூறு பாய்ச்சிடுமென் காதல்வெள்ளங்கண்டிலை
தண்ணூறு சாந்தபதத் தற்பரமே நால்வேதப்
பண்ணூறு மின்பப் பதியே பராபரமே. 6

கூடியநின்சீரடியார் கூட்டமென்றோ வாய்க்குமென
வாடியவென் னெஞ்சமுக வாட்டமுநீ கண்டிலையோ
தேடியநின் சீருளைத் திக்கனைத்துங் கைகுவித்துப்
பாடியநான் கண்டாய் பதியே பராபரமே. 7

நெஞ்சத்தி னூடே நினைவாய் நினைவூடு
மஞ்சலென வாழுமென தாவித் துணைநீயே
சஞ்சலமாற் றினையினிமேற் றுய்க்குபசா ரம்புகன்று
பஞ்சரிக்க நானுர் பதியே பராபரமே. 8

புத்திநெறி யாகவுனைப் போற்றிப் பலகாலு
முத்திநெறி வேண்டாத மூடனே னுகெடுவேன் [யும்
சித்திநெறிக் கென்கடவேன் சீரடியார்க் கேவல்செய்
பத்திநெறிக் கேனுமுகம் பார்நீ பராபரமே. 9

கண்டறியேன் கேட்டறியேன் காட்டுநினை யே பிதயங், கொண்டறியேன் முத்தி குறிக்குந் தாமு முண்டோ,தொண்டறியாப் பேதைமையேன் சொல் லேனின் றுன்மையெல்லாம், பண்டறிவாய் நீயே பகராய் பராபரமே. 10

தன்னை

கட்டளைக் கலிப்பா

தன்னை யறியத் தனதருளாற் றுனுணர்த்து
மன்னைப் பொருளெனவே வாழாமற் பாழ்நெஞ்சே
பொன்னைப் புவியைமடப் பூவையரை மெய்யெனவே
என்னைக்கவர்ந்திழுத்திட் டென்னபலன் கண்டாயே.

ஆக்குவை

ஆக்குவை மாயை யாவு நொடியினி லவற்றை மாள, நீக்குவை நீக்க மில்லா நினைப்பொடு மறப்பு மாற்றிப் போக்கொடு வரவு மின்றிப் புனிதநல் லருளா னந்தந் தாக்கவுஞ் செய்வா யன்றோ சச்சிதா னந்த வாழ்வே. 1

கற்புறு சிந்தை

கற்புறு சிந்தை மாதர் கணவரை யன்றி வேறே
சிற்புறத் தவரை நாடார் யாங்களு மின்ப வாழ்வுந்
தற்பொறியாக நல்குந் தலைவனின்னலதோர் தெய்வம்
பொற்புறக்கருதோங்கண்டாய்பூரணானந்தவாழ்வே.

முருந்திள நகையார் பார முலைமுகந் தழுவிச் செவ்வாய், விருந்தமிர் தென வருந்தி வெறியாட்டுக் காளாய் நாளு, மிருந்தலோ காய தப்பே ரினத்தனை யிருந்த வேழை, பொருத்தவுங் கதிமே லுண்டோ பூரணா னந்த வாழ்வே. 2

தீதெலா மொன்றும் வன்மை செறிந்திருட் படலம் போர்த்த, பாதகச் சிந்தை பெற்ற பதகனுன் பாதநீழ, லாதர வடைய வுள்ளன் பருள் இலை யாயின்மற்றியார் போதனை செய்ய வல்லார் பூரணா னந்த வாழ்வே. 3

நாதனை நாதா தீத நண்பனை நடுவாய் நின்ற, நீதனைக் கலந்து நிற்க நெஞ்சமே நீவா வென்றால், வாதனை பெருக்கியென்னை வசஞ்செய்து மனந்தன் மார்க்க, போதனை செய்த னன்றே பூரணா னந்த வாழ்வே. 4

எண்ணிய வெண்ணமெல்லா மிறப்புமேற்பிறப் புக் காசை, பண்ணியபென் னறிவை யெல்லாம்

பாழாக்கி யெனைப்பாழாக்கும், திண்ணிய வினையைக் கொன்று சிறியனை யுய்யக் கொண்டாற், புண்ணிய நினக்கே யன்றோ பூரணா னந்தவாழ்வே. 5

பத்திநீ பத்திக் கான பலனுநீ பலவாச் சொல்லுஞ்
சித்திநீ சித்தர் சித்தித் திறமுநீ திறமார் மோன
முத்திநீ முத்திக் கான முதலுநீ முதன்மை யான
புத்திநீயெனக்கொன் றுண்டோபூரணானந்தவாழ்வே.

தாயினு மினிய நின்னைச் சரணென வடைந்த நாயேன், பேயினுங் கடைய னாகிப் பிதற்றுதல் செய்த னன்றோ, தீயிடை மெழுகாய் நொந்தேன் றெளிவிலேன் வீணேகாலம், போயின தாற்ற கில்லேன் பூரணா னந்த வாழ்வே. 7

மலைவளர்காதலி

பதியுண்டு நிதியுண்டு புத்திரர்கண் மித்திரர்கள்
பக்கமுண் டெக்காலமும்
பவிசுண்டு தவிசுண்டு திட்டாந்த மாகயம
படரெனுந் திமிரமணுகாக்
கதியுண்டு ஞானமாங் கதிருண்டு சதிருண்டு
காயசித் திகளுமுண்டு
கறையுண்ட கண்டர்பா லம்மைநின் றருளிற்
கருத்தொன்று முண்டாகுமே

னதியுண்ட கடலெனச் சமையத்தை யுண்டபர
ஞானவா னந்தவொளியே
நாதாந்த ரூபமே வேதாந்த மோனமே
நானெனு மகந்தை தீர்த்தென்
மதியுண்ட மதியான மதிவதன வல்லியே
மதகுரு தனன் றங்கையே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்கா தலிப்பெ ணுமையே. 1

தெட்டிலே வலியமட மாதர்வாய் வெட்டிலே
சிற்றிடையி லேநடையிலே
சேலொத்த விழியிலே பாலொத்த மொழியிலே
சிறுபிறை நுதற்கீற்றிலே
பொட்டிலே யவர்கட்டு பட்டிலே புனைகந்த
பொடியிலே யடியிலேமேற்
பூரித்த முலையிலே நிற்கின்ற நிலையிலே
புந்திதனை நுழையவிட்டு
நெட்டிலே யலையாம லறிவிலே பொறையிலே
நின்னடியர் கூட்டத்திலே
நிலைபெற்ற வன்பிலே மலைவற்ற மெய்ஞ்ஞான
ஞேயத்தி லேயுனிருதாண்
மட்டிலே மனதுசெல நினதருளு மருள்வையோ
வளமருவு தேவைரசே
வரைரா ஜனுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்கா தலிப்பெணுமையே. 2

பூதமுத லாகவே நாதபரி யந்தமும்
    பொய்யென் றெனைக்காட்டியென்
போதத்தி னடுவாகி யடியீறு மில்லாத
    போதபூ ரணவெளிக்கு
ளேதுமற நில்லென் றுபாயமா வைத்துவினை
    வெல்லாஞ்செய் வல்லசித்தா
மின்பவுரு வைத்தந்த வன்னையே நின்னையே
    யெளியேன் மறந்துய்வனே
வேதமுத லானநல் லாகமத் தன்மையை
    விளக்குமுட் கண்ணிலார்க்கு
மிக்கநின் மகிமையைக் கேளாத செவிடர்க்கும்
    வீறுவா தம்புகலும்வாய்
வாதரோ யாளர்க்கு மெட்டாத முக்கணுடை
    மாமருந்துக் கமிர்தமே
வரைரா ஜனுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
    வளர்கா தலிப்பெணுமையே. 3

மிடியிட்ட வாழ்க்கையா லுப்பிட்ட கனமெனவு
    மெய்யெலா முள்ளுடைந்து
வீறிட்ட செல்வர்தந் தலைவாயில் வாசமாய்
    வேதனைக ளுறவேதனுந்
துடியிட்ட வெவ்வினையை யேவினன் பாவிநான்
    றொடரிட்ட தொழில்களெல்லாந்
துண்டிட்ட சாண்கும்பி யின்பொருட் டாயதன்
    றொண்டர்பணி செய்வதென்றோ

வடிவிட்ட செந்தமிழி னருமையிட் டாளூரி
　　லரிவையோர் பரவைவாயி
லம்மட்டு மடியிட்டு நடைநடந் தருளடிக
　　ளடியீது முடியீதென
வடியிட்ட மறைபேசு பச்சிளங் கிள்ளையே
　　வளமருவு தேவையரசே
வரைரா ஜனுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
　　வளர்கா தலிப்பெணுமையே. 4

பூரணி புராதனி சுமங்கலை சுதந்தரி
　　புராந்தகி த்ரியம்பகியெழிற்
புங்கவி விளங்குசிவ சங்கரி சகஸ்ரதள
　　புட்பமிசை வீற்றிருக்கு
நாரணி மனதீத நாயகி குணாதீத
　　நாதாந்த சத்தியென்றுன்
னுமமே யுச்சரித் திடுமடியர் நாமமே
　　நானுச்ச ரிக்கவசமோ
வாரணி சடைக்கடவு ளாரணி யெனப்புகழ
　　வகிலாண்ட கோடியீன்ற
வன்னையே பின்னையுங் கன்னியென மறைபேசு
　　வானந்த ரூபமயிலே
வாரணியு மிருகொங்கை மாதர்மகிழ் கங்கைபுகழ்
　　வளமருவு தேவையரசே
வரைராச னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
　　வளர்கா தலிப்பெணுமையே. 5

பாகமோ பெறவுனைப் பாடவறி யேன்மல
 பரிபாகம் வரவுமனதிற்
பண்புமோ சற்றுமிலை நியமமோ செய்திடப்
 பாவியேன் பாபரூப
தேகமோ திடமில்லை ஞானமோ கனவிலுஞ்
 சிந்தியேன் பேரின்பமோ
சேரவென் றூற்கள்ள மனதுமோ மெத்தவுஞ்
 சிந்திக்கு தென்செய்குவேன்
மோகமோ மதமோ குரோதமோ லோபமோ
 முற்றுமாற் சரியமோதான்
முறியிட் டெனைக்கொள்ளு நிதியமோ தேடவெனின்
 மூசுவரி வண்டுபோல
மாகமோ டவும்வல்ல னெனையாள வல்லையோ
 வளமருவு தேவையரசே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
 வளர்கா தலிப்பெண்ணுமையே. 6

தூளேறு தூசிபோல் வினையேறு மெய்யெனுந்
 தொக்கினுட் சிக்கிநாளுஞ்
சுழலேறு காற்றினிடை யழலேறு பஞ்செனச்
 சூறையிட் டறிவையெல்லா
நாளேற நாளேற வார்த்திக மெனுங்கூற்றி
 னட்பேற வுள்ளுடைந்து
நயனங்க ளற்றதோ ரேறு போலவே
 நானிலந் தனிலலையவோ

வேளேறு தந்தியைக் கனதந்தி யுடன்வென்று
விரையேறு மாலைசூடி
விண்ணேறு மேகங்கள் வெற்பேறி மறைவுற
வெருட்டிய கருங்கூந்தலாய்
வாளேறு கண்ணியே விடையேறு மெம்பிரான்
மனதுக் கிசைந்தமயிலே
வரைரா ஜனுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்கா தலிப்பெண்ணுமையே. 7

பூதமொடு பழகிவள ரிந்திரிய மாம்பேய்கள்
புந்திமுத லானபேய்கள்
போராடு கோபாதி ராக்ஷதப் பேய்களென்
போதத்தை யூடழித்து
வேதனை வளர்த்திடச் சதுர்வேத வஞ்சன்
விதித்தானிவ் வல்லலெல்லாம்
வீழும் படிக்குனது மௌனமந் த்ராதிக்ய
வித்தையை விடந்தருள்லையோ
நாதவடி வாகிய மஹாமந்த்ர ரூபியே
நாதாந்த் வெட்டவெளியே
நற்சமய மானபயிர் தழையவரு மேகமே
ஞானவா னந்தமயிலே
வாதமிடு பரசமயம் யாவுக்கு முணர்வரிய
மகிமைபெறு பெரியபொருளே
வரைரா ஜனுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்கா தலிப்பெண்ணுமையே. 8

அகிலாண்ட நாயகி

சந்த விருத்தம்

வட்ட மிட்டொளிர் பிராண வாயுவெனு
        நிகள மோடுகம னஞ்செயு
மனமெ னும்பெரிய மத்த யானையையென்
        வசம டக்கிடின் முமண்டலத்
திட்ட முற்றவள ராஜ யோகமிவன்
        யோக மென்றறிஞர் புகழவே
யேழை யேனுலகி னீடி வாழ்வினி
        யிங்கி தற்குமனு மானமோ
பட்ட வர்த்தனர் பராவு சக்ரதர
        பாக்ய மானசுக யோகமும்
பார காவிய கவித்வ நான்மறை
        பாராயணஞ் செய்மதி யூகமு
மட்ட சித்தியுந லன்ப ருக்கருள
        விருது கட்டியபொ னன்னமே
அண்ட கோடிபுகழ் காவை வாழுமகி
        லாண்ட நாயகியெ னம்மையே. 1

பெரியநாயகி விருத்தம்

காற்றைப் பிடித்துமட் கரகத் தடைத்தபடி
        கன்மப் புனற்குளூறுங்
கடைகெட்ட நவவாயில் பெற்றபசு மட்கலக்
        காயத்து ளெனையிருத்திச்

சோற்றைச் சுமத்திநீ பந்தித்து வைக்கத்
திருத்திக்குண் மதுவென்னவே
துள்ளித் துடித்தென்ன பேறுபெற் றேனருட்
டோயநீ பாய்ச்சல்செய்து
நாற்றைப் பதித்ததென ஞானமாம் பயிரதனை
நாட்டிப் புலப்பட்டியு
நமனுனை தீப்பூடு மணுகாமன் முன்னின்று
நாடுசிவ போகமான
பேற்றைப் பகுந்தருளி யெனையாள வல்லையோ
பெரியவகி லாண்டகோடி
பெற்றநா யகிபெரிய கயிலைமா நகர்மருவு
பெரியநா யகியம்மையே. 1

தந்தை தாய்

தந்தைதாய் மகவுமனை வாழ்க்கை யாக்கை
சகமனைத்து மௌனியரு டழைத்த போதே
யிந்திரசா லங்கனவு கானனீரா
யிருந்ததுவே யிவ்வியற்கை யென்னே யென்னே. 1

என்னைநான் கொடுக்கவொருப் பட்ட கால
மியாதிருந்தென் னைவைபோயென்னென்னை நீங்கா
வன்னைபோ லருள்பொழியுங் கருணை வாரி
யானந்தப் பெருமுகிலே யரசே சொல்லாய். 2

அரசேநின் றிருக்கருணை யல்லா தொன்றை
யறியாத சிறியேனு னதனுன் முத்திக்
கரைசேரும் படிக்குனருட் புணையைக் கூட்டுங்
கைப்பிடியே கடைப்பிடியாக் கருத்துட் கண்டேன்.

கண்டேனிங் கென்னையுமென் றனையு நீங்காக்
கருணையுநின் றன்னையுநான் கண்டேன் கண்டேன்
விண்டேனென் றெனைப்புறம்பாத் தள்ளவேண்டாம்
விண்டதுநின் னருட்களிப்பின் வியப்பா லன்றே. 4

ஓவென்ற சுத்தவெளி யொன்றே நின்றிங்
குயிரையெல்லாம் வம்மினென வுவட்டா வின்பத்
தேவென்ற நீகலந்து கலந்து முத்தி
சேர்த்தனையேற் குறைவாமோ செகவி லாசம். 5

செகத்தையெல்லா மணுமளவுஞ் சிதரு வண்ணஞ்
சேர்த்தணுவில் வைப்பையணுத் திரள யெல்லா
மகத்துவமாப் பிரமாண்ட மாகச் செய்யும்
வல்லவா நீநினைந்த வாறே யெல்லாம். 6

சொல்லாலே வாய்துடிப்ப தல்லா, னெஞ்சந்
துடித்திருக ணீரருவி சொரியத் தேம்பிக்
கல்லாலே யிருந்தநெஞ்சுங் கல்லான் முக்கட்
கனியேநெக் குருகிடவுங் காண்பேன் கொல்லோ.7

பெற்றவட்கே

பெற்றவட்கே தெரியுமந்த வருத்தம் பிள்ளை
 பெருப்பேதை யறிவாளோ பேரா னந்த
முற்றவர்க்கே கண்ணீர்கம் புலையுண் டாகு
 முருதவரே கன்னெஞ்ச முடைய ராவார். 1

ஆவாவென் றழுதுதொழுங் கைய ராகி
 யப்பனே யானந்த வடிக ளேநீ
வாவாவென் றவர்க்கருளுங் கருணை யெந்தாய்
 வன்னெஞ்சர்க் கிரங்குவதெவ் வாறு நீயே. 2

நீயேயிங் கெளியேற்குந் தாக மோக
 னினைவூடே நின்றுணர்த்தி நிகழ்த்த லாலே
பேயேற்குந் தனக்கென்னவோ ரன்பு முண்டோ
 பெம்மானே யின்னமன்பு பெருகப் பாராய். 3

பாராயோ வென்றுயர மெல்லா மையா
 பகருமுன்னே தெரியாதோ பாவி யேன்முன்
வாராயோ வின்னமொரு காலா னலும்
 மலர்க்காலென் சென்னிமிசைவைத்திடாயோ. 4

வைத்திடுங்கா லைப்பிடித்துக் கண்ணின் மார்பில், வைத்தணைத்துக் கொண்டுகையால் வளைத்துக் கட்டிச், சித்தமிசைப் புகவிருத்திப் பிடித்துக் கொண்டு தியக்கமற வின்பசுகஞ் சேர்வதென்றோ.5

சேராமற் சிற்றினத்தைப் பிரித்தெந் நாளுந்
திருவடிப்பே ரினத்துடனே சேராவண்ண
மாராக நாலுந்தே னாசே நீதா
னறிந்திருந்து மாயையிலே னழுந்தவைத்தாய்.

வைத்தபொரு ளுடலாவி மூன்று நின்கை
வசமெனவேயான்கொடுக்கவாங்கிக்கொண்டு
சித்தமிசைப் புகுந்ததுதான் மெய்யோ பொய்யோ
சிறியேற்கின்குவுரையாய்திகையாவண்ணம்.

திகையாதே வெந்நாளும் பேரானந்தத்
தெள்ளமுத முதவாமற் றிவலை காட்டி
வகையாக வலக்கழித்தா யுண்டு டுத்து
வாழ்ந்தேனு னிரண்டுகான் மாடு போலே. 8

மாடுமக்கள் சிற்றிடையார் செம்பொ னுடை
வைத்தகன தனமேடை மாட கூடம்
விடுமென்பாற் றொடர்ச்சியோ விடைவி டாமன்
மிக்ககதி வீடன்றோ விளங்கல் வேண்டும். 9

விளங்கவெனக் குள்ளுள்ளே விளங்கா நின்ற
வேதகமே போதகமே விமல வாழ்வே
களங்கரகி தப்பொருளே யென்னை நீங்காக்
கண்ணுதலே நாதாந்தக் காட்சிப் பேறே. 10

நாதமே நாதாந்த வெளியே சுத்த
ஞா தருவே ஞானமே ஞேய மேகல்

வேதமே வேதமுடி வான மோன
வித்தேயிங் கென்னையினி விட்டிடாதே. 11

கல்லாலின்

கல்லாலி னீழறனி லொருநால் வர்க்குங்
கடவுணீ யுணர்த்துவதுங் கைகாட் டென்றாற்
சொல்லாலே சொலப்படுமோ சொல்லுந் தன்மை
தரும்புபற்றிக் கடல்கடக்குந் துணிபேயன்றோ.

அன்றேவா மோவெனவுஞ் சமய கோடி
யத்தனையும் வெவ்வேறா யாற்ற நேரே
நின்றாயே நினைப்பெறுமா றெவ்வா றங்கே [டோ.
நின்னருள்கொண் டறிவதல்லா னெறிவேறுண்

நெறிபார்க்கி னின்னையன்றி யகிலம் வேறோ
நிலநீர்தீக் கால்வானு நீய லாத
குறியாது மில்லையென்றால் யாங்கள் வேறோ
கோதையொரு கூறுடையாய் கூறாய் கூறாய்.

கூறாய வைம்பூதச் சுமையைத் தாங்கிக்
குணமிலா மனமெனும்பேய்க் குரங்கின்பின்
மாறாத கவலையுடன் சுழல வென்னை [னே
வைத்தனையே பரமேநின் மகிமை நன்றே. 4

நன்றெனவுந் தீதெனவு மெனக்கிங் குண்டோ
நானுகி நீயிருந்த நியாயஞ் சற்றே

பின்றெனக்கு வெளியாளு லெல்லாம் வல்ல
    விறைவாநின் னடியருட னிருந்து வாழ்வேன்.

வாழ்வெனவுந் தாழ்வெனவு மிரண்டாப் பேசும்
    வையகத்தார் கற்பனையா மயக்க மான
பாழ்வலையைக் கிழித்துதறிச் செயல்போய் வாழப்
    பரமேநின் னானந்தப் பார்வை யெங்கே. 6

எங்கேயெங் கேயருளென் றேமையி ரந்தா
    னேழைமையில் வெனவுமெண்ணி யிச்சைகூறு
மங்கேயங் கேயெளிவந் தென்னை யாண்ட
    வாரமுதே யுனைக்காண்பா னலந்து போனேன்.

போனநாட் கிரங்குவதே தொழிலா விங்ஙன்
    பொருந்துநா ளத்தனையும் போக்கி னேனென்
ஞானநா யகனேநின் மோன ஞான
    நாட்டமுற்று வாழ்ந்திருக்கு நாளெந்நாளோ.

நாட்பட்ட கமலமென்ன விதய மேவு
    நறுந்தேனே சன்மார்க்க நாரிமார்கண்
வாட்பட்ட காயமிந்தக் காய மென்றே
    வன்கூற்று முயிர்பிடிக்க வருமந் நீதி. 9

நீதியெங்கே மறையெங்கே மண்விண் ணெங்கே
    நித்தியா மவர்களெங்கே நெறிதப்பாத
சாதியெங்கே யொழுக்கமெங்கே யாங்க ளெங்கே
    தற்பரநீ பின்னுமொன்றைச் சமைப்பதானல்.

ஆனாலும் யானெனதிங் கற்ற வெல்லை
யதுபோது மதுகதிதா னல்ல வென்று
போனாலும் யான்போவ னல்லான் மோனப்
புண்ணியனே வேறுமொரு பொருளை நாடேன்.

பொருளேநின் பூரணமே விட்ட காலம்
போக்குவர வுண்டோதற் போத முண்டோ
விருடானுண்டோவல்லால்வெளிதா னுண்டோ[டோ.
வின்பமுண்டோ துன்பமுண்டோ யாமங்குண்

உண்டோநீ படைத்தவுயிர்த் திரளி லென்போ
லொருபாவி தேகாதி யுலகம் பொய்யாக்
கண்டேயு மெள்ளளவுந் துறவு மின்றிக்
காசினிக்கு ளலைந்தவரார் காட்டாய் தேவே.

தேவரெல்லாந் தொழச்சிவந்த செந்தாண் முக்கட்
செங்கரும்பே மொழிக்குமொழி தித்திப் பாக
மூவர்சொலுந் தமிழ்கேட்குந் திருச்செ விக்கே
மூடனேன் புலம்பியசொன் முற்றுமோ தான்.

முற்றுமோ வெனக்கினியா னந்த வாழ்வு
மூதறிவுக் கினியாய்நின் முளரித் தாளிற்
பற்றுமோ சற்றுமில்லை யையோ வையோ
பாவிபடுங் கட்கலக்கம் மார்த்தி லாயோ. 15

பார்த்தனவெல் லாமழியு மதனாற் சுட்டிப்
பாராதே பார்த்திருக்கப் பரமே மோன

மூர்த்திவடி வாயுணர்த்துங் கைகாட் டுண்மை
முற்றியென தல்லல்வினை முடிவ தென்றோ. 16

என்றுனைநீ யன்றுளம்யா மென்ப தென்னை
யிதுநிற்க வெல்லாந்தா மில்லை யென்றே
பொன்றிடச்செய் வல்லவனீ யெமைப்ப டைக்கும்
பொற்புடையா யென்னினது பொருந்திடாதே.

பொருந்துசக மனைத்தினையும் பொய்பொய் யென்று
புகன்றபடி மெய்யென்றே போத ரூபத்
திருந்தபடி யென்றிருப்ப தென்றே யன்றோ
வெம்பெருமான் யான்கவலை யெய்தாக் காலம்.

காலமே காலமொரு மூன்றுங் காட்டுங்
காரணமே காரணகா ரியங்க ளில்லாக்
கோலமே யெனைவாவா வென்று கூவிக் [சொல்லாய்.
குறைவறநின் னருள்கொடுத்தாற் குறைவோ

சொல்லாய தொகுதியெல்லாங் கடந்து நின்ற
சொரூபானந் தச்சுடரே தொண்ட னேனைக்
கல்லாகப் படைத்தாலு மெத்த நன்றே
கரணமுட னுறவு கலக்க மாட்டேன். 20

கலங்காத நெஞ்சுடைய ஞான தீரர்
கடவுளுனைக் காணவே காய மாதி
புலங்காணார் நானொருவன் ஞானம் பேசிப்
பொய்க்கூடு காத்ததென்ன புதுமைகண்டாய்.

கண்டிலையோ யான்படும்பா டெல்லா மூன்று
கண்ணிருந்துந்தெரியாதோ கசிந்துள்ளன்பார்
தொண்டரடித் தொண்டனன்றோ கருணை நீங்காச்
சுத்தபரி பூரணமாஞ் சோதி நாதா. 22

சோதியா யிருட்பிழம்பைச் சூறை யாடுந் [ங்காளும்
தூவெளியே யெனைத்தொடர்ந்து தொடர்ந்தெ
வாதியா நின்றவினைப் பகையை வென்ற
வாழ்வேயிங் குனைப்பிரிந்து மயங்கு கின்றேன்,

மயக்குறுமென் மனம்ணுகாப் பாதை காட்டி
வல்வினையைப் பறித்தனையே வாழ்வேநானென்
செயக்கடவேன் செயலெல்லா நினதே யென்று
செங்கைகுவிப் பேனல்லாற் செயல்வே றில்லை.

வேறுபடுஞ் சமயமெல்லாம் புகுந்து பார்க்கின் [ன்
விளங்குபரம் பொருளேநின் விளையாட் டல்லா
மாறுபடுங் கருத்தில்லை முடிவின் மோன
வாரிதியி னதித்திரள்போல் வயங்கிற் றம்மா.

அம்மாவீ ததிசயந்தா னன்றோ வன்றோ [ஞ்
வகண்டநிலை யாக்கியென்னை யறிவாம் வண்ண
சும்மாவே யிருக்கவைத்தா யையா வாங்கே
சுகமயமாயிருப்பதல்லாற்சொல்வா னென்னே.

என்னேநான் பிறந்துழல வந்த வாறிங் [பான்
கெனக்கெனவோர்செயலிலையே யேழையேன்

முன்னேசெய் வினையெனவும் பின்னே வந்து
மூளும்வினை யெனவும்வரு முறையே னெந்தாய்.

தாயான தண்ணருளை நிரம்ப வைத்துத்
தமியேனைப் புரவாமற் றள்ளித் தள்ளிப்
போயான தென்கொலையா வேக தேசம்
பூணத்துக் குண்டோதான் புகலல்வேண்டும்.

புகலரிய நின்விளையாட் டென்னே யெந்தாய்
புன்மையறி வுடையனென்னைப் பொருளாப் [பண்ணி
பிகல்விளக்கு மலமாயை கன்மத் தூடே
பிடருறவுஞ் செய்தனையே யிரக்க மீதோ. 29

இரக்கமொடு பொறையீத லறிவா சார
மில்லேனு னல்லோர்க ளீட்டங் கண்டாற்
கரக்குமியல் புடையேன்பாழ் நெஞ்ச மெந்தாய்
கருந்தாதோ வல்லுருக்கோ கரிய கல்லோ. 30

பராபரக்கண்ணி

சீராருந் தெய்வத் திருவருளாம் பூமிமுதற்
பாராதி யாண்ட பதியே பராபரமே. 1

கண்ணூரக் கண்டோர் கருப்பொருள்கா ணுமலருள்
விண்ணூ டிருந்தவின்ப வெற்பே பராபரமே. 2

சிந்தித்த வெல்லாமென் சிந்தையறிந் தேயுதவ
வந்த கருணை மழையே பராபரமே. 3

ஆரா வமுதே யரசேயா னந்தவெள்ளப்
பேராறே மோனப் பெருக்கே பராபரமே. 4

ஆரறிவா ரென்ன வனந்தமறை யோலமிடும்
பேரறிவே யின்பப் பெருக்கே பராபரமே. 5

உரைபிறந்தவன்பருளத் தோங்கொளியா யோங்கிக்
கரைபிறந்த வின்பக் கடலே பராபரமே. 6

எத்திக்குந் தானாகி யென்னிதயத் தேயூறித்
தித்திக்கு மானந்தத் தேனே பராபரமே. 7

திக்கொடுகீழ்மேலுந் திருவருளாம்பொற்பறிந்தோர்
கைக்குள்வளர் நெல்லிக் கனியே பராபரமே. 8

முத்தே பவளமே மொய்த்தபசும் பொற்சுடரே
சித்தேயென் னுள்ளத் தெளிவே பராபரமே. 9

கண்ணே கருத்தேயென் கற்பகமே கண்ணிறைந்த
விண்ணே யானந்த வியப்பே பராபரமே. 10

வாக்காய் மனதாய் மனவாக் கிறந்தவர்பாற்
றூக்காதே தாக்குந் தனியே பராபரமே. 11

பார்த்தவிடமெல்லாம் பரவெளியாய்த் தோன்ற
வொரு, வார்த்தைசொல்லவந்த மனுவே பராபரமே.

வானந்த மண்ணினந்தம் வைத்துவைத்துப் பார்
க்கவெனக், கானந்தந் தந்த வரசே பராபரமே. 13

அன்பைப் பெருக்கியென தாருயிரைக் காக்கவந்த
வின்பப் பெருக்கே யிறையே பராபரமே. 14

வானமெல்லாங் கொண்ட மௌனமணிப்பெட்ட
கத்துக், கானபணி யான வணியே பராபரமே. 15

ஓடு மிருநிதியு மொன்றாகக் கண்டவர்க
ளூடும் பொருளான நட்பே பராபரமே. 16

சித்த நினைவுஞ் செயுஞ்செயலு நீயெனவா
முத்தமர்கட் கான வுறவே பராபரமே. 17

போதாந்தப் புண்ணியர்கள் போற்றிசய போற்றி
யெனும், வேதாந்த வீட்டில்விளக்கே பராபரமே.

முத்தாந்த வீதி முளரிதொழு மன்பருக்கே
சித்தாந்த வீதிவருந் தேவே பராபரமே. 19

ஈனந் தருமுடல மென்னதியா னென்பதற
வானந்தம் வேண்டி யலந்தேன் பராபரமே. 20

என்புருகி நெஞ்ச மிளகிக் கரைந்துகரைத்
தன்புருவாய் நிற்க வலந்தேன் பராபரமே. 21

சுத்த வறிவாய்ச் சுகம்பொருந்தி னல்லாலென்
சித்தந் தெளியாதென் செய்வேன் பராபரமே. 22

மாறு வனுபூதி வாய்க்கினல்லா லென்மயக்கந்
தேறுதென் செய்வேன் சிவமே பராபரமே. 23

தாகமறுத் தின்பநிட்டை தாராயே லாகெடுவேன்
தேகம்விழுந் திடினென் செய்வேன் பராபரமே. 24

அப்பாவென் னெய்ப்பில்வைப்பே யாற்று
கிலேன்போற்றியென்று, செப்புவதல்லால்வேறென்
செய்வேன் பராபரமே. 25

உற்றறியு மென்னறிவு முட்கருவி போற்சவிமாண்
டற்றுமின்பந் தந்திலையே யையா பராபரமே. 26

சொல்லா லடங்காச் சுகக்கடலில் வாய்மடுக்கி
லல்லா லென்ருக மறுமோ பராபரமே. 27

பாராயோ வென்னைமுகம் பார்த்தொருகா லென்
கவலை, தீராயோ வாய்திறந்து செப்பாய் பராபரமே.

ஓயாதோ வென்கவலை யுள்ளேயா னந்தவெள்ளம்
பாயாதோ வையா பகராய் பராபரமே. 29

ஓகோ வுனைப்பிரிந்தா ருள்ளங் கனலில்வைத்த
பாகோ மெழுகோ பகராய் பராபரமே. 30

கூர்த்தவறி வத்தனையுங் கொள்ளைகொடுத் துன்
னருளைப், பார்த்தவனே னென்னைமுகம் பாராய் பரா
பரமே. 31

கடலமுதே தேனேயென் கண்ணே கவலைப்
படமுடியா தென்னைமுகம் பார்நீ பராபரமே. 32

உள்ள மறிவா யுழப்பறிவாய் நானேழை
தள்ளிவிடின் மெத்தத் தவிப்பேன் பராபரமே. 33

கன்றினுக்குச் சேதா கனிந்திரங்கல் போலவெனக்
கென்றிரங்கு வாய்கருணை யெந்தாய் பராபரமே. 34

எண்ணாத வெண்ணமெலா மெண்ணியெண்ணி
யேழைநெஞ்சம், புண்ணாகச் செய்ததினிப் போதும்
பராபரமே. 35

ஆழித் துரும்பெனவே யங்குமிங்கு முன்னடிமை
பாழிற் றிரிவதென்ன பாவம் பராபரமே. 36

கற்றவறிவா லுனைநான் கண்டவன்போற் கூத்
தாடிற், குற்றமென் றென்னெஞ்சே கொதிக்கும் பரா
பரமே. 37

ஐயோ வுனைக்காண்பா னாசைகொண்ட தத்தனையும்
பொய்யோ வெளியாப் புகலாய் பராபரமே. 38

துன்பக் கண்ணீரிற் றுளைந்தேற்குன் னானந்த
வின்பக்கண் ணீர்வருவ தெந்நாள் பராபரமே. 39

வஞ்சனையும்பொய்யுமுள்ளே வைத்தழுக்காறுயுளாற
நெஞ்சனுக்கு முண்டோ நெறிதான் பராபரமே. 40

பாசம்போய் நின்றவர்போற் பாராட்டி யானுமொரு
மோசம்போ னேனென் முறையோ பராபரமே. 41

நன்றறியேன் றீதறியே னென்று நின்றவனு
ரென்றறியே னேழை யென்னே பராபரமே. 42

இன்றுபுகி தன்றே யெளியேன் படுந்துயர
மொன்று மறியாயோ வுரையாய் பராபரமே. 43

எத்தனைதான் சன்மமெடுத் தெத்தனைதான் பட்டதுய
ரத்தனையு நீயறிந்த தன்றோ பராபரமே. 44

இந்தநாட் சற்று மிரங்கிலையேற் காலன்வரு
மந்தநாட் காக்கவல்லா ராகாண் பராபரமே. 45

உற்றுற்று நாடி யுளமருண்ட பாவியைநீ
சற்றிரங்கி யாளத் தகாதோ பராபரமே. 46

எள்ளளவு நின்னைவிட வில்லா வெனைமயக்கிற்
றள்ளுதலா லென்னபலன் சாற்றாய் பராபரமே. 47

பாடிப் படித்துலகிற் பாராட்டி நிற்பதற்கோ
தேடி யெனையடிமை சேர்த்தாய் பராபரமே. 48

சொன்னத்தைச் சொல்வதல்லாற் சொல்லற வென் சொல்லிறுதிக், கென்னத்தைச் சொல்வே னெளியேன் பராபரமே. 49

சொல்லும் பொருளுமற்றுச் சும்மா விருப்பதற்கே
யல்லும் பகலுமெனக் காசை பராபரமே. 50

நேச நிருவிகற்ப நிட்டையல்லா லுன்னடிமைக்
காசையுண்டோ நீயறியா தன்றே பராபரமே. 51

துச்சனென வேண்டாமித் தொல்லுலகி லல்லல்
கண்டா, லச்சமிக வுடையே னையா பராபரமே. 52

கண்ணாவா ரேனுமுனைக் கைகுவியா ராயினந்த
மண்ணாவார் நட்பை மதியேன் பராபரமே. 53

கொல்லா விரதங் குவலயமெல் லாமோங்க
வெல்லார்க்குஞ்சொல்லுவதென் னிச்சைபராபரமே

எத்தாற் பிழைப்பேனோ வெந்தையே நின்னருட்கே
பித்தானேன் மெத்தவுநான் பேதை பராபரமே. 55

வாயினாற் பேசா மௌனத்தை வைத்திருந்துந்
தாயிலார் போனான் றளர்ந்தேன் பராபரமே. 56

அன்னையிலாச்சேய்போ லலக்கணுற்றேன்கண்ணார
வென்னகத்திற் றாய்போ லிருக்கும் பராபரமே. 57

உற்றுநினைக் கிற்றுயர முள்ளுள்ளே செந்தீயாய்ப்
பற்றகொந்தே னென்னைமுகம் பார்நீ பராபரமே. 58

பொய்யனிவ னென்றுமெள்ளப் போதிப்பார்
சொற்கேட்டுக், கைவிடவும் வேண்டாமென் கண்
ணே பராபரமே. 59

எண்ணமறிந்தே யிளைப்பறிந்தே யேழை யுய்யும்
வண்ணந் திருக்கருணை வையாய் பராபரமே. 60

நாட்டாதே யென்னையொன்றி னாட்டி யிதமகிதங்
காட்டாதே யெல்லாநீ கண்டாய் பராபரமே. 61

உன்னைநினைந் துன்னிறைவி னுள்ளேயுலாவு மென்னை
யன்னைவயிற் றின்னமடைக் காதே பராபரமே. 62

பரமுனக்கென் றெண்ணும் பழக்கமே மாரு
வரமெனக்குத் தந்தருளென் வாழ்வே பராபரமே.

வந்தித்து நின்னை மறவாக் கடனாகச்
சிந்திக்க நின்னதருள் செய்யாய் பராபரமே. 64

எவ்வுயிரு மென்னுயிர்போ லெண்ணி யிரங்கவுநின்
றெய்வவருட் கருணை செய்யாய் பராபரமே. 65

வெட்டவெளிப் பேதையன்யான் வேறாகப
டொன்றறியேன், சிட்டருடன்சேரனந்த தெண்டம்
பராபரமே. 66

இரவுபக லற்றவிடத் தேகாந்த யோகம்
வரவுந் திருக்கருணை வையாய் பராபரமே. 67

மால்காட்டிச் சிந்தை மயங்காம னின்றுசுகக்
கால்காட்டி வாங்காதே கண்டாய் பராபரமே 68

எப்பொருளு நீயெனவே யெண்ணிநான் றேன்றுத
வைப்பையழி யாநிலையா வையாய்பராபரமே. 69

சும்மா விருப்பதுவே சுட்டற்ற பூரணமென்
றெம்மா லறிதற் கெளிதோ பராபரமே. 70

முன்னெடுபின் பக்க முடியடிநாப் பண்ணறநின்
றன்னெடுநா னிற்பதென்றோ சாற்றாய் பராபரமே.

மைவண்ணந் தீர்ந்த மவுனிசொன்ன தெவ்வண்ண
மவ்வண்ண நிட்டை யருளாய் பராபரமே. 72

வித்தன்றி யாதும் விளைவதுண்டோ நின்னருளாஞ்
சித்தன்றி யாங்களுண்டோ செப்பாய் பராபரமே.

ஆங்கார மற்றுன் னறிவான வன்பருக்கே
தூங்காத தூக்கமது தூக்கும் பராபரமே. 74

சிந்தை யவிழ்ந்தவிழ்ந்து சின்மயமா நின்னடிக்கே
வந்தவர்க்கே யின்பநிலை வாய்க்கும் பராபரமே. 75

சொல்லாடா வூமரைப்போற் சொல்லிறந்து நீயாகி
னல்லா லெனக்குமுத்தி யாமோ பராபரமே. 76

பேச்சாகா மோனம் பிறவா முளைத்ததென்றற்
காச்சாச்சு மேற்பயனுண் டாமோ பராபரமே. 77

கெட்டியென்றுன் னன்பர்மலங் கெட்டயர்ந்
தோர் பூரணமாந், தொட்டிலுக்குட் சேய்போற்
றுயின்றூர் பராபரமே. 78

காட்ட வருளிருக்கக் காணு திருண்மலத்து
நாட்ட மெனக்குவர னன்றோ பராபரமே. 79

எத்தன்மைக் குற்ற மியற்றிடினுந் தாய்பொறுக்கு
மத்தன்மை நின்னருளு மன்றோ பராபரமே. 80

எத்தனையோ தேர்ந்தாலு மென்னுலே யின்ப
முண்டோ, சித்தருவே யின்பச் சிவமே பராபரமே.

மண்ணெடுவிண் காட்டி மறைந்துமறை யாவருனைக்
கண்ணெடுகண்ணுகவென் று காண்பேன்பராபரமே.

பஞ்சரித்து நின்னைப் பலகா லிரந்ததெல்லா
மஞ்சலெனும் பொருட்டே யன்றோ பராபரமே. 83

எங்கெங்கே பார்த்தாலு மெவ்வுயிர்க்கு மவ்வுயிரா
யங்கங் கிருப்பதுநீ யன்றோ பராபரமே. 84

அனைத்துமாய் நின்றாயே யான்வேறோ நின்னை
நினைக்குமா றெங்கே நிகழ்த்தாய் பராபரமே. 85

நின்போதத் தாலே நினைப்பு மறப்புமென்று
லென்போத மெங்கே யியம்பாய் பராபரமே. 86

ஒன்றைநினைந் தொன்றைமறந் தோடுமன மெல்லாநீ
யென்றறிந்தா லெங்கே யியங்கும் பராபரமே. 87

கொழுந்தில் வயிரமெனக் கோதறவுள் ளன்பி
லழுந்துமவர்க் கேசுகமுண் டாகும் பராபரமே. 88

பற்றும் பயிர்க்குப் படர்கொழுந்து போற்பருவம்
பெற்றவர்க்கே நின்னருடான் பேறும் பராபரமே.

யோகியர்க்கே ஞான மொழுங்காம்பே ரன்பான
தாகியரும் யோகமுன்னே சார்ந்தோர் பராபரமே.

அல்லும் பகலு மறிவாகி நின்றவர்க்கே
சொல்லும் பொருளுஞ் சுமைகாண் பராபரமே. 91

எச்சிலென்று பூவை யிகழ்ந்தோர்க்குணைப்போற்றப்
பச்சிலையுங் கிள்ளப் படுமோ பராபரமே. 92

அந்தக் கரண மடங்கத் துறப்பதுவே
யெந்தத் துறவினுநன் றெந்தாய் பராபரமே. 93

தன்னை யறிந்தாற் றலைவன்மேற் பற்றலது
பின்னையொரு பற்றுமுண்டோ பேசாய் பராபரமே.

அன்பாற் கரைந்துகண்ணீ ராறுகண்டபுண்ணியருக்
குன்பால் வரவழிதா னுண்டோ பராபரமே. 95

தன்னை யறிந்தருளே தாரகமா நிற்பதுவே
உன்னை யறிதற் குபாயம் பராபரமே. 96

கற்றகலை யானிலைதான் காணுமோ காண்பதெல்லா
மற்றவிடத்தே வெளியா மன்றோ பராபரமே. 97

கண்மூடிக் கண்விழித்துக் காண்பதுண்டோ நின்ன
ருளாம், விண்மூடினெல்லாம் வெளியாம்பராபரமே.

நேரே நினதருளென் னெஞ்சைக் கவரினன்றும்
பாரேன் சுகமும் படைப்பேன் பராபரமே. 99

வான்காண வேண்டின் மலையேற லொக்குமுன்னை
நான்காணப் பாவனைசெய் நாட்டம்பராபரமே. 100

வாதனைவிட் டுன்னருளின் மன்னினல்லாள் வேறு
மொரு,சாதனைதா னுண்டோநீசாற்றாய் பராபரமே.

பாரகமும் விண்ணகமும் பற்றாக நிற்பதருட்
டாரகத்தைப் பற்றியன்றோ சாற்றாய் பராபரமே.

விளக்குந் தகளியையும் வேறென்னார் நின்னைத்
துளக்கமறச் சீவனென்று சொல்வார் பராபரமே.

பாராதி நீயாப் பகர்ந்தா லகமெனவு
மாராயுஞ் சீவனுநீ யாங்காண் பராபரமே. 104

பொய்யைப்பொய் யென்றறியும் போதத்துக் காதர
வுன், மெய்யருளே யன்றோ விளம்பாய் பராபரமே.

வருவான்வந் தேனெனல்போன் மன்னியழியுஞ்சக
த்தைத், தெரிவாக வில்லையென்ற தீரம் பராபரமே.

மாயா சகமில்லையேன் மற்றெனக்கோர் பற்றுமில்லை
நீயேநா னென்றுவந்து நிற்பேன் பராபரமே 107

வானாதி நீயெனவே வைத்தமறை யென்னையுநீ
தானாகச் சொல்லாதோ சாற்றாய் பராபரமே. 108

வெள்ளக் கருணைமத வேழமா நின்னருட்கென்
கள்ளக் கருத்தே கவளம் பராபரமே. 109

வண்டாய்த் துவண்டு மௌன மலரணைமேற்
கொண்டார்க்கோ வின்பங்கொடுப்பாய் பராபரமே.

மாயைமுத லாம்வினைநீ மன்னுயிர்நீ மன்னுயிர்தேர்ந்
தாயுமறி வானதுநீ யன்றோ பராபரமே. 111

என்னறிவும் யானுமென தென்பதுவு மாமிவகை
யின்னவையே யன்றோ நிகழ்த்தாய் பராபரமே.

பாரறியா தண்டப் பரப்பறியா துன்பெருமை
யாரறிவார் நானோ வறிவேன் பராபரமே. 113

அண்ட மனைத்திலுமா யப்பாலுக் கப்பாலுங்
கொண்டநின்னை யாரறிந்து கொள்வார் பராபரமே.

ஒப்புயர்வொன் றின்றி யொலிபுகா மோனவட்டக்
கப்பலுக்காம் வான்பொருணீ கண்டாய்பராபரமே.

என்போ லெளியவரு மெங்கெங்கும் பார்த்தாலும்
உன்போல் வலியவரு முண்டோ பராபரமே. 116

பார்க்கினண்ட பிண்டப் பரப்பனைத்து நின்செயலே
யார்க்குஞ் செயலிலையே யையா பராபரமே. 117

ஒன்றே பலவே யுருவே யருவேயோ
வென்றே யழைப்பதுன்னை யென்றோ பராபரமே.

செப்புவதெல் லாஞ்செபநான் சிந்திப் பதெல்லாநின்
ஞெப்பி றியானமென வோர்ந்தேன் பராபரமே.

ஆரிருந்தென் ஞர்போயென் ஞரமுதா நின்னருளின்
சீரிருந்தா லுய்வேன் சிவமே பராபரமே. 120

வஞ்சகமன் வாதனைக்கும் வன்பிறவி வேதனைக்கு
மஞ்சி யுனையடைந்தே னையா பராபரமே. 121

எந்தப் படியுன் னிதய மிருந்ததெமக்
கந்தப் படிவருவ தன்றோ பராபரமே. 122

எந்தெந்த நாளு மெனைப்பிரியா தென் னுயிராய்ச்
சிந்தைகுடி கொண்டவருட் டேவே பராபரமே.123

அஞ்சலஞ்சலென்றடிமைக்கப்போதைக்கப்போதே
நெஞ்சி லுணர்த்து நிறைவே பராபரமே. 124

என்னையுன்றன் கைக்களித்தார் யாவரென்னை
யான்கொடுத்துப், பின்னையுன்றற் பெற்றநலம்
பேசேன் பராபரமே. 125

வாய்பேசாவூமையெனவைக்கவென்றோநீமௌனத்
தாயாக வந்தருளைத் தந்தாய் பராபரமே. 126

தன்னைத்தந் தென்னைத் தடுத்தாண்ட நின்கருணைக்
கென்னைக்கொண்டென்னபலனெந்தாய் பராபரமே.

மார்க்கண்டர்க் காக மறலிபட்ட பாட்டையுன்னிப்
பார்க்கினன்பர்க் கென்ன பயங்காண் பராபரமே.

சுட்டியுண ராமற் றுரியநிலை யாய்வெளியில்
விட்டநின்னை யானோ வியப்பேன் பராபரமே. 129

சூதொன் றுமின் றியென்னைச் சும்மாவிருக்கவைத்தா
யீதொன்றும் போதாதோ வின்பம் பராபரமே. 130

வாயொன் றும் பேசா மௌனியாய் வந்தாண்ட
தேயொன் றும் போதாதோ வின்பம்பராபரமே.131

என்று மிருந்தபடிக் கென்னை யெனக்களித்த
தொன் றும்போ தாதோ வுரையாய் பராபரமே. 132

எண்டிசைக்கீழ்மேலானவெல்லாம்பெருவெளியாக்
கண்டவிடத் தென்னைபுநான் கண்டேன் பராபரமே.

பித்தனையே தும்மறியாப் பேதையனை யாண்டவுனக்
கெத்தனைதான் றெண்ட மிடுவேன் பராபரமே. 134

தாயர்கர்ப்பத் தூடனமுந் தண்ணீருந் தந்தருளு
நேயவுனை யாரே நினையார் பராபரமே. 135

விரிந்த மனமொடுங்கும் வேளையினு ளுகப்
பரந்தவருள் வாழி பதியே பராபரமே. 136

சிந்தனைபோய் நானெனல்போய்த் தேக்கவின்ப மா
வந்து பொழிந்தனைநீ வாழி பராபரமே. [மழை

தந்தேனே யோர்வசனந் தந்தபடிக் கின்பமுமாய்
வந்தேனே யென்றனைநீ வாழி பராபரமே. 138

மண்ணும்விண்ணும் வந்து வணங்காவோ நின்
னருளைக், கண்ணுறவுட் கண்டவரைக் கண்டாற்
பராபரமே. 139

என்றுங் கருணைபெற்ற வின்பத்த போதனர்சொல்
சென்றசென்ற திக்கனைத்துஞ் செல்லும்பராபரமே.

ஆடுவதும் பாடுவது மானந்த மாகநின்னைத்
தேடுவது நின்னடியார் செய்கை பராபரமே. 141

பொங்கியநின் றண்ணருளைப் புட்கலமாப்பெற்றவர்
கெங்கெழுந்தென் ஞாயி றியம்பாய் பராபரமே.[கட்

பாலரொடு பேயர்பித்தர் பான்மையென நிற்பதுவே
சீலமிகு ஞானியர்தஞ் செய்கை பராபரமே. 143

உண்டுடுத்துப் பூண்டிங் குலகத்தார் போற்றிரியுந்
தொண்டர்விளை யாட்டே சுகங்காண் பராபரமே.

கங்குல்பக லற்றதிருக் காட்சியர்கள் கண்டவழி
யெங்கு மொருவழியே யெந்தாய் பராபரமே. 145

காயகிலே யல்லவென்று காண்பா ருறங்குவரோ
தூயவருட் பற்றுத் தொடர்வார் பராபரமே. 146

அப்புமுப்பும் போன்ற வபிக்யபரா னந்தர்தமக்
கொப்புவமை சொல்லவும்வா யுண்டோ பராபரமே.

சித்தந் தெளிந்து சிவமானோ ரெல்லோர்க்குங்
கொத்தடிமை யான குடிநான் பராபரமே. 148

தம்முயிர்போ லெவ்வுயிருந் தானென்று தண்
ணருள்கூர், செம்மையருக் கேவலென்று செய்வேன்
பராபரமே. 149

விண்ணுக்கும் விண்ணாகி மேவுமுனக் கியான்பூசை
பண்ணிநிற்கு மாறு பகராய் பராபரமே. 150

நெஞ்சகமே கோயி னினைவே சுகந்தமன்பே
மஞ்சனநீர் பூசைகொள்ள வாராய் பராபரமே. 151

கெட்டவழி யாணவப்பேய் கீழாக மேலான
சிட்டருனைப் பூசை செய்வார் பராபரமே. 152

கால்பிடித்து மூலக் கனலைமதி மண்டலத்தின்
மேலெழுப்பிற் றேகம் விழுமோ பராபரமே. 153

பஞ்சசுத்தி செய்துநின்னைப் பாவித்துப் பூசைசெய்
தால், விஞ்சிய ஞானம் விளங்கும் பராபரமே. 154

அன்பர்பணி செய்யவெனை யாளாக்கி விட்டுவிட்டா
லின்பநிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே. 155

மூர்த்திதலந் தீர்த்த முறையாற் றொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தைசொலச்சற்குருவும் வாய்க்கும்பராபரமே.

விரும்புஞ் சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞான நான்கு
மரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோ பராபரமே. 157

தானந் தவந்தருமஞ் சந்ததமுஞ் செய்வர்சிவ
ஞானந் தனையணைய நல்லோர் பராபரமே. 158

சொன்னத்தைச் சொல்லித் துடிக்கின்ற வாணவப்
பேய்க், கின்னல்வருவதெந்நா ளெந்தாய்பராபரமே.

இன்றோ விருவினைவந் தேறியது நானென்றோ
வன்றே விளைந்ததன்றோ வாற்றேன் பராபரமே. 160

எண்ணமுந்தா னின்னைவிட வில்லையென்றால் யான்
முனமே, பண்ணவினை யேது பகராய் பராபரமே.

என்னைபின்னதென் றறியாவேழைக்குமாகெடுவேன்
முன்னைவினை கூடன் முறையோ பராபரமே. 162

அறியாநான் செய்வினையை யையாநீ கூட்டுங்
குறியே தெனக்குளவு கூறாய் பராபரமே. 163

என்னைக் கெடுக்க விசைந்த விருவினைநோய்
தன்னைக் கெடுக்கத் தகாதோ பராபரமே. 164

வல்லமையே காட்டுகின்ற மாமாயை நானொருவ
னில்லையெனி னெங்கே யிருக்கும் பராபரமே. 165

மூக்குணத்தா லெல்லா முளைக்கப் பிரகிருதிக்
கிக்குணத்தை நல்கியதா ரெந்தாய் பராபரமே. 166

ஆற்றப் படாததுன்ப மையவென்ற னென்மனதை
தேற்றப்படாதினியென் செய்வேன்பராபரமே. 167

பூராய மாய்மனதைப் போக்கவறி யாமலேயோ
யாரா யலைந்தே னரசே பராபரமே. 168

சினமிறக்கக் கற்றாலுஞ் சித்தியெல்லாம் பெற்றாலு
மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே. 169

வாதுக்கு வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போற் பாழ்த்த
மன, மேதுக்குக் கூத்தாடு தெந்தாய் பராபரமே.

சூதாடு வார்போற் றுவண்டு துவண்டுமனம்
வாதாடி னென்னபலன் வாய்க்கும் பராபரமே. 171

கொள்ளித்தேள் கொட்டிக் குதிக்கின்றபேய்க் குரங்காய்க், கள்ளமனந் துள்ளுவதென் கண்டாய் பராபரமே. 172

வந்ததையும் போனதையும் வைத்துவைத்துப் பார்த் திருந்தாற், சிந்தை யிதமகிதஞ் சேரும் பராபரமே.

ஏறுமயிர்ப் பாலமுணர் விந்தவிட யங்கணொருப் பாறெனவு நன்றா வறிந்தேன் பராபரமே. 174

பொறிவழியே யேழை பொறியா யுழல்வதுநின் னறிவின் விதித்தவிதி யாமோ பராபரமே. 175

பாசசா லங்களெல்லாம் பற்றுவிட ஞானவைவாள் வீசுநா ளெந்நாள் விளம்பாய் பராபரமே. 176

எந்தவுட லேனு மெடுத்தவுட னல்லதென்று சிந்தைசெய வந்ததிறஞ் செப்பாய் பராபரமே. 177

பொய்யெல்லா மொன்றாப் பொருந்திவைத்த பொய் யுடலை,மெய்யென்றான்மெய்யாய்விடுமோபராபரமே.

மின்னனையபொய்யுடலை மெய்யென் றுநம்பியையோ நின்னை மறக்கை நெறியோ பராபரமே. 179

நித்தியமொன் றில்லாத நீர்க்குமிழி போன்றவுடற் கித்தனைதான் றுன்பமுண்டோவென்னேபராபரமே.

தேகமிறு மென்றுசடர் தேம்புவதென் னித்திரைபி
னாகமறிந் தாற்பயந்தா னுண்டோ பராபரமே. 181

ஏதைச் சுமையா வெடுப்பா ரெடுத்தவுடற்
சேதமுறின் யாதுபின்னே செல்லும் பராபரமே.

தோற்பாவை நாலாட் சுமையாகுஞ் சீவனென்றிங்
கார்ப்பா லெடுத்ததெவ ராலே பராபரமே. 183

ஞாலத்தை மெய்யெனவே நம்பிநம்பி நாளுமென்றன்
காலத்தைப் போக்கியென்ன கண்டேன் பராபரமே

யொய்யுலக வாழ்க்கைப் புலைச்சேரி வாதனைநின்
மெய்யருளின் மூழ்கின்விடுங்காண் பராபரமே. 185

நூலேணி விண்ணேற நூற்குப் பருத்திவைப்பார்
போலே கருவிநன்னூற் போதம் பராபரமே. 186

சின்னஞ்சிறியார்கள் செய்தமணற் சோற்றையொக்கு
மன்னுங் கலைஞான மார்க்கம் பராபரமே. 187

வாசகஞா னத்தால் வருமோ சுகம்பாழ்த்த
பூசலென்று போமோ புகலாய் பராபரமே. 188

கேட்டதையே சொல்லுங் கிளிபோல நின்னருளி
னாட்டமின்றி வாய்பேச னன்றோ பராபரமே. 189

வெளியா யருளில் விரவுமன்பர் தேக
மொளியாய்ப் பிறங்கியது முண்டோ பராபரமே.

காலமொரு மூன்றுங் கருத்திலுணர்ந் தாலுமதை
ஞாலந் தனக்குரையார் நல்லோர் பராபரமே. 191

கொல்லா விரதமொன்றுகொண்டவரேநல்லோர்மற்
றல்லாதார் யாரோ வறியேன் பராபரமே. 192

இல்லாத காரியத்தை யிச்சித்துச் சிந்தைவழி
செல்லாமை நல்லோர் திறங்காண் பராபரமே. 193

ஏதுவந்துமேதொழிந்து மென்னதியானென்னார்கள்
போதநிலை கண்ட புலத்தோர் பராபரமே. 194

ஆயிரஞ் சொன்னாலு மறியாத வஞ்சநெஞ்சப்
பேயரொடு கூடிற் பிழைகாண் பராபரமே. 195

மாய மயக்கொழிந்தார் மற்றொன்றை நாடுவரோ
நேய வருணிலையி னிற்பார் பராபரமே. 196

சித்திரையிற்செத்தபிணநேருமுடற்கிச்சைசைவயாச்
சுத்தர்களே நல்ல துறவோர் பராபரமே. 197

எந்நெஞ்ச மேனு மிரங்குமே நின்னருட்குக்
கன்னெஞ் சருமுளரோ காட்டாய் பராபரமே. 198

மந்தவறி வாகியின்பம் வாயா திருந்தலெந்தாற்
சிந்தை மயங்காதோ வென்செய்வேன் பராபரமே.

தேடினேன் றிக்கனைத்துந் தெண்டனிட்டேன்சிந்தை
நைந்து, வாடினேனென்மயக்கமாற்றாய் பராபரமே

மடிமையெனு மொன்றை மறுத்தன்றோ வென்னை
யடிமை கொளல்வேண்டு மரசே பராபரமே. 201

காலர்பயந் தீரவின்பக் காற்கபய மென்றெழுந்த
மாலை வளர்த்தனையே வாழி பராபரமே. 202

நீர்ப்புற் புதமாய் நினைவருட்கேநின் றழியப், பார்ப்ப
தல்லால் வேறுமொன்றைப் பாரேன் பராபரமே.

நீர்க்குமிழி போலென் னினைவுவெளி யாக்கரையப்
பார்க்குமிட மெல்லாமென்பார்வை பராபரமே.204

ஆடியோய் பம்பரம்போ லாசையுட னெங்குமுனைத்
தேடியோய் கின்றேனென் செய்வேன் பராபரமே.

வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் வேறென்னார் கண்களிக்கு
நாதாந்த மோன நலமே பராபரமே. 206

ஆனந்த மானநின்னை யன்றியொன்றை யுன்னாத
மோனந் தமியேற்கு முத்தி பராபரமே. 207

எதுக்கு முன்னேவிட வில்லையென்றுலென்கருத்லைதச்
சோதிக்க வேண்டாநான் சொன்னேன் பராபரமே.

முத்தியிலுந் தேகமிசை மூவிதமாஞ் சித்திபெற்றோ
ரெத்தனைபே ரென்றுரைப்ப தெந்தாய் பராபரமே.

நீயன்றி நானார் நினைவாரென் னெஞ்சகமார்
தாயன்றிச் சூலுமுண்டோ சாற்றாய்பராபரமே.210

அங்கமே நின்வடிவ மானசுகர் கூப்பிடநீ
யெங்குமே னேனென்ற தென்னே பராபரமே. 211

கொள்ளை வெள்ளத் தண்ணருண்மேற் கொண்டு
சுழித் தார்த்திழுத்தால், கள்ளமனக் கப்பலெங்கே
காணும் பராபரமே. 212

எக்கலையுங்கற்றுணர்ந்தோ மென்றவர்க்குஞ் சம்மத
ஞ்சொல், வக்கணையாலின்பம் வருமோ பராபரமே.

கல்லெறியப் பாசி கலைந்துநன்னீர் காணுநல்லோர்
சொல்லுணரின்ஞானம்வந்து தோன்றும்பராபரமே.

நின்னையுணர்ந் தோகடமை நிந்திக்க பேயறிஞ
ரென்ன கதிபெறுவா ரெந்தாய் பராபரமே. 215

என்னதியா னென்னலற்ருே ரெங்கிருந்துபார்க்கினு
நின், சன்னிதியா நீபெரிய சாமி பராபரமே. 216

சோற்றுத் துருத்திச் சுமைசுமப்பக் கண்பிதுங்கக்
காற்றைப் பிடித்தலைந்தேன் கண்டாய் பராபரமே.

உள்ளபடி யொன்றை யுரைக்கினவர்க் குள்ளுற
வாய்க், கள்ளமின்றி யன்பாய்க் களிப்பேன் பரா
பரமே. 218

அடுத்தவியல் பாகவொன்றை யான்பகர்வ தல்லாற்
ருடுத்தவொன்றை யான்வேண்டிச் சொல்லேன்
[பராபரமே.

உள்ளமறி யாதொருவ ரொன்றையுன்னிப் பேசி
லையோ, துள்ளியிளங் கன்ருய்த் துடிப்பேன் பரா
பரமே. 220

எல்லாரு மின்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
யல்லாமல் வேருென் றறியேன் பராபரமே. 221

முன்னுண் மெய்ஞ்ஞான முனிவர்தவ மீட்டுதல்போ
லின்னுளிற் காணவெனக் கிச்சை பராபரமே. 222

கன்மமென்ப தெல்லாங் கரிசரவே மெய்ஞ்ஞான
தன்மநிலை சார்ந்தவன்பர் தன்மை பராபரமே. 223

கண்டுயிலா தென்னறிவின் கண்ணூடே காட்சிபெற
மண்டிய பேரொளிநீ வாழி பராபரமே. 224

நானென தன்மையென்று நாடாம னுடலின்ப
வானாகி நின்றனைநீ வாழி பராபரமே. 225

அகத்து டணுவணுவா யண்டமெல்லாந் தானாய்
மகத்தாகி நின்றனைநீ வாழி பராபரமே. 226

காரகமாங் கர்ப்பவறைக் கண்ணூடு மென்கண்ணே
வாரம்வைத்துக் காத்தனைநீ வாழி பராபரமே. 227

பிறந்தோர்தந் தேசமென்பார் பூமியைப் போராடி
யிறந்தோருந் தம்மதென்பா ரென்னே பராபரமே.

மூர்த்தியெல்லாம் வாழியெங்கண் மோனகுரு வாழியருள், வார்த்தையொன்றும் வாழியன்பர் வாழி பராபரமே. 229

சொல்லும் பொருளுந் தொடரா வருணிறைவிற்
செல்லும் படிக்கருணை செய்தாய் பராபரமே. 230

இற்றைவரைக் குள்ளாக வெண்ணரிய சித்திமுத்தி
பெற்றவர்க ளெத்தனைபேர் பேசாய் பராபரமே. 231

நாடு நகருநிசா னட்டிய பாளயமு
மீடுசெயு மோமுடிவி லெந்தாய் பராபரமே. 232

தேடுந் திரவியமுஞ் சேர்ந்தமணிப் பெட்டகமுங்
கூட வருந்துணையோ கூறாய் பராபரமே. 233

தேடாததேட்டினரே செங்கைத்துலாக்கோல்போல்
வாடாச் சமனிலையில் வாழ்வார் பராபரமே. 234

நீராய்க் கசிந்துருகி நெட்டுயிர்த்து நின்றேனைப்
பாராத தென்னோ பகராய் பராபரமே. 235

உள்ளபொரு ளாவி யுடன்மூன்று மன்றேதான்
கொள்ளைகொண்ட நீயென் குறைதீர் பராபரமே.

ஆழ்ந்தாயே யிவ்வுலகி லல்லலெல்லாந் தீர்ந்தருளால்
வாழ்ந்தாயே யென்றனைநீ வாழி பராபரமே. 237

தாரா வருளையெல்லாந் தந்தெனையு நின்னருளில்
வாராயோ வென்றனைநீ வாழி பராபரமே. 238

ஆசையுன்மீ தல்லா லருளறிய வேறொன்றிற்
பாசம்வையே னின்கருணைப் பாங்காற் பராபரமே.

ஆதியந்த நீகுருவா யாண்டதல்லா னின்னையன்றிப்
போதனையு முண்டோ புகலாய் பராபரமே. 240

தானாக வந்து தடுத்தாண் டெனையின்ப
வானாகச் செய்தவின்ப வானே பராபரமே. 241

பற்றற் றிருக்குநெறி பற்றிற் கடன்மலையுஞ்
சுற்ற நினைக்குமனஞ் சொன்னேன் பராபரமே. 242

படிப்பற்றுக் கேள்வியற்றுப் பற்றற்றுச் சிந்தைத்
துடிப்பற்றூர்க் கன்றோ சுகங்காண் பராபரமே. 243

சத்தாகி நின்றோர் சடங்களி லிங்கமென
வைத்தாரு முண்டேயென் வாழ்வே பராபரமே.

சித்த நிருவிகற்பஞ் சேர்ந்தா ருடற்றீபம்
வைத்தகர்ப்பூ ரம்போல் வயங்கும் பராபரமே. 245

ஆதிகா லத்திலெனை யாண்டனையே யிப்பானீ
போதியெனி னெங்கேநான் போவேன் பராபரமே.

நாவழுத்துஞ் சொன்மலரோ நாலுதிக்கும்பொன் மலரோ, தேவையுனக் கின்னதென்று செப்பாய் பராபரமே, 247

கன்னறரும் பாகாய்க் கருப்புபட்டாய்க் கற்கண்டா
யின்னமுதா யென்னு ளிருந்தாய் பராபரமே. 248

சிற்பரமே தற்பரமே தெய்வச் சுருதிசொன்ன
வற்புதமே யன்பே யறிவே பராபரமே. 249

அறிவிப்பா னீயென்று லைம்புலங்க டந்தந்
நெறிநிற்பார் யாரே நிகழ்த்தாய் பராபரமே. 250

அந்தக் கரணமெனு மாகாத பேய்களெனை
வந்துபிடித் தாட்ட வழக்கோ பராபரமே. 251

ஐவரொடுங் கூடாம லந்தரங்க சேவைதந்த
தெய்வ வறிவே சிவமே பராபரமே. 252

அருளாகி நின்றசுக மாகாம லையோ
விருளாகி நிற்க வியல்போ பராபரமே. 253

அன்பரெல்லா மின்ப மருந்திடவும் யானொருவன்
துன்புருத னன்றோநீ சொல்லாய் பராபரமே. 254

சந்ததமு நின்கருணை சாற்றுவதல் லால்வேறு
சிந்தை யறியேனுன் சித்தம் பராபரமே. 255

நானா னெனக்குளறு நாட்டத்தா லென்னைவிட்டுப்
போனாலு முன்னைவிட்டுப் போகேன் பராபரமே

இக்காயம் பொய்யன்றோ ரீட்டத் துனக்கபயம்
புக்காதா ருண்டோ புகலாய் பராபரமே. 257

தானாதல் பூரணமே சாருமிட முண்டுயிரும்
வானா தியுமொழுங்காய் மன்னும் பராபரமே. 258

உன்னுமனங் கர்ப்பூர வுண்டைபோ லேகரைய
மின்னுமா னந்த விளக்கே பராபரமே. 259

நாட்பட் டலைந்த நடுக்கமெல்லாந் தீரவுனக்
காட்பட்டுந் துன்பமெனக் காமோ பராபரமே. 260

பாவிபடுங் கண்கலக்கம் பார்த்துமிரங் காதிருந்தா
லாவிக் குறுதுணையா ரையா பராபரமே. 261

நின்னிறைவே தாரகமாய் நின்றுசுக மெய்தாம
லென்னிறைவே பாவித்தே னென்னே பராபரமே.

நின்னைச் சரண்புகுந்தா னீகாக்க வேண்டுமல்லா
லென்னைப் புறம்விடுத லென்னே பராபரமே. 263

மாறாத துன்பமெல்லாம் வந்துரைத்தா னின்செவியி
லேறாத வாறே தியம்பாய் பராபரமே. 264

விஞ்சுபுலப் பாடனைத்தும் வீறுதுன்பஞ் செய்யவந்த
வஞ்சபுல வேடருக்கு மாற்றேன் பராபரமே. 265

கன்னங் கரியநிறக் காமாதி ராக்ஷசப்பேய்க்
கென்னையிலக் காகவைத்த தென்னே பராபரமே.

சித்திநெறி கேட்டல் செகமயக்கஞ் சன்மமற
முத்திநெறி கேட்டன் முறைகாண் பராபரமே. 267

சிந்தை சிதையச் சிதையாத வானந்த
மெந்தவகை யாலேவந் தெய்தும் பராபரமே. 268

கூர்த்தவறி வாலறியக் கூடா தெனக்குரவன்
றேர்த்தபடி தானே தெரிந்தேன் பராபரமே. 269

பத்த ரருந்தும் பரமசுகம் யானருந்த
வெத்தனைநாள் செல்லு மியம்பாய் பராபரமே. 270

தீரத்தி னூற்றூரவு சேராம லிவ்வுலகிற்
பாரத் தனம்பேசல் பண்போ பராபரமே. 271

இந்த வெளியிலையுண் டேப்பமிடப் பேறறிவாத்
தந்தவெளிக் கேவெளியாச் சார்ந்தேன் பராபரமே.

உணர்த்துமுனை நாடா துணர்ந்தவையே நாடி [மே.
பிணக்குறுமென் னேழைமைதா னென்னேபராபர

உண்டுபோ லின்று முலகைத் திரமெனவுட்
கொண்டுநான் பெற்றபலன் கூறாய் பராபரமே.274

உள்ளபடி யாதுமென வுற்றுணர்ந்தே னக்கணமே
கள்ளமனம் போனவழி காணேன் பராபரமே. 275

சித்தமவுனஞ் செயல்வாக் கெலாமவுனஞ்
சுத்த மவுனமென்பாற் றோன்றிற் பராபரமே 276

எண்ணில்பலகோடியுயி ரெத்தனையோவத்தனைக்குங்
கண்ணிற் கலந்தவருட் கண்ணே பராபரமே. 277

எனக்கினியா ருன்போலு மில்லையென் றல்யானு
முனக்கினியா னாகா வுளவேன் பராபரமே. 278

அண்டபிண்டங் காணே னகமும் புறமுமொன்றாக்
கண்டவென்னை நீகலந்த காலம் பராபரமே. 279

எத்தனையோகோடி யெடுத்தெடுத்துச் சொன்னாலுஞ்
சித்த மிரங்கிலையென் செய்வேன் பராபரமே. 280

அன்றந்த நால்வருக்கு மற்புதமா நீயுரைத்த
தொன்றந்த வார்த்தையெனக் குண்டோ பராபரமே.

அப்பனென்று மன்னையென்று மாரியனென் றும்முனையே, செப்புவது முன்னிலையின் சீர்காண் பராபரமே. 282

கட்டுங் கனமுமந்தக் காலர்வரும் போதெதிர்த்து
வெட்டுந் தளமோ விளம்பாய் பராபரமே, 283

பேசாத மோனநிலை பெற்றன்றோ நின்னருளாம்
வாசாம கோசரந்தான் வாய்க்கும் பராபரமே. 284

கற்றாலுங் கேட்டாலுங் காயமழி யாதசித்தி
பெற்றாலு மின்பமுண்டோ பேசாய் பராபரமே.285

கண்டவடி வெல்லாங் கரைக்கின்ற வஞ்சனம்போ
லண்டமெல்லா நின்னருளே யன்றோ பராபரமே.

தன்செயலா லொன்றுமிலை தானென்று னன்பாவி
நின்செயலாய் நில்லா நினைவேன் பராபரமே. 287

கொலைகளவு கட்காமங் கோபம்விட்டா லன்றோ
மலையிலக்கா நின்னருடான் வாய்க்கும் பராபரமே.

தன்னையன்றி யாதுசகந் தானு மிருந்துவிட்டா
லுன்னை யறியவரு முண்டோ பராபரமே. 289

ஒன்றிரண்டென் றன்னு வுணர்வுகொடுத் துள்ளபடி
யென்றுமென்னை வையா யிறையே பராபரமே. 290

கருதுமடி யார்களுளங் காணவெளி யாகுந்
துரியநிறை வான சுகமே பராபரமே. 291

பொய்குவித்த நெஞ்சனருட் பொற்பறிந்து திக்கனைத்
துங், கைகுவித்து நிற்பதெந்தக் காலம் பராபரமே.

அத்துவித மான வயிக்ய வனுபவமே
சுத்தநிலை யந்நிலையார் சொல்வார் பராபரமே. 293

வைத்த சுவரலம்பின் மண்போமோமாயையினோர்க்
கெத்தனைபோ தித்துமென்னு மெந்தாய் பராபரமே.

பூட்டற்றுத் தேகமற்றுப் போகுமுன்னே நின்னரு
ளைக், காட்டத் தகாதோவென் கண்ணே பராபரமே.

சொல்லிற் பதர்களைந்து சொன்முடிவு காணுதார்
நெல்லிற் பதர்போல நிற்பார் பராபரமே. 296

அழுக்காற்று னெஞ்சு மழுங்கியபுன் மாக்க
ளிழுக்காற்று லின்பநல மெய்தார் பராபரமே. 297

தேகாதி பொய்யெனவே தேர்ந்தவுப சாந்தருக்கு
மோகாதி யுண்டோ மொழியாய் பராபரமே. 298

சாதனையெல் லாமவிழத் தற்போதங் காட்டாதோர்
போதனைநீ நல்குவதெப் போதோ பராபரமே. 299

ஒன்றுமறி யாவிருளா முள்ளம் படைத்தவெனக்
கென்று கதிவருவ தெந்தாய் பராபரமே. 300

சிந்திக்குந் தோறுமென்னுட் சிற்சுகமா யூற்றூறிப்
புந்திக்கு ணின்றவருட் பொற்பே பராபரமே. 301

என்றுமடைந் தோர்கட் கிரங்கார் குறிப்பனைத்துங்
கன்றையுதை காலி கதைகாண் பராபரமே. 302

குற்றங் குறையக் குணமே விடவருளை
யுற்றவரே யாவிக் குறவாம் பராபரமே. 303

ஒருரையால்வாய்க்குமுண்மைக்கோ ரனந்த நூல்கோ
டிப், பேருரையாற்பேசிலென்ன பேறும் பராபரமே.

சொல்லுஞ் சமயநெறிச் சுற்றுக்குளே சுழலு
மல்லலொழிவ தென்றைக் கையா பராபரமே. 305

பிடித்ததையே தாபிக்கும் பேரா ணவத்தை
யடித்துத் துரத்தவல்லா ரார்காண் பராபரமே. 306

நேசத்தா னின்னை நினைக்கு நினைவுடையார்
ஆசைக் கடலி லழுந்தார் பராபரமே. 307

கள்ளாது கட்டுணவுங் காரியமோ நானொருசொற்
கொள்ளாத தோஷமன்றோ கூறாய் பராபரமே. 308

சென்றவிட மெல்லாந் திருவருளே தாரகமா
நின்றவர்க்கே யானந்த நிட்டை பராபரமே. 309

நீட்சி குறுகவில்லா நித்தியசுகா ரம்பசக
சாக்ஷியா முன்னைவந்து சார்ந்தேன் பராபரமே, 310

வானாதி தத்துவமாய் மன்னிநின்ற காரணநீ
தானாகி நிற்பதெந்த நாளோ பராபரமே. 311

காட்டத்தி லங்கி கடையவந்தா லென்னவுன்னும்
நாட்டத்தி னூடுவந்த நட்பே பராபரமே. 312

நித்திரையாய்த் தானே நினைவயர்ந்தா னித்தநித்தம்
செத்தபிறைப் பானதெங்கள் செய்கை பராபரமே.

இன்பநிட்டை யெய்தாமல் யாதெனினுஞ் சென்று
மனம், துன்புறுதல் வன்பிறவித் துக்கம் பராபரமே.

பொய்யகல மெய்யான போதநிலை கண்டோர்க்கோ
ரையமிலை யையமிலை யையா பராபரமே. 315

வந்திரத்தை யுன்னி மயங்கா தெனக்கினியோர்
தந்திரத்தை வைக்கத் தகாதோ பராபரமே. 316

விண்கருணை பூத்ததென மேவி யுயிர்க்குயிராய்த்
தண்கருணை தோன்றவரு டாய்நீ பராபரமே. 317

தன்மயமாய் நின்றநிலை தானேதா னாகிநின்று
னின்மயமா யெல்லா நிகழும் பராபரமே. 318

எங்கி யிடையுநெஞ்ச வேழையைநீ வாவென்றே
பாங்குபெறச் செய்வதுன்மேற் பாரம் பராபரமே.

ஆண்டநின்னை நீங்கா வடிமைகள்யா மாணவத்தைப்
பூண்டதென்ன கன்மம் புகலாய் பராபரமே. 320

எங்கணுநீ யென்று விருந்தபடி யெய்தாம
லங்குயிங்கு மென்றலைய லாமோ பராபரமே. 321

கற்குமது வுண்டு களித்ததல்லா னின்னருளி
னிற்குமது தந்ததுண்டோ நீதான் பராபரமே. 322

அண்டபகி ரண்ட மறியாத நின்வடிவைக்
கண்டவரைக் கண்டாற் கதியாம் பராபரமே. 323

கலக்கமுற நெஞ்சைக் கலக்கித் திரும்பத்
துலக்குபவ னீயலையோ சொல்லாய் பராபரமே.324

சிந்தையு மென்போலச் செயலற் றடங்கிவிட்டால்
வந்ததெலா நின்செயலா வாழ்வேன் பராபரமே.325

பந்தமெலாந் தீரப் பரஞ்சோதி நீகுருவாய்
வந்த வடிவை மறவேன் பராபரமே. 326

தானந்த மான சகச நிருவிகற்ப
வானந்த நிட்டையரு ளையா பராபரமே. 327

அல்லலெல்லாந் தீரவெனக் கானந்த மாக
வொரு, சொல்லையென்பால் வைத்ததையென்சொல்
வேன் பராபரமே. 328

சிந்தை மயக்கமறச் சின்மயமாப் நின்றவுன்னைத்
தந்தவுனக் கென்னையுநான் றந்தேன் பராபரமே.

மைகாட்டு மாயை மயக்கமற நீகுருவாய்க்
கைகாட்ட வுங்கனவு கண்டேன் பராபரமே. 330

மால்வைத்த சிந்தை மயக்கறவன் சென்னிமிசைக்
கால்வைக்க வுங்கனவு கண்டேன் பராபரமே. 331

மண்ணான மாயையெல்லா மாண்டுவெளி யாகவிரு
கண்ணார வுங்கனவு கண்டேன் பராபரமே. 332

மண்ணீர்மை யாலே மயங்காதுன் கையாலென்
கண்ணீர் துடைக்கவுநான் கண்டேன் பராபரமே.

உள்ள துணரா வுணர்விலிமா பாவியென்றே
மெள்ளமெள்ளக் கைநெகிழ விட்டாய் பராபரமே.

எல்லா நினதுசெய லென்றெண்ணு மெண்ணமுநீ
யல்லா லெனக்குளதோ வையா பராபரமே. 335

பந்த மயக்கிருக்கப் பற்றேழிந்தே னென்றளறு
மிந்த மயக்க மெனக்கேன் பராபரமே. 336

காட்கியெல்லாங் கண்ணைவிடக்கண்ட துண்டோயா
னுக்கு, மாட்சி யுனதருளே யன்றே பராபரமே.

எட்டுத் திசையுமொன்று மின்பமாய் நின்றவுன்னை
விட்டுப் பிரியவிடம் வேறே பராபரமே. 338

பிறியா துயிர்க்குயிராய் பின்னமற வோங்குஞ்
செறிவே யறிவே சிவமே பராபரமே. 339

ஏதேது சொன்னு மெள்ளளவு நீயிரங்காச்
சூதே தெனக்குளவு சொல்லாய் பராபரமே. 440

கற்பனையாப் பாடுகின்றேன் கண்ணீருங் கம்
பலையுஞ்; சொர்ப்பனத்துங் காணேனென் சொல்
வேன் பராபரமே. 341

வன்பொன்று நீங்கா மனதிறப்ப மாருப்பே
ரன்பொன்றும் போதுமெனக் கையா பராபரமே.

ஏதுந் தெரியா வெளியேனை வாவெனநின்
போதநிலை காட்டிற் பொருதோ பராபரமே. 343

ஓராம லெல்லா மொழிந்தேற்குன் றெய்வவரு
ளாரா திருக்கத் தகுமோ பராபரமே. 344

மோனந் தருஞான மூட்டி யெனக்குவட்டா
வானந்த வாழ்க்கை யருளாய் பராபரமே. 345

வாடுமுகங் கண்டென்னை வாடாம லேகாத்த
நீடுங் கருணை நிறைவே பராபரமே. 346

புந்தியினு னின்னடியைப் போற்றுகின்ற மெய்யடி
யார், சிந்தையிறப் போநின் றியானம் பராபரமே.

உனக்குவமை யாக்கருணை யுள்ளவரும் வன்மைக்
கெனக்குவமை யானவரு மில்லை பராபரமே. 348

தாயிருந்தும் பிள்ளை தளர்ந்தாற்போ லெவ்விடத்து
நீயிருந்து நான்றளர்ந்து நின்றேன் பராபரமே. 349

வாயாற் கிணறுகெட்ட வாறேபோல் வாய்பேசிப்
பேயானர்க் கின்பமுண்டோ பேசாய் பராரோபம.

பாவமென்று லேதும் பயமின்றிச் செய்யவிந்தச்
சீவனுக்கார் போதந் தெரித்தார் பராபரமே. 351

இன்ப நிருவிகற்ப மின்றேதா வன்றெனிலோ
துன்பம் பொறுப்பரிது சொன்னேன் பராபரமே.

கற்குநிலை கற்றூர் கருவியவி ழாதருளாய்
நிற்குநிலை கற்பதுவே நீதம் பராபரமே. 353

காய்ச்சச்சுடர்விடும்பொற் கட்டிபோ னின்
மலமாய்ப், பேச்சற்றவரேபிறவார் பராபரமே. 354

பற்றொழிந்து சிந்தைப் பதைப் பொழிந்துதானேதா
னற்றிருப்ப தென்றைக் கமைப்பாய்பராபரமே.355

உருவெளிதான் வாதவூ ருத்தமர்க்கல் லாலினமுங்
குருவழிநின் றூர்க்குமுண்டோ கூறாய் பராபரமே.

தேகமியா தேனுமொரு சித்திபெறச் சீவன்முத்தி
யாகுநெறி நல்லநெறி யையா பராபரமே. 357

உலகநெறி போற்சடல மோயவுயிர் முத்தி
யிலமெனல் பந்த வியல்போ பராபரமே. 358

பரமாப் பரவெளியாப் பார்ப்பதல்லான் மற்றெவர்க்
குந், திரமேதுமில்லைநன்றாகத்தேர்ந்தேன் பராபரமே.

தேடுவே னின்னருளைத் தேடுமுன்னே யெய்தினட
மாடுவே னானந்த மாவேன் பராபரமே. 360

உள்ளங் குழைய வுடல்குழைய வுள்ளிருந்த
கள்ளங் குழையவென்று காண்பேன் பராபரமே.

பட்டப்பகல்போலப் பாழ்த்தசிந்தைமாளினெல்லாம்
வெட்ட வெளியாக விளங்கும் பராபரமே. 362

பார்க்கின னுப்போற்கிடந்த பாழ்ஞ்சிந்தை மாளி
னென்னை, யார்க்குச் சரியிடலா மையா பராபரமே.

பாட்டுக்கோ வன்பினுக்கோ பத்திக்கோவன்பர்தங்
கள், நீட்டுக்கெல் லாங்குறுகி நின்ருய் பராபரமே.

முத்தாந்த வித்தே முளைக்குநில மாயெழுந்த
சித்தாந்த மார்க்கச் சிறப்பே பராபரமே. 365

உன்னு வெளியா யுறங்காத பேருணர்வா
யென்னுளிக் குள்ளே யிருந்தாய் பராபரமே. 366

தத்துவமெல்லாமகன்ற தன்மையர்க்குச் சின்மயமா
நித்தமுத்த சுத்த நிறைவே பராபரமே. 367

உள்ளக் கொதிப்பகல வுள்ளுள்ளே யானந்த
வெள்ள மலர்க்கருணை வேண்டும் பராபரமே. 368

என்னைப் புரப்பதரு ளின்கடனா மென்கடனா
நின்னிற் பணியறவே நிற்கை பராபரமே. 369

தானேயா னன்னிலையைத் தந்தவரு ளானந்த
வானே மனாதீத வாழ்வே பராபரமே. 370

மண்ணாதி பூதமெல்லாம் வைத்திருந்த கின்னிறை
வைக், கண்ணாரக் கண்டு களித்தேன் பராபரமே.

அறியாமை யிதென் றறிவித்த வன்றேதான்
பிறியா வருணிலையும் பெற்றேன் பராபரமே. 372

தீதெனவு நன்றெனவுந் தேர்ந்துநான் றேர்ந்தபடி
யேது நடக்கவொட்டா தென்னே பராபரமே. 373

கண்டவறி வகண்டா காரமென மெய்யறிவிற்
கொண்டவர்க்கே முத்தி கொடுப்பாய் பராபரமே.

ஈறாக வல்வினைநா னென்னாம லின்பசுகம்
பேறாம் படிக்கடிமை பெற்றேன் பராபரமே. 375

பெற்றா ரனுபூதி பேசாத மோனநிலை
கற்றா ருனைப்பிரியார் கண்டாய் பராபரமே. 376

நீயேநா னென்று நினைப்பு மறப்புமறத்
தாயே யனையவரு டந்தாய் பராபரமே. 377

சஞ்சலமற் றெல்லாநீ தானென் றுணர்ந்தேனென்
னஞ்சலியுங் கொள்ளா யரசே பராபரமே. 378

பூதமுத னுதவரை பொய்யென்ற மெய்யரெல்லாங்
காதலித்த வின்பக் கடலே பராபரமே. 379

வாக்குமன மொன்றுபட்ட வார்த்தையல்லால்
வெவ்வேருய்ப், போக்குடைய வார்த்தை பொருந்
தேன் பராபரமே. 380

வன்மையின்றி யெல்லா மதித்துணர்வாய்க்
காகெடுவேன், றன்மையொன்றுந் தோயத் தடை
யோ பராபரமே. 381

பத்தர்சித்தர்வாழிபரி பக்குவர்கள் வாழிசெங்கோல்
வைத்தவர்கள் வாழிகுரு வாழி பராபரமே. 382

கல்லாதே னுனுலுங் கற்றுணர்ந்த மெய்யடியார்
சொல்லாலே நின்னைத் தொடர்ந்தேன் பராபரமே.

சொல்லிறப்பச் சற்குருவாய்த் தோன்றிச்சுகங்
கொடுத்த, நல்லுரைக்கே கொத்தடிமை நான்காண்
பராபரமே. 384

முத்திக்கு வித்தான மோனக் கரும்புவழி
தித்தித் திடவிளைந்த தேனே பராபரமே. 385

நித்திரையும் பாழ்த்த நினைவுமற்று நிற்பதுவோ
சுத்தவரு ணிலைநீ சொல்லாய் பராபரமே. 386

மண்ணு மறிகடலு மற்றுளவு மெல்லாமுன்
கண்ணி லிருக்கவுநான் கண்டேன் பராபரமே. 387

பூட்டிவைத்து வஞ்சப் பொறிவழியே யென்றனைநீ
யாட்டுகின்றதேதோ வறியேன் பராபரமே. 388

பொய்யுணர்வாயிந்தப் புழுக்கூட்டைக் காத்திருந்தே
னுய்யும் வகையு முளதோ பராபரமே. 389

பைங்கிளிக்கண்ணி

அந்தமுட னாதி யளவாம லென்னறிவிற்
சுந்தரவான் சோதி துலங்குமோ பைங்கிளியே. 1

அகமேவு மண்ணலுக்கென் னல்லலெல்லாஞ் சொல்
லிச்,சுகமானநீபோய்ச்சுகங்கொடுவா பைங்கிளியே.

ஆவிக்கு ளாவியெனு மற்புதனார் சிற்சுகந்தான்
பாவிக்குங் கிட்டுமோ சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே.3

ஆருமறி யாமலெனை யந்தரங்க மாகவந்து
சேரும் படியிலைறக்குச் செப்பிவா பைங்கிளியே. 4

ஆருன கண்ணீர்க்கென் னங்கபங்க மானதையுங்
கூறுத தென்னை குதலைமொழிப் பைங்கிளியே. 5

இன்பருள வாடையழுக் கேறுமெமக் கண்ணல்சுத்த
வம்பரமா மாடை யளிப்பானோ பைங்கிளியே. 6

உன்னுமலொன்றிரண்டென் றோராமல் வீட்டுநெறி
சொன்னார் வரவும்வகை சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே.

ஊருமிலார் பேருமிலா ருற்றார்பெற் றாருடனே
யாருமிலா ரென்னை யறிவாரோ பைங்கிளியே. 8

ஊரைப் பாராமலெனக் குள்ளகத்து நாயகனார்
சீரைப்பார்த்தாற்கருணை செய்வாரோ பைங்கிளியே.

என்று விடியு மிறைவாவோ வென்றென்று
நின்றநிலை யெல்லா நிகழ்த்தாய்நீ பைங்கிளியே. 10

எந்த மடலூடு மெழுதா விறைவடிவைச்
சிந்தைமடலாவெழுதிச்சேர்ப்பேனோ பைங்கிளியே.

கண்ணுண்மணி போலின்பங் காட்டி யெனைப்பிரிந்த
திண்ணிய நமின்னம்வந்து சேர்வாரோபைங்கிளியே

ஏடார்மலர்சூடே னெம்பெருமான் பொன்னடியாம்
மாடா மலர்முடிக்கு வாய்க்குமோ பைங்கிளியே. 13

கல்லேன் மலரேன் கனிந்தவன்பே பூசையென்ற
நல்லோர்சொல்லாவெனைபு நாடுவரோ பைங்கிளியே

கண்டதனைக் கண்டு கலக்கந் தவிரெனவே
விண்டபெரு மானையுநான் மேவுவனோ பைங்கிளியே.

காணாத காட்சி கருத்துவந்து காணாமல்
வீணாள் கழித்து மெலிவேனோ பைங்கிளியே. 16

காந்த மிரும்பைக் கவர்ந்திழுத்தா லென்னவருள்
வேந்த னெமையிழுத்து மேவுவனோ பைங்கிளியே.

காதலால் வாடினதுங் கண்டனையே யெம்மிறைவர்
போதரவா யின்பம் புசிப்பேனோ பைங்கிளியே. 18

கிட்டிக்கொண் டன்பருண்மை கேளாப்பல வடிகொள், பட்டிக்கு மின்பமுண்டோ சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே. 19

கிட்டாரோய் நெஞ்சிற் கிளர்வார் தழுவவென்று
னெட்டூர ராவரவர் நேசமென்னோ பைங்கிளியே. 20

கூறுங் குணமுமில்லாக் கொள்கையினா ரென்கவலை
யாறும் படிக்கு மணைவாரோ பைங்கிளியே. 21

சின்னஞ் சிறியேன்றன் சிந்தைகவர்ந் தாரிறைவர்
தன்னந் தனியே தவிப்பேனோ பைங்கிளியே. 22

சிந்தை மருளைத் தெளிவித் தெனையாள
வந்தகுரு நாதனருள் வாய்க்குமோ பைங்கிளியே.

சொல்லிறந்து நின்ற சுகரூபப் பெம்மானை
யல்லும் பகலு மணைவேனோ பைங்கிளியே. 24

தற்போதத் தாலே தலைகீழ தாகவைய
னற்போத வின்புவர நாட்செலுமோ பைங்கிளியே.

தன்னை யறியுந் தருணந் தனிற்றலைவ, ரென்னை
யணை யாதவண்ணமெங்கொளித்தார் பைங்கிளியே.

தாங்கரிய மையவெல்லாந் தந்தெனைவிட்டின்னரு
ளாம், பாங்கியைச்சேர்ந் தாரிறைக்குப் பண்போ
சொல் பைங்கிளியே. 27

தாவியதோர்மர்க்கடமாந் தம்மைவிட்டேயண்ண
விடத், தோவியம்போ னிற்கினெனை யுள்குவரோ
பைங்கிளியே. 28

தீராக் கருவழக்கைத் தீர்வையிட்டங் கென்னையினிப்
பாரேறு தாண்டானைப் பற்றுவனோ பைங்கிளியே.

தூங்கிவிழித்தென்னபலன் றூங்காமற்றூங்கிநிற்கும்
பாங்குகண்டா லன்றோ பலன்காண்பேன் பைங்
[கிளியே

தொல்லைக் கவலை தொலைத்துத் தொலையாத
வெல்லையிலா வின்பமய மெய்துவனோ பைங்கிளியே.

நன்னெஞ்சத் தன்பரெல்லா நாதரைச்சேர்ந்தின்ப
ணைந்தார், வன்னெஞ்சத் தாலேநான் வாழ்விழந்
தேன் பைங்கிளியே. 32

நானே கருதின்வர நாடார்சும் மாவிருந்தார்
ஞானே யணைவரவர் தன்மையென்னே பைங்கிளியே.

நீர்க்குமிழி போன்றவுட னிற்கையிலே சாசுவதஞ்
சேர்க்கவறி யாமற்றிகைப்பேனோபைங்கிளியே. 34

நெஞ்சகத்தில் வாழ்வார்நினைக்கின்வேறென்றணை
யார்,வஞ்சகத்தா ரல்லரவர் மார்க்கமென்னே பைங்
கிளியே. 35

பன்முத் திரைச்சமயம் பாழ்படக்கல் லாலடிவாழ்
சின்முத் திரையரசைச் சேர்வேனோ பைங்கிளியே.

பச்சைகண்ட நாட்டிற்பறக்குமுனைப்போற்பறந்தே
னிச்சையெல்லா மண்ணற் கியம்பிவா பைங்கிளியே

பாசபந்தஞ் செய்ததுன்பம் ப்ராரம வெம்மிறைவ
ராசைதந்த துன்பமதற் காற்றேனென் பைங்கிளியே.

பாராசை யற்றிறையைப் பற்றற்றநான்பற்றிநின்ற
பூராய மெல்லாம் புகன்றுவா பைங்கிளியே. 39

பேதைப்பருவத்தே பின்றொடர்ந்தென் பக்குவ
முஞ், சோதித்த வண்ணல்வந்து தோய்வாரோ
பைங்கிளியே. 40

பைம்பயிரை நாடுமுன்போற் பார்பூத்த பைங்
கொடிசேர், செம்பயிரை நாடித் திகைத்தேனுன்
பைங்கிளியே. 41

பொய்க்கூடு கொண்டு புலம்புவனே வெம்மிறைவர்
மெய்க்கூடு சென்று விளம்பிவா பைங்கிளியே. 42

பொய்ப்பணிவேண் டேனைப் பொருட்படுத்தி
யண்ணலென்பான், மெய்ப்பணியுந் தந்தொருகான்
மேவுவனோ பைங்கிளியே. 43

மண்ணுறங்கும் விண்ணுறங்கு மற்றுளவெலா
முறங்குங், கண்ணுறங்கேனெம்மிறைவர் காதலாற்
பைங்கிளியே 44

மட்டுப் படாத மயக்கமெல்லாந் தீரவென்னை,
வெட்டவெளி வீட்டிலண்ணன் மேவுவனோ பைங்
கிளியே. 45

மாலை வளர்த்தென்னை வளர்த்திறைவர் பன்னெறியாம், பாலைவனத்தில்விட்ட பாவமென்னே பைங்கிளியே. 46

மெய்வினையை மாற்றவுழ்த மெத்தவுண்டெம் மண்ணறந்த, மையனேய் தீரக்கமருந்துமுண்டோ பைங்கிளியே. 47

மேவுபஞ்ச வண்ணமுற்றாய் விண்சிறையா லல்லலுற்றாய், பாவிபஞ்ச வண்ணம் பகர்ந்துவா பைங்கிளியே. 48

வாய்திறவா வண்ணமென்னை வைத்தாண்டார்க்கென்றுயரை, நீதிறவாச் சொல்லி னிசமாங்காண் பைங்கிளியே. 49

வாட்டப் படாத மவுனவின்பங் கையாலே
காட்டிக்கொடுத்தானைக் காண்பேனோபைங்கிளியே.

வாரா வரவாக வந்தருளு மோனருக்கென்
பேராசை யெல்லாம்போய்ப்பேசிவா பைங்கிளியே.

விண்ணவர்தம் பாலமுதம் வேப்பங்காயாகவென்பாற், பண்ணியவெம் மண்ணன்மயல் பார்த்தாயோ பைங்கிளியே. 52

விண்ணுள் வளியடங்கி வேறற்ற தென்னவருட்
கண்ணு ளடங்கிடவுங் காண்பேனே பைங்கிளியே.

விண்ணோர் நிலவுதவழ் மேடையிலெல் லாருமுற,
மண்ணான வீட்டிலென்னை வைத்ததென்னே பைங்
கிளியே. 54

உள்ளத்தி னுள்ளே யொளித்திருந்தென் கள்ள
மெல்லாம், வள்ளலறிந் தாலெனக்குவாயுமுண்டோ
பைங்கிளியே. 55

ஆகத்தை நீக்குமுன்னே யாவித் துணைவரைநான்
றாகத்தின் வண்ணந் தழுவுவனே பைங்கிளியே. 56

தானே சுபாவந் தலைப்படநின் றன்ஞான
வானா னவரும் வருவாரோ பைங்கிளியே. 57

கள்ளத் தலைவரவர் கைகாட்டிப் பேசாம
லுள்ளத்தில் வந்த வுபாயமென்னே பைங்கிளியே.

எந்நாட் கண்ணி

தெய்வ வணக்கம்

நீர்பூத்த வேணி நிலவெரிப்ப மன்றாடுங்
கார்பூத்த கண்டனையான் காணுநா ளெந்நாளோ. 1

பொன்னுரு மன்றுண் மணிப் பூவைவிழிவண்டுசுற்று
மென்னு ரமுதினைய மிச்சிப்ப தெந்நாளோ. 2

நீக்கிமலக் கட்டறுத்து நேரே வெளியிலெம்மைத்
தூக்கிவைக்குந்தானைத் தொழுதிடுநாளெந்நாளோ.

கருமுகங்காட் டாமலென்றுங் கர்ப்பூரம் வீசுந்
திருமுகமே நோக்கித் திருக்கறுப்ப தெந்நாளோ. 4

வெஞ்செ லெனும்விழியார் வேட்கைநஞ்சுக் கஞ்
சினரை, யஞ்சே லெனும்கைக் கபயமென்ப தெந்
நாளோ. 5

ஆறு சமயத்து மதுவதுவாய் நின்றிலங்கும்
வீறுபரை திருத்தாண் மேவுநா ளெந்நாளோ. 6

பச்சைநிற மாய்ச்சிவந்த பாகங் கலந்துலகை
யிச்சையுட னீன்றாளை யாங்காண்ப தெந்நாளோ. 7

ஆதியந்தங்காட்டா தகண்டிதமாய் நின்றுணர்த்தும்
போதவடி வாமடியைப் போற்றுநா ளெந்நாளோ.

கங்கை நிலவுசடைக் காட்டானைத் தந்தை
யெனும், புங்கவெண்கோட் டானைபதம்புந்திவைப்ப
தெந்நாளோ. 9

அஞ்சுமுகங் காட்டாம லாறுமுகங் காட்டவந்த,
செஞ்சரணச் சேவடியைச் சிந்தைவைப்ப தெந்
நாளோ. 10

தந்தையிரு தாடுணித்துத் தம்பிரான் றுள்சேர்ந்த
வெந்தையிரு தாளிணைக்கே யின்புறுவ தெந்நாளோ.

குருமரபின் வணக்கம்

துய்ய கரமலராற் சொல்லாமற் சொன்னவுண்மை
யையனைக்கல் லாலரசை யாமணைவ தெந்நாளோ. 1
சிந்தையினுக் கெட்டாத சிற்சுகத்தைக் காட்டவல்ல
நந்தியடிக் கீழ்க்குடியாய் நாமணைவ தெந்நாளோ. 2
எந்தை சனற்குமர னுதியெமை யாட்கொள்வான்
வந்த தவத்தினரை வாழ்த்துநா ளெந்நாளோ. 3
பொய்கண்டார் காணுப் புனிதமெனு மத்துவித
மெய்கண்ட நாதனருண் மேவுநா ளெந்நாளோ. 4
பாதிவிருத் தத்தாலிப் பார்விருத்த மாகவுண்
மை,சாதித்தார் பொன்னடியைத் தான்பணிவ தெந்
நாளோ. 5
சிற்றம் பலமன்னுஞ் சின்மயராந் தில்லைநகர்க்
கொற்றங் குடிமுதலைக் கூறுநா ளெந்நாளோ. 6
குறைவிலருண் ஞானமுதல்கொற்றங் குடியடிக,
ணறைமலர்த்தாட் கன்புபெற்று நாமிருப்பதெந்
நாளோ. 7

நாளவங்கள்போகாம னன்னெறியைக் காட்டி யெமை, யாளவந்த கோலங்கட் கன்புவைப்ப தெந் நாளோ. 8

என்னறிவை யுள்ளடக்கி யென்போல் வருமவுனி தன்னறிவுக் குள்ளேநான் சாருநா ளெந்நாளோ. 9

ஆறுளொன்றை நாடினதற் காறுமுண்டா மென்றமக்குக்,கூறுமவுனியருங்கூடுநாளெந்நாளோ

இல்லாம னின்றருணே நேராபா ரென்றவொரு சொல்லான் மவுனியரு டோற்றுநாளெந்நாளோ.11

வைதிகமாஞ் சைவ மவுனிமவு னத்தளித்த மெய்திகழ்ந்தென் னல்லல் விடியுநா ளெந்நாளோ.12

வாக்கு மனமற்ற மவுனிமவு னத்தருளே தாக்கவுமென்னல்லலெல்லாந்தட்டழிவதெந்நாளோ.

அடியார் வணக்கம்

வெம்பந்தத் தீர்த்துலகாள் வேந்தன் றிருஞான சம்பந் தனையருளாற் சாருநா ளெந்நாளோ. 1

ஏரின் சிவபோக மிங்கிவர்க்கே யென்னவுழ, வாரங்கொள் செங்கையர்தாள் வாரம்வைப்ப தெந் நாளோ. 2

பித்தரிறை யென்றறிந்த பேதைபாற் றாதனுப்பு
வித்ததமிழ்ச் சமர்த்தர் மெய்புகழ்வ தெந்நாளோ. 3

போதவூர் நாடறியப் புத்தர்தமை வாதில்வென்ற
வாதவூ ரையனன்பை வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ. 4

ஒட்டுடன்பற் றின்றி யுலகைத் துறந்தசெல்வப்
பட்டினத்தார் பத்ரகிரி பண்புணர்வ தெந்நாளோ. 5

கண்டதுபொய் யென்றகண்டாகார சிவமெய் யெனவே, விண்டசிவ வாக்கியர்தாண் மேவுநா ளெந்நாளோ. 6

சக்கர வர்த்தி தவராச யோகியெனு
மிக்கதிரு மூலனருண் மேவுநா ளெந்நாளோ. 7

கந்தரனு பூதிபெற்றுக் கந்தரனு பூதிசொன்ன
வெந்தையரு ணடி யிருக்குநா ளெந்நாளோ. 8

எண்ணரிய சித்த ரிமையோர் முதலான
பண்ணவர்கள் பத்தருள் பாலிப்ப தெந்நாளோ. 9

யாக்கையைப் பழித்தல்

சுக்கிலமு நீருஞ் சொரிமலமு நாறுமுடற், புக்குழலும் வாஞ்சையினிப்போதுமென்ப தெந்நாளோ.

நீர்க்குமிழி பூணமைத்து நின்றாலு நில்லாமெய்
பார்க்குமிடத் திதன்மேற் பற்றறுவ தெந்நாளோ. 2

காக்கைநரி செந்நாய் கழுகொருநாள் கூடியுண்டு
தேக்குவிருந் தாமுடலைச் சீயென்ப தெந்நாளோ. 3

செங்கிருமி யாதி செனித்தசென்ம பூமியினை
யிங்கெனுட லென்னு மிழுக்கொழிவ தெந்நாளோ.4

தத்துவர்தொண் ணூற்றறுவர் தாமாய்வா ழிந்
நாட்டைப், பித்தனா னென்னும் பிதற்றொழிவ தெந்
நாளோ. 5

ஊனொன்றி நாத னுணர்த்துமலைத் விட்டறிவே
னானென்ற பாவிதலை நாணுநா ளெந்நாளோ. 6

வேலையிலா வேதன் விதித்தவிந்த்ர சாலவுடன்
மாலை வியாபார மயக்கொழிவ தெந்நாளோ. 7

ஆழ்ந்து நினைக்கி னரோசிகமா மிவ்வுடலில்
வாழ்ந்துபெறும் பேற்றை மதிக்குநா ளெந்நாளோ.8

மும்மலச்சே றான முழுக்கும்பீ பாகமெனு
மிம்மல காயத்து ளிகழ்ச்சிவைப்ப தெந்நாளோ. 9

நாற்ற மிகக்காட்டு நவவாயில் பெற்றபசுஞ்
சோற்றுத் துருத்தி சுமையென்ப தெந்நாளோ. 10

உருவிருப்ப வுள்ளேதா னாறுமலக் கேணி [ளோ
யருவருப்பு வாழ்க்கையைக்கண் டஞ்சுநா ளெந்நா

மாதரைப் பழித்தல்

மெய்வீசுநாற்றமெல்லாமிக்கமஞ்சளான்மறைத்துப்
பொய்வீசும் வாயார் புலையொழிவ தென்நாளோ. 1

திண்ணியநெஞ் சப்பறவை சிக்கக் குழற்காட்டிற்
கண்ணிவைப்போர் மாயங் கடக்குநா ளென்நாளோ.

கண்டுமொழி பேசிமனங் கண்டுகொண்டு
கைவிலையாக், கொண்டுவிடு மானார்பொய்க் கூத்
தொழிவ தென்நாளோ. 3

காமனைவா வென்றிருண்ட கண்வலையை வீசு
மின்னார், நாம மறந்தருளை நண்ணுநா ளென்நாளோ.

கண்களில் வெண்பூளை கரப்பக் கருமையிட்ட
பெண்கண் மயறப்பிப் பிழைக்குநா ளென்நாளோ. 5

வீங்கித் தளர்ந்த விழுமுலையார் மேல்விழுந்து
தூங்குமதன்சோம்பைத் துடைக்குநா ளென்நாளோ.

கச்சிருக்குங் கொங்கை கரும்பிருக்கு மின்மாற்றம்
வைச்சிருக்கு மாதர் மயக்கொழிவ தென்நாளோ. 7

பச்சென்ற கொங்கைப் பசப்பியர்பா ழானமய
னச்சென் றறிந்தருளை நண்ணுநா ளென்நாளோ. 8

உந்திச் சுழியா லுளத்தைச் சுழித்தகன
தந்தித் தனத்தார் தமைமறப்ப தென்னாளோ. 9

தட்டுவைத்த சேலைப்பூங் கொய்சகத்திற் சிந்தை
யெல்லாங், கட்டிவைக்கு மாயமின்னார் கட்டழிவ
தென்னாளோ. 10

ஆழாழி யென்ன வளவுபடா வஞ்சநெஞ்சப்
பாழான மாதர்மயற் பற்றொழிவ தென்னாளோ. 11

தூயபனித் திங்கள் சுடுவதெனப் பித்தேற்று
மாய மடவார் மயக்கொழிவ தென்னாளோ. 12

ஏழைக் குறும்புசெயு மேந்திழையார் மோகமெனும்
பாழைக் கடந்து பயிராவ தென்னாளோ. 13

விண்டு மொழிகுளறி வேட்கைமது மொண்டு
தருந், தொண்டியர்கள் கட்கடையிற் சுற்றொழிவ
தென்னாளோ. 14

மெய்யிற் சிவம்பிறக்க மேவுமின்பம் போன்மாதர்
பொய்யிலின் பின்றென்று பொருந்துநாளென்னாளோ.

தத்துவமுறைமை

ஐம்பூதத் தாலே யலக்கழிந்த தோடமற
வெம்பூத நாதனரு ளெய்துநா ளென்னாளோ. 1

சத்தமுத லாம்புலனிற் சஞ்சரித்த கள்வரெனும்
பித்தர்பயந் தீர்ந்து பிழைக்குநா ளென்னாளோ. 2

நாளும் பொறிவழியை நாடாத வெண்ணமென்மை
யாளும் பொறியா லருள்வருவ தெந்நாளோ. 3

வாக்காதி யானகன்ம மாயைதம்பால் வீண்காலம்
போக்காம லுண்மை பொருந்துநா ளெந்நாளோ. 4

மனமான வானரக்கைம் மாலையா காம
லெனையா ளடிகளடி யெய்துநா ளெந்நாளோ. 5

வேட்டைப் புலப்புலையர் மேவாத மண்ணமனக்
காட்டைத் திருத்திக் கரைகாண்ப தெந்நாளோ. 6

உந்து பிறப்பிறப்பை யுற்றுவிடா தெந்தையருள்
வந்து பிறக்க மனமிறப்ப தெந்நாளோ. 7

புத்தியெனுந் தத்திப் பொறியரவின் வாய்த்தேரை
யொத்துவிடா தெந்தையருளோங்குநா ளெந்நாளோ.

ஆங்கார மென்னுமத யானைவா யிற்கரும்பா
யேங்காம லெந்தையரு ளெய்துநா ளெந்நாளோ. 9

சித்தமெனும் பௌவத் திரைக்கடலில் வாழ்துரும்
பாய், நித்தமலை யாதருளி னிற்குநா ளெந்நாளோ.

வித்தியா தத்துவங்க ளேழும் வெருண்டோடச்
சுத்தபர போகத்தைத் துய்க்குநா ளெந்நாளோ. 11

சுத்தவித்தை யேமுதலாத் தோன்றுமோ ரைந் தவலைத், தத்துவத்தை நீங்கியருள் சாருநா ளெந் நாளோ. 12

பொல்லாத காமப் புலைத்தொழிலி லென்னறிவு
செல்லாம னன்னெறியிற் சேருநா ளெந்நாளோ. 13

அடிகளடிக் கீழ்க்குடியா யாம்வாழா வண்ணங்
குடிகெடுக்கும்பாழ்மடிமைக்கூறொழிவதெந்நாளோ

ஆனபுறக் கருவி யாறுபத்து மற்றுளவும்
போனவழி யுங்கூடப் புன்றுலைப்ப தெந்நாளோ. 15

அந்தகனுக் கெங்குமிரு ளானவா றுவறிவில்
வந்தவிருள் வேலை வடியுநா ளெந்நாளோ. 16

புன்மலத்தைச் சேர்ந்துமல போதம் பொருந்து தல்போய், நின்மலத்தைச் சேர்ந்துமல நீங்குநா ளெந்நாளோ. 17

கண்டுகண்டுந் தேறுக் கலக்கமெல்லாந் தீர்வண்ணம்
பண்டைவினை வேரைப் பறிக்குநா ளெந்நாளோ. 18

பைங்கூழ் வினைதான் படுசாவி யாகவெமக்
கெங்கோன்கிரணவெயி லெய்துநாளெந்நாளோ. 19

குறித்தவித மாதியாற் கூடும்வினை யெல்லாம்
வறுத்தவித்தாம்வண்ணமருள்வந்திடுநாளெந்நாளோ

சஞ்சிதமே யாதி சரக்கான முச்சேறும்
வெந்தபொரி யாகவருண் மேவுநா ளென்நாளோ. 21

தேகமுத லுன்காத் திரண்டொன்ருய் நின்றிலகு
மோகமிகு மாயை முடியுநா ளென்நாளோ. 22

சத்த முதலாத் தழைத்திங் கெமக்குணர்த்துஞ்
சுத்தமா மாயை தொடக்கறுவ தென்நாளோ. 23

எம்மை வினையை யிறையையெம்பாற் காட்டாத
வம்மை திரோதை யகலுநா ளென்நாளோ. 24

நித்திரையாய் வந்து நினைவழிக்குங் கேவலமாஞ்
சத்துருவை வெல்லுஞ் சமர்த்தறிவ தென்நாளோ. 25

சன்னல் பின்னலான சகலமெனுங் குப்பையிடை
முன்னவன்ஞா னக்கனலை மூட்டுநா ளென்நாளோ.

மாயா விகார மலமொழிசுத் தாவத்தை
தோயா வருளைத் தொடருநா ளென்நாளோ. 27

தன்னுண்மை

உடம்பறியு மென்னுமந்த வூழலெல்லாந் தீரத்
திடம்பெறவே யெம்மைத் தெரிசிப்ப தென்நாளோ.

செம்மையறி வாலறிந்து தேகாதிக் குள்ளிசைந்த
வெம்மைப் புலப்படவே யாமறிவ தென்நாளோ. 2

தத்துவமாம் பாழ்த்த சடவுருவைத் தான்சுமந்த
சித்துருவா மெம்மைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ. 3

பஞ்சப் பொறியையுயி ரென்னுமந்தப் பஞ்சமறச்
செஞ்செவே யெம்மைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ. 4

அந்தக் கரணமுயி ராமென்ற வந்தரங்க
சிந்தைக்கணத்திலெம்மைத்தேர்ந்தறிவ தெந்நாளோ.

முக்குணத்தைச்சீவனென்னு மூடத்தைவிட்டருளா
லக்கணமே யெம்மை யறிந்துகொள்வ தெந்நாளோ

காலையுயி ரென்னுங் கலதிகள்சொற் கேளாமற்
சீலமுட னெம்மைத் தெளிந்துகொள்வதெந்நாளோ.

வான்கெடுத்துத் தேடு மதிகேடர் போலவெமை
நான்கெடுத்துத் தேடாம னன்கறிவ தெந்நாளோ. 8

அருளியல்பு

ஈனந் தருநா டிதுநமக்கு வேண்டாவென்
றுனந்த நாட்டி லவதரிப்ப தெந்நாளோ. 1

பொய்க்காட்சி யான புவனத்தை விட்டருளா
மெய்க்காட்சி யாம்புவன மேவுநா ளெந்நாளோ. 2

ஆதியந்தங் காட்டாம லம்பரம்போ லேநிறைந்த
நீதி லருட்கடலைச் சேருநா ளெந்நாளோ 3

எட்டுத் திசைக்கீழ்மே லெங்கும் பெருகிவரும், வெ
ட்டவெளி விண்ணூற்றின்மெய்தோய்வ தெந்நாளோ.

சூதான மென்று சுருதியெல்லா மோலமிடு
மீதான மானவெற்பை மேவுநா ளெந்நாளோ. 5

வெந்து வெடிக்கின் றசிந்தை வெப்பகலத் தண்ணரு
ளாய், வந்துபொழிகின் றமழைகாண்ப தெந்நாளோ.

சூரியர்கள் சந்திரர்க டோன்றாய்ச் சுயஞ்சோதிப்
பூரண தேயத்திற் பொருந்துநா ளெந்நாளோ. 7

கன்றுமன வெப்பக் கலக்கமெலாந் தீரவருட்
டென்றல்வந்து வீசுவெளி சேருநா ளெந்நாளோ. 8

கட்டுநமன் செங்கோல் கடாவடிக்குங் கோலாக
வெட்ட வெளிப்பொருளை மேவுநா ளெந்நாளோ. 9

சாலக் கபாடத் தடைதீர வெம்பெருமா
னாலக்க மண்டபத்து ளோடுநா ளெந்நாளோ. 10

விண்ணவன்றா ளென்னும் விரிநிலா மண்டபத்தில்
தண்ணீ ரருந்தித் தளர்வொழிவ தெந்நாளோ. 11

வெய்ய புலிபார்த்து விழித்திருந்த வல்லலறத்
துய்ய வருளிற் றுயிலுநா ளெந்நாளோ. 12

வெய்ய பிறவிவெயில் வெப்பமெலாம் விட்டகல
வையனடி நீழ லணையுநா ளெந்நாளோ. 13

வாதைப் பிறவி வளைகடலை நீந்தவையன்
பாதப் புணைபிணையைப் பற்றுநா ளெந்நாளோ. 14

ஈனமில்லா மெய்ப்பொருளை யிம்மையிலே காண
வெளி, ஞானமெனு மஞ்சனத்தை நான்பெறுவ
தெந்நாளோ. 15

எல்லா மிறந்தவிடத் தெந்தைதிறை வாம்வடிவைப்
புல்லாமற் புல்லிப் புணருநா ளெந்நாளோ. 16

சடத்துளுயிர் போலெமக்குத் தானுயிராய் ஞான
நடத்துமுறை கண்டுபணி நாம்விடுவ தெந்நாளோ.
எக்கணுமாந் துன்ப விருட்கடலை விட்டருளாம்
மிக்க கரையேறி வெளிப்படுவ தெந்நாளோ 18

பொருளியல்பு

கைவிளக்கின் பின்னேபோய்க் காண்பார்
போன் மெய்ஞ்ஞான, மெய்விளக்கின் பின்னே
போய் மெய்காண்ப தெந்நாளோ. 1

கேடில்பசு பாசமெல்லாங் கீழ்ப்படவுந் தானேமே
லாடுஞ் சுகப்பொருளுக் கன்புறுவ தெந்நாளோ. 2

ஆணவத்தை நீக்கி யறிவூடே யைவகையாக்
காணவத்தைக் கப்பாலைக் காணுநா ளெந்நாளோ. 3

நீக்கப் பிரியா நினைக்கமறக் கக்கூடாப்
போக்கு வரவற்ற பொருளணைவ தெந்நாளோ. 4

அண்டருக்கு மெய்ப்பில்லைவப்பா மாரமுதை
யென்னகத்திற், கண்டுகொண்டு நின்று களிக்குநா
ளெந்நாளோ. 5

காட்டுந் திருவருளே கண்ணாகக் கண்டுபர
வீட்டின்ப மெய்ப்பொருளை மேவுநா ளெந்நாளோ.

நானான தன்மை நழுவியே யெவ்வுயிர்க்குந்
தானான வுண்மைதனைச் சாருநா ளெந்நாளோ. 7

சிந்தை மறந்து திருவருளாய் நிற்பவர்பால், வந்த
பொரு ளெம்மையுந்தான் வாழ்விப்ப தெந்நாளோ. 8

எள்ளுக்கு ளெண்ணெய்போ லெங்கும் வியாபகமா
யுள்ளவொன்றையுள்ளபடி யோருநா ளெந்நாளோ.

அருவுருவ மெல்லா மகன்றதுவா யான
பொருளெமக்கு வந்து புலப்படுவ தெந்நாளோ. 10

ஆரணமுங் காணு வகண்டிதா காரபரி
பூரணம்வந் தெம்மைப் பொருந்துநா ளெந்நாளோ.

சத்தொடு சித்தாகித் தயங்கியவா னந்தபரி
சுத்த வகண்டசிவந் தோன்றுநா ளெந்நாளோ. 12

எங்கெங்கும் பார்த்தாலு மின்புருவாய் நீக்கமின்றித்
தங்குந் தனிப்பொருளைச் சாருநா ளெந்நாளோ. 13

அடிமுடிகாட் டாதசுத்த வம்பரமாஞ் சோதிக்
கடுவெளிவந் தென்னைக் கலக்குநா ளெந்நாளோ. 14

ஒன்றனையுங் காட்டா வுளத்திருளைச் சூறையிட்டு
நின்றபரஞ் சோதியுட னிற்குநா ளெந்நாளோ. 15

எந்தச் சமய மிசைந்துமறி வூடறிவாய்
வந்தபொரு ளேபொருளா வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ.

எவ்வாறிங் குற்றுணர்ந்தார் யாவ ரவர்தமக்கே
யவ்வாறுய்கின்றபொருட் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ.

பெண்ணா ணலியெனவும் பேசாம லென்னறிவின்
கண்ணூடே நின்றவொன்றைக் காணுநா ளெந்
நாளோ. 18

நினைப்பு மறப்புமற நின்ற பரஞ்சோதி
தனைப்புலமா வென்னறிவிற் சந்திப்ப தெந்நாளோ.

ஆனந்தவியல்பு

பேச்சுமூச் சில்லாத பேரின்ப வெள்ளமுற்று
நீச்சுநிலை காணு மனிற்குநா ளெந்நாளோ. 1

சித்தந் தெளிந்தோர் தெளிவிற் றெளிவான
சுத்த சுகக்கடலுட் டோயுநா ளெந்நாளோ. 2

சிற்றின்ப முண்டூழ் சிதையவனந் தங்கடல்போன்
முற்றின்ப வெள்ளமெமை மூடுநா ளெந்நாளோ. 3

எல்லையில்பே ரின்பமய மெப்படியென் றோர்தமக்
குச்,சொல்லறியா வூமர்கள்போற் சொல்லுநா ளெந்
நாளோ. 4

அண்டாண்ட கோடி யனைத்து முகாந்தவெள்ளங்
கொண்டதென பேரின்பங் கூடுநா ளெந்நாளோ. 5

ஆதியந்த மில்லாத வாதி யனுதியெனுஞ்
சோதியின்பத் தூடே துளையுநா ளெந்நாளோ. 6

சாலோக மாதி சவுக்கியமும் விட்டநம்பான்
மேலான ஞானவின்ப மேவுநா ளெந்நாளோ. 7

தற்பரத்தி னுள்ளேயுஞ் சாலோக மாதியெனும்
பொற்பறிந்தா னந்தம் பொருந்துநா ளெந்நாளோ. 8

உள்ளத்தி னுள்ளேதா னூறுஞ் சிவானந்த
வெள்ளந் துளைந்து விடாய்தீர்வ தெந்நாளோ. 9

கன்னலுடன் முக்கனியுங் கற்கண்டுஞ் சீனியுமாய்
மன்னுமின்ப வாரமுதை வாய்மடுப்ப தெந்நாளோ.

மண்ணாடுழன்றமயக்க மெல்லாந் தீர்ந்திடவும்
விண்ணாடெழுந்தசுக மேவுநா ளெந்நாளோ. 11

கானற் சலம்போன்ற கட்டுழலைப் பொய்தீர
வானமுத வாவி மருவுநா ளெந்நாளோ. 12

தீங்கரும்பென் றுவினியா தின்றுவினிப்பனபோற்
பாங்குறும்பே ரின்பம் படைக்குநா ளெந்நாளோ.

புண்ணியபா வங்கள் பொருந்தாமெய் யன்பரெல்லா
நண்ணியபே ரின்பசுக நாமணைவ தெந்நாளோ. 14

அன்பு நிலைமை

தக்கரவி கண்ட சரோருகம்போ லென்னிதய
மிக்கவருள் கண்டு விகசிப்ப தெந்நாளோ. 1

வானமுகில் கண்ட மயூரபக்ஷி போலவையன்
ஞானநடங் கண்டு நடிக்குநா ளெந்நாளோ. 2

சந்திரனை நாடுஞ் சகோரபக்ஷி போலறிவில்
வந்தபரஞ் சோதியையாம் வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ.

குத்திரமெய்ப்புற்றகத்துக் குண்டலிப்பாம்போன்
றுட்டுஞ், சித்தனையென் கண்ணாற் றெரிசிப்ப தெந்
நாளோ. 4

அந்தரத்தே நின்றாடு மானந்தக் கூத்தனுக்கென்
சிந்தை திறைகொடுத்துச் சேவிப்ப தெந்நாளோ. 5

கள்ளனிவ னென்றுமெள்ளக் கைவிடுத்தல் காரியமோ, வள்ளலே யென்று வருந்துநா ளெந்நாளோ. 6

விண்ணுடர் காணு விமலா பரஞ்சோதி
யண்ணுவா வாவென் றாற்றுநா ளெந்நாளோ. 7

ஏதேது செய்தாலு மென்பணிபோய் நின்பணியா
மாதேவா வென்று வருந்துநா ளெந்நாளோ. 8

பண்டுங்கா ணேனுன் பழம்பொருளேயின் றுமுனைக்
கண்டுங்காணேனெனவுங் கைகுவிப்பதெந்நாளோ.9

பொங்கேத மான புழுக்கமெலாந் தீரவின்ப
மெங்கேயெங் கேயென் றிரங்குநா ளெந்நாளோ.10

கடலின்மடை கண்டதுபோற் கண்ணீரா றுக
வுடல்வெதும்பி மூர்ச்சித் திருகுநா ளெந்நாளோ. 11

புலர்ந்தேன் முகஞ்சருகாய்ப் போனே னிற்காண
வலந்தேனென் றேங்கி யழுங்குநா ளெந்நாளோ.12

புண்ணீர்மை யாளர் புலம்புமா போற்புலம்பிக்
கண்ணீருங் கம்பலையுங் காட்டுநா ளெந்நாளோ. 13

போற்றேனென் றுலுமென்னைப் புந்திசெய்யும் வேதனைக்கிங், காற்றேனுற் றேனென் றாற்றுநா ளெந்நாளோ. 14

பொய்முடங்கும் பூமிசில பொட்டலறப் பூங்கமலன்
கைமுடங்க நான்சனனக் கட்டறுவ தெந்நாளோ.

கற்குணத்தைப் போன்றவஞ்சக் காரர்கள்கை
கோவாம, னற்குணத்தாற் கைகோத்து நான்றிரிவ
தெந்நாளோ. 16

துட்டனெமா மாயைச் சுழனீக்கி யந்தரமே
விட்டனையோ வென்று வியக்குநா ளெந்நாளோ. 17

அன்பர் நெறி

அத்துவா வெல்லா மடங்கச்சோ தித்தபடிச்
சித்தருவாய் நின்றார் தெளிவறிவ தெந்நாளோ. 1

மூச்சற்றுச் சிந்தை முயற்சியற்று மூதறிவாய்ப்
பேசற்றோர் பெற்றவொன்றைப் பெற்றிடுநா ளெந்
நாளோ. 2

கோட்டாலே யான குணமிறந்த நிர்க்குணத்தோர்
தேட்டாலே தேடுபொருள் சேருநா ளெந்நாளோ.3

கெடுத்தே பசுத்துவத்தைக் கேடிலா வானந்த
மடுத்தோரடுத்தபொருட்கார்வம்வைப்பதெந்நாளோ

கற்கண்டாலோடுகின்றகாக்கைபோற்பொய்மாயச்
சொற்கண்டாலோடுமன்பர்தோய்வறிவதெந்நாளோ

மெய்த்தகுலங் கல்விபுனை வேடமெல்லாமோடவிட்ட
சித்தரொன்றுஞ் சேராச் செயலறிவ தெந்நாளோ. 6

குற்றச் சமயக் குறும்படர்ந்து தற்போத
மற்றவர்கட்கற்றபொருட்கன்புவைப்பதெந்நாளோ.

தர்க்கமிட்டுப் பாழாஞ் சமயக் குதர்க்கம்விட்டு
நிற்குமவர் கண்டவழி நேர்பெறுவ தெந்நாளோ. 8

வீறியவே தாந்தமுதன் மிக்கக லாந்தவரை, யாறுமுணர்ந் தோருணர்வுக் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ. 9

கண்டவிட மெல்லாங் கடவுண்மய மென்றறிந்து, கொண்டநெஞ்சர்நேயநெஞ்சிற் கொண்டிருப்ப தெந்நாளோ. 10

பாக்கியங்க ளெல்லாம் பழுத்துமனம் பழுத்தோர்
நோக்குந் திருக்கூத்தை நோக்குநா ளெந்நாளோ.11

எவ்வுயிருந் தன்னுயிர்போ லெண்ணுந் தபோதனர்கள், செவ்வறிவை நாடிமிகச் சிந்தைவைப்ப தெந்நாளோ. 12

அறிஞருரை

இருநிலனாய்த் தீயாகி யென்றதிருப் பாட்டின்
பெருநிலையைக்கண்டணைந்துபேச்சறுவதெந்நாளோ.

அற்றவர்கட் கற்றசிவ னுமென்ற வத்துவித
முற்றுமொழி கண்டருளின் மூழ்குநா ளெந்நாளோ.

தானென்னை முன்படைத்தா னென்ற தகவுரையை
நானென்னுவுண்மைபெற்றுநாமுணர்வதெந்நாளோ.

என்னுடைய தோழனுமா யென்றதிருப் பாட்டி,
னன்னெறியைக் கண்டுரிமை நாஞ்செய்வ தெந்
நாளோ. 4

ஆருடனே சேரு மறிவென்ற வவ்வுயிரைத்
தேரும் படிக்கருடான் சேருநா ளெந்நாளோ. 5

உன்னிலுன்னு மென்ற வுறுமொழியா லென்னிதயந்
தன்னிலுன்னிநன்னெறியைச் சாருநா ளெந்நாளோ.

நினைப்பறவே தானினைந்தே னென்றநிலை நாடி
யனைத்துமா மப்பொருளி லாழுநா ளெந்நாளோ. 7

சென்றுசென் றேயணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந்
தொன்றாகி, நின்றுவிடு மென்றநெறி நிற்குநா ளெந்
நாளோ. 8

ஆதியந்த மில்லா வரிய பரஞ்சோதி
நீதிமொழி கண்டதுவாய் நிற்குநா ளெந்நாளோ. 9

பிறிதொன்றி லாசையின்றிப் பெற்றிருந்தே னென்ற
நெறியுடையான்சொல்லினிலைநிற்குநா ளெந்நாளோ.

திரையற்ற நீர்போற் றெளியவெனத் தேர்ந்த
வுரைபற்றி யுற்றங் கொடுக்குநா ளெந்நாளோ. 11

அறியா வறிவி லவிழ்ந்தேற வென்ற
நெறியா முறையுணர்ந்து நிற்குநா ளெந்நாளோ. 12

எனக்குணீ யென்று மியற்கையாய்ப் பின்னு
முனக்குணு னென்ற வுறுதிகொள்வ தெந்நாளோ.

அறிவை யறிவதுவே யாகும் பொருளென்
றுறுதிசொன்னவுண்மைநிலையோருநாளெந்நாளோ

நிற்குநிலை

பண்ணினிசை போலப் பரமன்பா னின்றதிற
லெண்ணியரு ளாகி யிருக்குநா ளெந்நாளோ. 1

அறிவோ டறியாமை யற்றறிவி னூடே
குறியி லறிவுவந்து கூடுநா ளெந்நாளோ. 2

சொல்வான் மனத்தாற் றொடராச்சம் பூரணத்தி
னில்லா நிலையாய் நிலைநிற்ப தெந்நாளோ. 3

செங்கதிரின் முன்மதியந் தேசடங்கி நின்றிடல்போ
லங்கணனூர் தாளி லடங்குநா ளெந்நாளோ. 4

வானூ டடங்கும் வளிபோல வின்புருவாங்
கோனூ டடங்குங் குறிப்பறிவ தெந்நாளோ. 5

செப்பரிய தன்கருணைச் சிற்சுகனூர் பூரணத்தி
லப்பினிடை யுப்பா யணையுநா ளெந்நாளோ 6

தூய வறிவான சுகரூப சோதிதன்பாற்
றீயினிரும் பென்னத் திகழுநா ளெந்நாளோ. 7

தீதணையாக் கர்ப்பூர தீபமென நானகண்ட
சோதியுட னொன்றித் துரிசறுவ தெந்நாளோ. 8

ஆராருங் காணாத வற்புதனார் பொற்படிக்கீழ்
நீரார் நிழல்போ னிலாவுநா ளெந்நாளோ. 9

எட்டத் தொலையாத வெந்தைபிரான் சந்நிதியில்
பட்டப் பகல்விளக்காய்ப் பண்புறுவ தெந்நாளோ.

கருப்புவட்டை வாய்மடுத்துக் கண்டார்நாப் போல
விருப்புவட்டா வின்புருவை மேவுநா ளெந்நாளோ.

துச்சப் புலனாற் சுழலாமற் றண்ணருளா
லுச்சிக் கதிர்ப்படிக மொவ்வுநா ளெந்நாளோ. 12

இம்மா நிலத்தி லிருந்தபடி யேயிருந்து
சும்மா வருளைத் தொடருநா ளெந்நாளோ. 13

தானவனுந் தன்மையெய்தித் தண்டமெனவண்ட
மெங்கு, ஞானமத யானை நடத்துநா ளெந்நாளோ.

ஒன்றிரண்டு மில்லதுவாயொன்றிரண்டு முள்ளது
வாய், நின்ற சமத்துநிலை நேர்பெறுவ தெந்நாளோ.

பாச மகலாமற் பதியிற் கலவாமன்
மாசில் சமத்துமுத்தி வாய்க்குநா ளெந்நாளோ. 16

சிற்றறிவு மெள்ளச் சிதைந்தெம்மான் பேரறிவை
யுற்றறியா வண்ணமறிந் தோங்குநா ளெந்நாளோ.

தந்திரத்தை மந்திரத்தைச் சாரினவை யாமறிவென்
றெந்தையுணர் வேவடிவா வெய்துநா ளெந்நாளோ.

போக்குவர வற்றவெளி போனிறைந்த போதநிலை
நீக்கமறக் கூடி நினைப்பறுவ தெந்நாளோ. 19

காண்பானுங் காட்டுவதுங் காட்சியுமாய் நின்றவந்த
வீண்பாவம் போயதுவாய் மேவுநா ளெந்நாளோ. 20

வாடாதே நாணுவாய் மாயாதே யெங்கோவை
நாடாதே நாடி நலம்பெறுவ தெந்நாளோ. 21

ஆடலையே காட்டியெம தாடலொழித் தாண்டான்
பொற், றாடலைமேற்சூடித்தழைக்குநா ளெந்நாளோ.

மேலொடுகீ ழில்லாத வித்தகனார் தம்முடனே
பாலொடுநீர் போற்கலந்து பண்புறுவ தெந்நாளோ.

அறியா தறிந்தெமையா ளண்ணலைநா மாகக்
குறியாத வண்ணங் குறிக்குநா ளெந்நாளோ. 24

ஓராமன் மந்திரமு முன்னுமை னம்பரனைப்
பாராமற்பார்த்துப் பழகுநா ளெந்நாளோ. 25

ஊன்பற்று மென்னே டுறவுபற்றும் பூரணன்பால்
வான்பற்றுங் கண்போன் மருவுநா ளெந்நாளோ 26

ஆண்டான் மவுனி யளித்தவறி வாலறிவைத்
தூண்டாமற் றூண்டித் துலங்குநா ளெந்நாளோ.27

ஆணவத்தோ டத்துவித மானபடி மெய்ஞ்ஞானத்
தாணுவினே டத்துவிதஞ் சாருநா ளெந்நாளோ. 28

நிலைபிரிந்தோர் கூடுதற்குபாயம்

கன்மநெறி தப்பிற் கடுநரகென் றெந்நாளு
நன்மைதரு ஞானநெறி நாமணைவ தெந்நாளோ. 1

ஞானநெறி தானே நழுவிடினு முப்பதத்து
ளானமுத்தி நல்குமென வன்புறுவ தெந்நாளோ. 2

பன்மார்க்க மான பலவடிபட் டேனுமொரு
சொன்மார்க்கங் கண்டு துலங்குநா ளெந்நாளோ. 3

அத்துவித மென்ற வன்னியச்சொற் கண்டுணர்ந்து
சுத்த சிவத்தைத் தொடருநா ளெந்நாளோ. 4

கேட்டன்முத லுன்காலே கேடிலா நாற்பதமும்
வாட்ட மறவெமக்கு வாய்க்குநா ளெந்நாளோ 5

என்னதியா னென்பதற வெவ்விடமு மென்னுசான்
சன்னிதியாக் கண்டுவிட்டை சாதிப்ப தெந்நாளோ.

காம்பிரம மென்று னடுவேயோன் றுண்டாமா
றேம்பியெல்லாமொன்றுய்த் திகழுநா ளெந்நாளோ.

முச்சகமே யாதி முழுதுமகண் டாகார
சச்சிதா னந்தசிவந் தானென்ப தெந்நாளோ. 8

எவ்வடிவும் பூரணமா மெந்தையுரு வென்றிசைந்த
வவ்வடிவுக் குள்ளே யடக்குநா ளெந்நாளோ. 9

சிந்தித்த தெல்லாஞ் சிவபூ ரணமாக
வந்தித்து வாழ்த்தி வணங்குநா ளெந்நாளோ. 10

தாங்கியபார் விண்ணுதி தானேஞா னுக்கினியா
யோங்கு மியோகவுணர் வுற்றிடுநா ளெந்நாளோ.

ஆசனமூர்த் தங்க ளறவகண்டா காரசிவ
பூசைசெய வாசை பொருந்துநா ளெந்நாளோ. 12

அஞ்செழுத்தி னுண்மை யதுவான வப்பொருளோ
டெஞ்செழுத்தி யொன்றுகி நிற்குநா ளெந்நாளோ. 13

அவ்வுயிர்போ லெவ்வுயிரு மானபிரான் றன்னடிமை
யெவ்வுயிரு மென்றுபணி யாஞ்செய்வ தெந்நாளோ.

தேசிகர்கோ னான திறன்மவுனி நந்தமக்கு
வாசி கொடுக்க மகிழுநா ளெந்நாளோ. 15

குருலிங்க சங்கமமாக் கொண்ட திருமேனி
யருண்மயமென் றன்புற் றருள்பெறுவதெந்நாளோ.

காண்பேனோவென் கண்ணி

சிந்திக்குந் தோறுந் தெவிட்டா வமுதேயென்
புந்திக்கு ணீதான் பொருந்திடவுங் காண்பேனோ. 1

கேவலத்தி னன்கிடந்து கீழ்படா தின்பவருட்
காவலன்பா லொன்றிக் கலந்திடவுங் காண்பேனோ.

துரியங் கடந்தவொன்றே தூவெளியாய் நின்ற
பெரியநிறைவேயுனைநான் பெற்றிடவுங்காண்பேனோ.

மாசற்றவன்பர் நெஞ்சே மாருத பெட்டகமாத்
தேசுற்ற மாமணிநின் றேசினையுங் காண்பேனோ. 4

மாயா விகார மலமகல வெந்தைபிரா
னேயாளு பூதி நிலைபெறவுங் காண்பேனோ. 5

பொய்யுலகும் பொய்யுறவும் பொய்யுடலும்
பொய்யெனவே, மெய்யநினை மெய்யெனவே மெய்
யுடனே காண்பேனோ. 6

வாலற்ற பட்டமென மாயா மனப்படலங்
காலற்று விழவுமுக் கண்ணுடையாய் காண்பேனே

உள்ளும் புறம்பு மொருபடித்தாய் நின்றுசுகங்
கொள்ளும்படிக்கிறைநீ கூட்டிடவுங் காண்பேனே.

காட்டுகின்ற முக்கட் கரும்பே கனியேயென்
னாட்டமெல்லாந் தீரவுன தாடலையுங் காண்பேனே.

தூங்காமற் றூங்கிச் சுகப்பெருமா னின்னிறைவி
னீங்காம னிற்கு நிலைபெறவுங் காண்பேனே. 10

வாதவூ ராளிதனை வான்கருணை யால்விழுங்கும்
போதவூ ரேறேநின் பொன்னடியுங் காண்பேனே.

சாட்டையிலாப் பம்பரம்போ லாடுஞ் சடசால
நாட்டமறவெந்தைசுத்த ஞானவெளிகாண்பேனே.

மன்றாடும் வாழ்வே மரகதஞ்சேர் மாணிக்கக்
குன்றேநின் றாட்கீழ்க் குடிபெறவுங் காண்பேனே.

பொய்யென் றறிந்துமெமைப் போகவொட்டா
தையவிந்த, வையங் கணமயக்க மாற்றிடவுங் காண்
பேனே. 14

தாயினு நல்ல தயாளுவே நின்னையுன்னித் [னே
தீயின்மெழு கொத்துருகுஞ் சிந்தைவரக் காண்பே

என்செயினு மென்பெறினு மென்னிறைவா வே
ழையன்யா, னின்செயலென் றுன்னு நினைவுவரக்
காண்பேனே. 16

எள்ளத் தனையு மிரக்கமிலா வன்பாவி
யுள்ளத்து மெந்தை யுலாவிடவுங் காண்பேனே. 17

வஞ்சகத்துக் காலயமாம் வல்வினையே னுங்கெடுவே
னெஞ்சகத்தி லையாநீ நேர்பெறவுங் காண்பேனே.

தொல்லைப் பிறவித் துயர்கெடவு மெந்தைபிரான்
மல்லற் கருணை வழங்கிடவுங் காண்பேனே. 19

வாளாருங் கண்ணார் மயற்கடலி லாழ்ந்தேன்சற்
றாளாக வெந்தை யருள்செயவுங் காண்பேனே. 20

பஞ்சாய்ப் பறக்குநெஞ்சப் பாவியைநீ கூவியையா
வஞ்சாதே யென்றின் னருள்செயவுங் காண்பேனே.

ஆடுகறங் காகி யலமந் தழன்றுமனம்
வாடுமெனை யையாநீ வாவெனவுங் காண்பேனே. 22

சிட்டர்க் கெளிய சிவனேயோ தீவினையேன்
மட்டற்ற வாசை மயக்கறவுங் காண்பேனே. 23

உண்ணின் றுணர்த்து முலப்பிலா வொன்றேநின்
றண்ணென்றசாந்தவருள் சார்ந்திடவுங்காண்பேனே.

ஓடுங் கருத்தொடுங்க வுள்ளுணர்வு தோன்றநினைக்
கூடும் படிக்கிறைநீ கூட்டிடவுங் காண்பேனே. 25

வாக்கான் மனத்தான் மதிப்பரியாய் நின்னருளை
நோக்காமனேக்கிநிற்கு நுண்ணறிவுகாண்பேனே.

இவ்வுடம்பு நீங்குமுனே யெந்தாய்கே ளின்னருளா
மவ்வுடம்புக் குள்ளே யவதரிக்கக் காண்பேனே. 27

நித்தமா யொன்ருய் நிரஞ்சனமாய் நிர்க்குண
மாஞ், சுத்தவெளி நீவெளியாய்த் தோன்றிடவுங்
காண்பேனே. 28

கண்ணிறைந்த மோனக் கருத்தேயென் கண்ணே
யென், னுண்ணிறைந்த மாயை யொழிந்திடவுங்
காண்பேனே. 29

அத்தா விமலா வருளாளா வானந்த
சித்தா வெனக்குனருள் செய்திடவுங் காண்பேனே.

வீணே பிறந்திறந்து வேசற்றே னைசயறக்
காணே னிறைநின் கருணைபெறக் காண்பேனே. 31

சட்டையொத்த விவ்வுடலைத் தள்ளுமுன்னே நான்சகச, நிட்டையைப்பெற் றையா நிருவிகற்பங் காண்பேனே. 32

எல்லாந் தெரியு மிறைவாவென் னல்லலெல்லாஞ்
சொல்லாமு னீதான் ருெகுத்திரங்கக் காண்பேனே.

அண்டபகி ரண்டமனைத்து மொருபடித்தாக், கண்டவர்கள் கண்டதிருக் காட்சியையுங் காண் பேனே. 34

ஊனிருந்த காய முடனிருப்ப வென்னைநின்பால்
வானிருந்ததென்னவுநான் வந்திருக்கக்காண்பேனே.

தினையத் தனையுந் தெளிவறியாப் பாவியே
னினைவிற் பரம்பொருணீ நேர்பெறவுங்காண்பேனே.

துன்பமெனுந் திட்டனைத்துஞ் சூறையிட வையவே
யின்பவெள்ளம் வந்திங் கெதிர்படவுங் காண்பேனே.

~~~~~~~~

ஆகாதோவென் கண்ணி

கல்லாத நெஞ்சங் கரைந்துருக வெத்தொழிற்கும்
வல்லாய்நின் னின்பம் வழங்கினு லாகாதோ. 1
~~~~~~~~

என்னை யறியவெனக் கறிவாய் நின்றருணின்
றன்னையறிந் தின்பநலஞ் சாரவைத்தா லாகாதோ. 2

பொய்ம்மயமே யான புரைதீர வெந்தையின்ப
மெய்ம்மயம்வந்தென்னைவிழுங்கவைத்தாலாகாதோ.

மட்டிலாச் சிற்சுகமாம் வாழ்வேநின் னின்பமயம்
சிட்டர்போல்யானருந்தித் தேக்கவைத்தாலாகாதோ

அத்தாநின் பொற்று ளடிக்கே யனுதினமும்
பித்தாகி யின்பம் பெருகவைத்தா லாகாதோ. 5

மெல்லியலார் மோக விழற்கிறைப்பே னையாநின்
னெல்லையிலா னந்தநல மிச்சித்தா லாகாதோ. 6

சுட்டழகாயெண்ணு மனஞ் சூறைபிட்டானந்தமயக்
கட்டழகா நின்னைக் கலக்கவைத்தா லாகாதோ. 7

சோதியே நந்தாச் சுகவடிவே தூவெளியே
ஆதியே நின்னை யறியவைத்தா லாகாதோ. 8

நேசஞ் சிறிதுமிலே னின்மலனே நின்னடிக்கே
வாசஞ் செயவிரங்கி வாவென்று லாகாதோ. 9

என்னறிவுக் குள்ளே யிருந்ததுபோ லையாவே
நின்னறிவுனின் னுடன்யா னிற்கவைத்தாலாகாதோ

ஆதிப் பிரானேயென் னல்ல லிருளகலச்
சோதிப்ர காசமயந் தோன்றுவித்தா லாகாதோ. 11

ஆசைச் சுழற்கடலி லாழாம லையாநின்
நேசப் புணைத்தா ணிறுத்தினு லாகாதோ. 12

பாசநிக ளங்களெல்லாம் பஞ்சாகச் செஞ்செவே
யீசவெனை வாவென் றிரங்கினு லாகாதோ. 13

ஓயாவுள் ளன்பா யுருகிவாய் விட்டரற்றிச்
சேயாகி யெந்தைநின்னைச் சேரவைத்தா லாகாதோ.

ஆதியாம் வாழ்வா யகண்டிதமாய் நின்றபரஞ்
சோதிநீ யென்னைத் தொழும்பனென்று லாகாதோ.

விண்ணூரக் கண்ட விழிபோற் பரஞ்சோதி
கண்ணூரநின்னிறைவைக் காணவைத்தாலாகாதோ.

சோராமற் சேர்ந்துநின்ற சின்மயனேநின்மயத்தைப்
பாராமற் பாரெனநீ பக்ஷம்வைத்தா லாகாதோ. 17

கண்ணாடி போலவெல்லாங் காட்டுந் திருவருளை
உண்ணாடி யையா வுருகவைத்தா லாகாதோ. 18

மூலவி நுள் காவ்வாங்க மூதறிவு தோன்றவருட்
கோலம்வெளி யாகவெந்தை கூடுவித்தா லாகாதோ

சாற்றரிய வின்பவெள்ளந்தாக்குமதி னீமுளை
க்கி, லூற்றமுறு மென்னவதி லுண்மைசொன்னு
லாகாதோ. 20

கையுங்குவித்திரண்டு கண்ணருவிபெய்யவரு
ளையநின்ருட்கீழே யடிமைநின்ருலாகாதோ. 21

இல்லையோவென் கண்ணி

ஏதுந்தெரியா தெனைமறைத்தவல்லிருளை
நாதநீக்கவொரு ஞானவிளக்கில்லையோ. 1

பணியற்று நின்று பசைதப்பறவென் கண்ணுண்
மணியொத்த சோதியின்ப வாரியெனக் கில்லையோ.

எம்மா லறிவதற வெம்பெருமான் யாதுமின்றிச்
சும்மா விருக்கவொரு சூத்திரந்தா னில்லையோ. 3

நாய்க்குங் கடையானே னுதாநின் னின்பமயம்
வாய்க்கும்படியினியோர் மந்திரந்தா னில்லையோ. 4

ஊனுக நிற்கு முணர்வைமறந் தையாநீ
தானுக நிற்கவொரு தந்திரந்தா னில்லையோ. 5

அல்லும் பகலு மகண்டவடி வேயுனைநான்
புல்லும் படியெனக்கோர் போதனைதா னில்லையோ.

வேண்டாவோவென்கண்ணி

கண்டவடி வெல்லாநின் காட்சியென்றே கை
குவித்துப், பண்டுமின்று நின்றவென்னைப் பார்த்
திரங்கவேண்டாவோ. 1

வாதனையோ டாடு மனப்பாம்பு மாயவொரு
போதனைதந் தையா புலப்படுத்த வேண்டாவோ. 2

தன்னை யறியத் தனையறிவாய் நின்றருளு
நின்னையறிந்தென்னறிவை நீங்கிநிற்கவேண்டாவோ

அள்ளக் குறையா வகண்டிதா னந்தமெனும்
வெள்ளமெனக்கையாவெளிப்படுத்தவேண்டாவோ

அண்டனே யண்ட ரமுதேயென் னாருயிரே
தொண்டனேற்கின்பந்தொகுத்திரங்கவேண்டாவோ

பாராதே நின்று பகையாதே சும்மாதான்
வாரா யெனவும் வழிகாட்ட வேண்டாவோ. 6

~~~~~~~~

நல்லறிவேயென்கண்ணி

எண்ணிறைந்தமேன்மைபடைத் தெவ்வுயிர்க்கு
மவ்வுயிராய், கண்ணிறைந்த சோதியைநாங்காணவா
நல்லறிவே. 1
~~~~~~~~

சித்தான நாமென் சடத்தைநா மென்னவென்றுஞ்
சத்தான வுண்மைதனைச் சாரவா நல்லறிவே. 2

அங்குமிங்கு மெங்குநிறை யற்புதனர் பொற்பறிந்து
பங்கயத்துள் வண்டாய்ப்பயன்பெறவா நல்லறிவே.

கான்றசோ றென்னவிந்தக் காசினிவாழ் வத்தனையுந்
தோன்ற வருள்வெளியிற் றேன்றவா நல்லறிவே. 4

~~~~~~~~~~

பலவகைக்கண்ணி

என்னரசே கேட்டிலையோ வென்செயலோவேதுமி
லை, தன்னரசு நாடாகித் தத்துவங்கூத் தாடியதே. 1

பண்டொருகா னின்பாற் பழக்கமுண்டோ
வெந்தைநினைக், கண்டொருகாற் போற்றச் கருத்
துங் கருதியதே. 2

வேறு

கண்டனவே காணுமன்றிக் காணுவோ காணுவென்
கொண்டறிவேனெந்தைநினைக் கூடுங்குறிப்பினையே.

கல்லா வடியில்வளர் கற்பகமே யென்னளவோ
பொல்லா வினைக்குப் பொருத்தந்தான் சொல்லாயே.
~~~~~~~~~~

தப்பிதமொன் றின்றியது தானாக நிற்கவுண்மை
செப்பியதுமல்லாலென் சென்னியதுதொட்டனையே.

வேறு

மாசான நெஞ்சனிவன்வஞ்சனென்றேவாய்திறந்து
பேசா மௌனம் பெருமான் படைத்ததுவே. 6

கற்பதெல்லாங்கற்றேமுக்கண்ணுடையாய்நின்பணி
யாய்,நிற்பதுகற் றன்றோநிருவிகற்ப மாவதுவே. 7

முன்னளவில் கன்ம முயன்று னிவனென்றோ
வென்னளவி லெந்தா யிரங்கா திருந்ததுவே. 8

வேறு

நெஞ்சகம்வேறாகி நினைக்கூட வெண்ணுகின்ற
வஞ்சகனுக் கின்பமெந்தாய்வாய்க்குமாறெவ்வாறே

வேறு

பள்ளங்க டோறும் பரந்தபுனல் போலுலகி
லுள்ளம் பரந்தா லுடையாயென் செய்வேனே. 10

முன்னினைக்கப் பின்மறைக்கு மூடவிரு ளாகெடுவே
னென்னினைக்க வென்மறக்க வெந்தை பெருமானே.

வல்லாளா மோனநின் வான்கருணை யென்னிடத்தே
யில்லாதே போனது னெவ்வண்ண முய்வேனே. 12

வேறு

வாக்குமனமு மவுனமுற வெந்தை நின்னை
நோக்கு மவுனமிந்த நூலறிவி லுண்டாமோ. 13

ஒன்றாய்ப் பலவா யுலகமெங்குந் தானேயாய்
நின்றாயை யாவெனனீ நீங்கற் கெளிதாமோ. 14

ஆவித் துணையே யருமருந்தே யென்றனைநீ
கூவியழைத் தின்பங் கொடுத்தாற்குறைவாமோ. 15

எத்தனையோ நின்விளையாட் டெந்தாய்கே ளிவ்வள
வென், றத்தனையு மென்னா லறியுந் தரமாமோ. 16

தேடுவார் தேடுஞ் சிவனேயோ நின்றிருத்தாள்
கூடுவான் பட்டதுயர் கூறற் கெளிதாமோ. 17

வேறு

பற்றினதைப் பற்றுமெந்தாய் பற்றுவிட்டாற் கேவலத்தி, றற்றுவிடு நெஞ்சமுனை யொன்றிநிற்ப தெப்படியோ. 18

ஒப்பிலா வொன்றேநின் னுண்மையொன்றுங் காட்டாமற், பொய்ப்புவியை மெய்போற் புதுக்கி வைத்த தென்னேயோ. 19

காலால் வழிநடவுங் காலத்தே கண்முனைத்தாற்
போலே யெனதறிவிற் போந்தறிவாய் நில்லாயோ
தன்னரசு நாடாஞ் சடசால பூமிமிசை
யென்னரசே யென்னை யிறையாக நாட்டினையோ.21

வேறு

திங்களமு தாகின் றிருவாக்கை விட்டரசே
பொங்கு விடமனைய பொய்ந்நூல் புலம்புவனோ. 22

உன்னவுன்ன வென்னையெடுத் துள்விழுங்கு
நின்னிறைவை, பின்னமின்னங் காணும லெந்தாய்
சுழல்வேனோ. 23

ஆரா வமுதனைய வானந்த வாரியென்பாற்
றூராம லையாநீ தள்ளிவிட வந்ததென்னோ. 24

நின்றநிலை

நின்றநிலை யேநிலையா வைத்தா னந்த
நிலைதானே நிருவிகற்ப நிலையு மாகி
யென்றுமழி யாதவின்ப வெள்ளந் தேக்கி [மந்தோ.
யிருக்கவெனைத் தொடர்ந்துதொடர்ந் திழுக்கு
இருக்காதி மறைமுடிவுஞ் சிவாக மாதி
யிதயமுங்கை காட்டெனவே யிதயத் துள்ளே

யொருக்காலே யுணர்ந்தவர்கட் கெக்கா லுந்தா
னொழியாத வின்பவெள்ள மூலவா நிற்கும். 2

கற்றதுங்கேட் டதுந்தானே யேதுக் காகக் [ன்
கடபடமென் றுருட்டுதற்கோ கல்லாலெம்மா
குற்றமறக் கைகாட்டுங் கருத்தைக் கண்டு
குணங்குறியற் றின்பநிட்டை கூட வன்றோ. 3

பாடுகின்றபனுவல்

பாடுகின்ற பனுவலோர்க
டேடுகின்ற செல்வமே
நாடுகின்ற ஞானமன்றி
லாடுகின்ற வழகனே. 1

அத்தனென்ற நின்னையே
பத்திசெய்து பனுவலால்
பித்தனின்று பேசவே
வைத்ததென்ன வாரமே. 2

சிந்தையன்பு சேரவே
நைந்துநின்னை நாடினேன்
வந்துவந்து வின்பமே
தந்திரங்கு தாணுவே. 3

அண்டரண்டம் யாவுநீ
கொண்டுநின்ற கோலமே

தொண்டர்கண்டு சொரிகணீர்
கண்டநெஞ்சு கரையுமே. 4

அன்னைபோல வருண்மிகுத்து
மன்னுஞான வரதனே
என்னையே யெனக்களித்த
நின்னையானு நினைவனே. 5

ஆனந்தக்களிப்பு

சங்கர சங்கர சம்பு - சிவ
சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு.

ஆதி யனுதியு மாகி எனக்
கானந்த மாயறி வாய்நின் றிலங்குஞ்
சோதி மௌனியாய்த் தோன்றி அவன்
சொல்லாத வார்த்தையைச்சொன்னண்டிதோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. 1

சொன்னசொல் லேதென்று சொல்வேன் என்னைச்
சூதாய்த் தனிக்கவே சும்மா விருத்தி
முன்னிலை யேதுமில் லாதே சுக
முற்றச்செய்தேயென்னைப் பற்றிக்கொண்டாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. 2

பற்றிய பற்றற வுள்ளே தன்னைப்
பற்றச்சொன் னன்பற்றிப் பார்த்த விடத்தே

பெற்றதை யேதென்று சொல்வேன் சற்றும்
பேசாத காரியம் பேசினன் றேழி
சங்கர சங்கர சம்பு. 3

பேசா விடும்பைகள் பேசிச் சுத்தப்
பேயங்க மாகிப் பிதற்றித் திரிந்தேன்
ஆசா பிசாசைத் துரத்தி ஐய
னடியிணைக் கீழே யடக்கிக்கொண் டாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. 4

அடக்கிப் புலனைப் பிரித்தே அவ
னாகிய மேனியி லன்பை வளர்த்தேன்
மடக்கிக்கொண் டானென்னைத் தன்னுட் சற்றும்
வாய்பேசா வண்ண மரபுஞ்செய் தாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. 5

மாலைக் கெடுத்தனன் கெட்டேன் இத்தை
வாய்விட்டுச் சொல்லிடின் வாழ்வெனக் கில்லை
கரவு புருஷனு மல்லன் என்னைக்
காக்குந் தலைமைக் கடவுள்காண் மின்னே
சங்கர சங்கர சம்பு. 6

கடலின் மடைவிண்ட தென்ன இரு
கண்களு மானந்தக் கண்ணீர் சொரிய
உடலும் புளகித மாக என
துள்ள முருக வுபாயஞ்செய் தாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. 7

உள்ளது மில்லது மாகி முன்
னுணர்வது வாயுன் னுளங்கண்ட தெல்லாம்
தள்ளெனச் சொல்லியென் னையன் என்னைத்
தானாக்கிக் கொண்ட சமர்த்தைப்பார் தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. 8

பாராதி பூதநீ யல்லை உன்னிப்
பாரிந் திரியங் கரணநீ யல்லை
யாரா வுணர்வுநீ யென்றான் ஐய
னன்பா யுரைத்தசொல் லானந்தந் தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. 9

அன்பருக் கன்பான மெய்யன் ஐய
னனந்த மோன னருட்குரு நாதன்
தன்பாதஞ் சென்னியில் வைத்தான் என்னைத்
தானறிந் தேன்மனந் தானிறந் தேனே
சங்கர சங்கர சம்பு. 10

இறப்பும் பிறப்பும் பொருந்த எனக்
கெவ்வண்ணம் வந்ததென் றெண்ணியான் பார்
[க்கின்
மறப்பு நினைப்புமாய் நின்ற வஞ்ச
மாயா மனத்தால் வளர்ந்தது தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. 11

மனதேகல் லாலெனக் கன்றோ தெய்வ
மௌன குருவாகி வந்துகை காட்டி

எனதாம் பணியற மாற்றி அவ
னின்னருள் வெள்ளத் திருத்திவைத் தாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. 12

அருளா லெவையும்பா ரென்றான் அத்தை
யறியாதே சுட்டியென் னறிவாலேபார்த்தேன்
இருளான பொருள்கண்ட தல்லால் கண்ட
வென்னையுங் கண்டில னென்னேடி தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. 13

என்னையுந் தன்னையும் வேறா உள்ளத்
தெண்ணாத வண்ண மிரண்டற நிற்கச்
சொன்னது மோவொரு சொல்லே அந்தச்
சொல்லால்விளைந்த சுகத்தையென்சொல்வேன்
சங்கர சங்கர சம்பு. 14

விளையுஞ் சிவானந்த பூமி அந்த
வெட்ட வெளிநண்ணித் தட்ட விருளாங்
களையைக் களைந்துபின் பார்த்தேன் ஐயன்
களையன்றி வேறொன் றுங் கண்டிலன் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. 15

கண்டார் நகைப்புயிர் வாழ்க்கை இரு
கண்காண நீங்கவுங் கண்டோந் துயிருன்
கொண்டாற்போற் போனாலும் போகும் இதிற்
குணமேது நலமேது கூறாய்நீ தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு 16

கலமேது மறியாத வென்னைச் சுத்த
நாதாந்த மோனமா நாட்டந்தந் தேசஞ்
சலமேது மில்லாம லெல்லாம் வல்லான்
ருளாலென் றலைமீது தாக்கினன் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. 17

தாக்குநல் லானந்த சோதி அணு
தன்னிற் சிறிய வெனைத்தன் னருளாற்
போக்கு வரவற் றிருக்குஞ் சுத்த
பூரண மாக்கினன் புதுமைகாண் மின்னே
சங்கர சங்கர சம்பு. 18

ஆக்கி யளித்துத் துடைக்குந் தொழி
லத்தனை வைத்துமெள் ளத்தனை யேனுந்
தாக்கற நிற்குஞ் சமர்த்தன் உள்ள
சாக்ஷியை சிந்திக்கத் தக்கது தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. 19

சிந்தை பிறந்தது மாங்கே அந்தச்
சிந்தை யிறந்து தெளிந்தது மாங்கே
எந்த நிலைகளு மாங்கே கண்ட
யாற்று ளிரண்டற் றிருந்தது மாங்கே
சங்கர சங்கர சம்பு. 20

ஆங்கென்று மீங்கென்று முண்டோ சச்சி
தானந்த சோதி யகண்ட வடிவாய்

ஓங்கி நிறைந்தது கண்டாற் பின்ன
ரொன்றென் றிரண்டென் றுரைத்திடலாமோ
சங்கர சங்கர சம்பு. 21

என்று மழியுமிக் காயம் இத்தை
யேதுக்கு மெய்யென் றிருந்தீ ருலகீர்
ஒன்று மறியாத நீரோ யம
னேவங் தாற்சொல்ல வுத்தர முண்டோ
சங்கர சங்கர சம்பு. 22

உண்டோ நமைப்போல வஞ்சர் மலம்
ஊறித் ததும்பு முடலைமெய் யென்று
கொண்டோ பிழைப்பதிங் கையோ அருட்
கோலத்தைமெய்யென்றுகொள்ளவேண்டாவோ
சங்கர சங்கர சம்பு. 23

வேண்டா விருப்பும் வெறுப்பும் அந்த
வில்லங்கத் தாலே விளையுஞ் சனனம்
ஆண்டா னுரைத்தபடியே சற்றும்
அசையா திருந்துகொள் ளறிவாகி நெஞ்சே
சங்கர சங்கர சம்பு. 24

அறிவாரு மில்லையோ வையோ என்னை
யாரென் றறியாத வங்கதே சத்தில்
வறிதேகா மத்தீவிற் சிக்கி உள்ள
வான்பொரு ளோற்கவோ வந்தேனன் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. 25

வந்த வரவை மறந்து மிக்க
மாதர்பொன் பூமி மயக்கத்தி லாழும்
இந்த மயக்கை யறுக்க எனக்
கெந்தைமெய்ஞ்ஞான வெழில்வாள்கொடுத்தான்
சங்கர சங்கர சம்பு. 26

வாளாருங் கண்ணியர் மோகம் யம
வாதைக் கனலை வளர்க்குமெய் யென்றே
வேளா னவனுமெய் விட்டான் என்னின்
மிக்கோர் துறக்கை விதியன்றோ தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. 27

விதிக்கும் பிரபஞ்ச மெல்லாம் சுத்த
வெயின்மஞ்ச ளென்னவே வேதாக மங்கள்
மதிக்கு மதனை மதியார் அவர்
மார்க்கந்துன்மார்க்கஞ்சன் மார்க்கமோமானே
சங்கர சங்கர சம்பு. 28

துன்மார்க்க மாதர் மயக்கம் மனத்
தூயர்க்குப் பற்றறு சொன்னேன் சனகன்
தன்மார்க்க நீதிதிட் டாந்தம் அவன்
றானந்த மான சதானந்த னன்றோ
சங்கர சங்கர சம்பு. 29

அன்றென்று மாமென்று முண்டோ உனக்
கானந்தம் வேண்டி னறிவாகிச் சற்றே

நின்றாற் றெரியு மெனவே மறை
நீதியெம் மாதி நிகழ்த்தினன் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு - சிவ
சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு. 30

அகவல்

திருவருண் ஞானஞ் சிறந்தருள் கொழிக்குங்
குருவடி வான குறைவிலா நிறைவே
நின்ற வொன்றே நின்மல வடிவே
குன்றாப் பொருளே குணப்பெருங் கடலே
ஆதியு மந்தமு மானந்த மயமாஞ்
சோதியே சத்தே தொலைவிலா முதலே
சீர்மலி தெய்வத் திருவரு ளதனாற்
பார்முத லண்டப் பரப்பெலா நிறுவி
அண்டச முதலா மெண்டரு நால்வகை
எழு பிறவியிற் றாழா தோங்கும்
அனந்த யோனியி னினம்பெற மல்க
அணுமுத லசல மான வாக்கையுங்
கணமுத லளவிற் கற்ப காலமுங்
கன்மப் பகுதித் தொன்மைக் கீடா
இமைப்பொழு தேனுந் தமக்கென வறிவிலா
ஏழை யுயிர்த்திரள் வாழ வமைத்தனை
எவ்வுட லெடுத்தா ரவ்வுடல் வாழ்க்கை

இன்ப மெனவே துன்ப மிலையெனப்
பிரியா வண்ண முரிமையின் வளர்க்க
ஆதர வாகக் காதலு மமைத்திட்
டுக மின்றியே தேக நானென
அறிவு போலறி யாமை வியக்கிக்
காலமுங் கன்மமுங் கட்டுங் காட்டியே
மேலு நரகமு மேதகு சுவர்க்கமும்
மாலற வகுத்தனை யேனும் வண்ணம்
அமையாக் காதலிற் சமய கோடி
அறம்பொரு ளாதி திறம்படு நிலையிற்
குருவா யுணர்த்தி யொருவர்போ லனைவரும்
தத்த நிலையே முத்தி முடிவென
வாத தர்க்கமும் போத நூல்களும்
நிறைவிற் காட்டியே குறைவின்றி வயங்க
அங்கங்கு நின்றனை யெங்கு மாகிச்
சமயா தீதத் தன்மை யாகி
இமையோர் முதலிய யாவரு முனிவருந்
தம்மைக் கொடுத்திட் டெம்மை யாளென
வசற் றிருக்க மாசற்ற ஞான
நலமுங் காட்டினை ஞானமி லேற்கு
நிலையுங் காட்டுத னின்னருட் கடனே.

~~~~~~~~~~
~~~~~~~~~~

வண்ணம்

தனனந் தனனதந்த தனனந் தனனதந்த
தனனந் தனனதந்த—தன்தனதான
தனனந் தனனதந்த தனனந் தனனதந்த
தனனந் தனனதந்த—தனதனதான
தனனந் தனனதந்த தனனந் தனனதந்த
தனனந் தனனதந்த—தனதனதான
தானதனதன தானதனனு.

அருவென் பனவுமின்றி உருவென் பனவுமன்றி
அகமும் புறமுமன்றி—முறைபிறழாது
குறியுங் குணமுமன்றி நிறைவுங் குறைவுமன்றி
மறையொன் றெனவிளம்ப—விமலமதாகி
அசலம் பெறவுயர்ந்து விபுலம் பெறவளர்ந்து
சபலஞ் சபலமென்று—ளறிஞர்காண
ஞானவெளியிடை மேவுமுயிராய் (1/8)

அனலொன் றிடவெரிந்து புகைமண் டிடுவதன்று
புனலொன் றிடவமிழ்ந்து—மடிவிலதூதை
சருவும் பொழுதுயர்ந்து சலனம் படுவதன்று
சமர்கொண் டழிவதன்றே—சியல்பினதாகும்
அவனென் பதுவுமன்றி அவளென் பதுவுமன்றி
அதுவென் பதுவுமன்றி—யெழில்கொடுலாவும்
ஆருநிலையறி யாதபடியே— (1/4)

இருளென் பதுவுமன்றி யொளியென் பதுவுமன்றி
எவையுந் தனுளடங்க—வொருமுதலாகும்

உளதென் பதுவுமன்றி யிலதென் பதுவுமன்றி
உலகந் தொழவிருந்த—வன்முதலோர்கள்
எவருங் கவலைகொண்டு சமயங் களில்விழுந்து
சுழலும் பொழுதிரங்கி—யருள்செயுமாறு
கூறரியசக மாயையறவே— $(\frac{3}{8})$

எனதென் பதையிகழ்ந்த வறிவின் றிரளினின்று
மறிவொன் றெனவிளங்கு—முபயமதாக
அறியுந் தரமுமன்று பிறியுந் தரமுமன்று
அசரஞ் சரமிரண்டி—னொருபடியாகி
எதுசந் ததநிறைந்த தெதுசிந் தனையிறந்த
தெதுமங் களசுபங்கொள்—சுகவடிவாகும்
யாதுபரமதை நாடியறிநீ— $(\frac{1}{2})$

பருவங் குலவுகின்ற மடமங் கையர்தொடங்கு
கபடந் தனில்விழுந்து—கெடுநினைவாகி
வலையின் புடைமறிந்த மறியென் றவசமுண்டு
வசனந் திரமுமின்றி—யவரிதழூறல்
பருகுந் தொழிலிணங்கி யிரவும் பகலுமின்சொல்
பருகும் படிதுணிந்து—குழலழகாக
மாலைவகைபல சூடியுடனே— $(\frac{5}{8})$

பதுமந் தனையிசைந்த முலையென் றதையுகந்து
வரிவண் டெனவுழன்று—கலிலெனவாடுஞ்
சிறுகிண் கிணிசிலம்பு புனைதண் டைகண்முழங்கும்
ஒலிநன் றெனமகிழ்ந்து—செவிகொளநாசி

பசுமஞ் சளின்வியந்த மணமுந் திடமுகந்து
பவமிஞ் சிடவிறைஞ்சி—வரிசையினூடு
காலின்மிசைமுடி சூடிமயலாய்— (¾)

மருளுந் தெருளும்வந்து கதியென் பதைமறந்து
மதனன் சலதிபொங்க—விரணமதான
அளிபுண் டனைவளைந்து விரல்கொண் டுறவளைந்து
சுரதஞ் சுகமிதென்று—பரவசமாகி
மருவுந் தொழின்மிகுந்து தினமுந் தினமும்விஞ்சி
வளரும் பிறைகுறைந்த—படிமதிசோர
வானரமதென மேனிதிரையாய்— (⅞)

வயதும் படவெழுந்து பிணியுந் திமிதிமென்று
வரவுஞ் செயலழிந்து—விருமலுமாகி
அனமுஞ் செலுதலின்றி விழியுஞ் சுடர்களின்று
முகமுங் களைகளின்று—சரியெனநாடி
மனையின் புறவிருந்த வினமுங் குலைகுலைந்து
கலகஞ் செயவிருண்ட—யமன்வரும்வேளை
எதுதுணை பழிகாரமனமே. (1)

ஆக பாடல்—1452.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத் தாயுமான சுவாமிகள் மாணுக்கர்

அருளையரென்பவர் மேற்படி சுவாமிகளைத் துதிசெய்த

அருள்வாக்கிய அகவல்

திருவளர் கருணைச் சிவானந்த பூரண
மொருவரு மறியா வொருதனிச் சித்து
நவந்தரு பேதமாய் நாடக நடித்துற்
பவந்தனை நீக்கிப் பரிந்தருள் பராபரங்
கண்ணுங் கருத்துங் கதிரொளி போல
நண்ணிட வெனக்கு நல்கிய நன்மை
யொன்றாய்ப் பலவா யொப்பிலா மோனக்
குன்றாய் நிறைந்த குணப்பெருங் குன்ற
மண்ணையும் புனலையும் வளியையுங் கனலையும்
விண்ணையும் படைத்த வித்திலா வித்துப்
பந்த மனைத்தையும் பாழ்பட நூறியென்
சிந்தையுட் புகுந்த செழுஞ்சுடர்ச் சோதி
விள்ளொணு ஞானம் விளங்கிய மேலோர்
கொள்ளைகொண் டுண்ணக் குறைவிலா நிறைவு
தாட்டா மரைமலர்த் தாணினைப் பவர்க்குக்
காட்டா வின்பங் காட்டிய கதிநிலை
வாக்கான் மனத்தான் மதித்திட வரிதென
நோக்கா திருக்க நோக்கிய நோக்க
மாதியா யறிவா யகண்டமா யகண்ட
சோதியாய் விரிந்த துலங்கிய தோற்றம்
பரவெளி தன்னிற் பதிந்தவென் னுளத்தின்
விரவி விரவி மேற்கொளும் வெள்ளஞ்

சுட்டுக் கடங்காச் சோதி யடியார்
மட்டுக் கடங்கும் வான்பெருங் கருணை
யெல்லைக் கடங்கா வேகப் பெருவெளி
தில்லைப் பொதுவிற் றிருநடத் தெய்வம்
வாதவூ ரெங்கைதலை வரிசையாய் விழுங்கும்
போதவூர் மேவுகர்ப் பூர விளக்குச்
சுகரை யகண்டத் தூவெளி யெல்லாந்
திகழவே காட்டுஞ் சின்மய சாக்ஷி
செழுந்தமி ழுப்பரைச் சிவலிங்க மாகி
விழுங்கிய ஞான வித்தக வேழ
மெழிறரு பட்டினத் திறைவரை யென்று
மழிவிலா விலிங்க மாக்கிய வனுதி
சாந்த பூமி தண்ணருள் வெள்ள
மார்ந்த நீழ லசையாக் கப்பனம்
பரவுவார் நெஞ்சிற் பாவிய மாட்சி
யிரவு பகலற்ற வேகாந்தக் காட்சி
யாட்சிபோ லிருக்கு மகிலந் தனக்குச்
சாக்ஷியா யிருக்குந் தாரகத் தனிமுத
லாணும் பெண்ணு மலியுமல் லாதவோர்
தாணுவாய் நின்ற சத்தாந் தனிச்சுட
ரென்று மெண்ணெயு மெப்படி யப்படி
யுள்ளும புறம்பு முலாவிய வொருபொரு
ளளவிலா மதந்தொறு மவரவர் பொருளென
வுளநிறைந் திருக்கு மொருபொற் பணிதி
துள்ளு மனப்பேய் துடிக்கத் தறிக்கக்

கொள்ளு மோனவாள் கொடுத்திடு மரசு
பெரிய பேறு பேசாப் பெருமை
யரிய வுரிமை யளவிலா வளவு
துரிய நிறைவு தோன்று வதீதம்
விரியுநல் லன்பு விளைத்திடும் விளைவு
தீராப் பிணியாஞ் செனன மறுக்க
வரா வரவாய் வந்த சஞ்சீவி
யாலைக் கரும்புபா கமுதக் கட்டிநீள்
சோலைக் கனிபலாச் சுளைகத லிக்கனி
பாங்குறு மாங்கனி பாறேன் சருக்கரை
யோங்குகற் கண்டுசேர்த் தொன்றாய்க் கூட்டி
யருந்திய ரசமென வறிஞர் சமாதியிற்
பொருந்திய வின்பம் பொழிசிற் சுகோதய
மெங்கணு நிறைந்த வியல்பினை யெனக்குச்
செங்கையால் விளங்கத் தெரித்தமெய்த் தேசிகன்
தன்னையறி வித்துத் தற்பர மாகி
யென்னுளத் திருந்தரு ளேக நாயக
னடிமுடி யில்லா வரும்பொரு டனக்கு
முடியடி யிதுவென மொழிந்திடு முதல்வன்
மெய்யலான் மற்றவை மெய்யல வெல்லாம்
பொய்யென வறிவெனப் புன்னகை புரிந்தோ
னருளும் பொருளு மபேதமா யிருந்து
மிருதிற னென்னு மியலுமுண் டென்றோ
னருளெனக் குண்டேலருளும் வெளிப்படும் [ன்
பொருண்மயந் தானே பொருந்துமென் றுரைத்தோ

சத்தசத் திரண்டு தன்மையுந் தானே
யொத்தலாற் சதசத் துனக்கென வுரைத்தோ
னாணவ மருவிடி னருளுறா தென்னக்
காணா நேர்மையாற் காணவே யுரைத்தோன்
சென்மமுள் ளளவுந் தீரா திழுக்கும்
கன்மம் விடாதெனக் காட்டிய வள்ள
லுளதில தெனவு முறாதலான் மாயை
வளமில தெனவும் வகுத்தினி துரைத்தோ
னில்லறத் திருந்து மிதய மடக்கிய
வல்லவன் றானே மகாயோகி யென்றோன்
துறவறத் திருந்துஞ் சூழ்மனக் குரங்கொன்
றறவகை யறியா னஞ்ஞானி யென்றோ
னிறவா மனந்தா னிறக்க வுணர்த்திப்
பிறவா வரந்தரும் பேரறி வான
னத்தன தருளா லனைத்தையு மியக்குஞ்
சுத்தமா மாயையின் றோற்றமென் றுரைத்தோ
னிருண்மல மகல விசைநதி லழுத்தும்
பொருளருட் டிரோதைப் பொற்பெனப் புகன்றோன்
வீறு சிவமுதல் விளம்பிய படியே
யாறு மனாதியென் றறிஞருக் குரைப்போன்
கொல்லா விரதங் குவலயத் தோர்க
ளெல்லாம் பெறுமினென் றியம்பிய தயாநிதி
தருமமுந் தானமுந் தவமும் புரிபவர்க்
குரிமையா யவரோ டுறவு கலப்பவன்
றன்னுயிர் போலத் தரணியின் மருவிய

மன்னுயி ரனைத்தையும் வளர்த்திடும் வேந்தன்
களவுவஞ் சனைகள்செய் கருமிக டமக்குந்
தெளிவுவந் தறவருள் செய்திடுந் திறத்தோன்
தான்பெறும் பேறு சகமெலாம் பெறவே
வான்பெருங் கருணை வழங்கிய மாரி
தஞ்சமென் றடைந்த தாபதர் தம்மை
யஞ்சலென் றுளு மறிஞர் சிகாமணி
சிவகோ டிகளுஞ் சித்தர்கோ டிகளும்
யாவரும் புகழ யாவையு முணர்ந்தோன்
யானென தென்னு மிறைவனெம் பெருமான்
றனவ னாகிய தலைவனெங் கோமா
னருணை கிரியார்க் காறு முகன்சொ லும்
பொருளவ மல்லது பொருளென மதியான்
பூத முதலாப் பொலிந்திடு நாத
பேதமுங் கடந்த பெருந்தகை மூர்த்தி
மூலா தார முதலா யுள்ள
மேலா தாரமும் வெறுவெளி கண்டவன்
மண்டல மூன்றிலு மன்னிய வுருவிலுங்
கண்டவை யத்திலுங் கடவுளாய் நின்றேன்
பகர்சம யந்தொறும் பரமே யிருந்து
சுகநடம் புரியுந் தொழிலெனச் சொன்னேன்
பேத வபேத பேதா பேத
போத மிதுவெனப் புகன்றிடும் புண்ணிய
னதுநா னெனவே யாற்றிடு மனுபவஞ்
சதுர்வே தாந்தத் தன்மையென் றுரைத்தோ

னல்லும் பகலு மறிவா னோர்க்குச்
சொல்லும் பொருளுஞ் சுவையெனச் சொன்னேன்
சுதனே குருவாஞ் சுவாமிநா யகற்கெனி
னதிகமெய்ஞ் ஞான மல்லவோ வென்றே
னேசயோ கத்துறு நிருபரெல் லாந்தொழு
மிராஜயோ கத்திறை யிராஜயோ கத்தான்
பொறுமை தெளிவு புனிதவா சார
மறுவிலா வண்மை வார மியற்கை
தண்ணமர் சாந்தந் தயங்கிய கீர்த்தி
யெண்ணெண் கலைபயி லிணையிலாக் கல்வி
நல்ல விரக்க நடுநிலை சத்திய
மில்லை யென்னுமெ லெவர்க்குந் தருங்கொடை
நற்குண னெல்லா நண்ணிய பெருந்தகை
சிற்குண வாரி திருவருட் செல்வன்
கரமே லெடுத்துக் கருத்துற வணங்கிப்
பரமே யுனக்குப் பரமெனப் பகர்ந்தோ
னுலடி மேவு மரசினை யடுத்தே
சீலமெய்ஞ் ஞானந் தெளிந்தன னென்னவுஞ்
சித்த மௌனி திடசித்த மாக
வைத்த நிலையின் வளர்ந்தன னெனவு
மூலன் மரபின் முளைத்த மௌனிதன்
பாலன்யா னெனவும் பரிவொடும் பகர்ந்தோன்
வடமொழி யியற்கையின் மகிமையை யுணர்ந்து
திடமுற முப்பொருட் டிறத்தையுந் தெளிந்து
கண்டமு தென்னக் கனிரச மென்னத்

தண்டமிழ் மாரி தன்னைப் பொழிந்து
சித்தியு முத்தியுஞ் சிறந்தருள் கொழிக்கு
நித்திய நிரஞ்சன நிராலம்ப நிறைவைப்
பாடியு நாடியும் பணிந்தெழுந் தன்பா
லாடியு மாற்றியு மகங்குழை வெய்தியு
முடலங் குழைய வுரோமஞ் சிலிர்ப்பப்
படபடென் றுள்ளம் பதைத்துப் பதைத்துப்
பாங்குறு நெட்டுயிர்ப் பாகிப் பாதவித்
தேங்கி யேங்கி யிரங்கி யிரங்கி
யோய்ந்தபம் பரம்போ லொடுங்கியே சிறிது
மேய்ந்த விழிக ளிமைப்பது மின்றிச்
சோர்ந்து சோர்ந்து துவண்டு துவண்டுமெய்
யார்ந்த வன்போ டவசமுற் றடிக்கடி
யுண்ணடுக் குறவே யுருகியே சற்றுந்
தண்ணமர் மொழியுந் தழுதழுத் திடவே
யுள்ளும் புறம்பு மொருமித் துருகி
வெள்ள நீர்போல் விழிநீர் பெருக்கிக்
கன்று பசுவைக் கருதிக் கதறிச்
சென்றுசென் றோடித் திகைப்பது போல
வென்புநெக் குடைய விருகரங் குவித்துப்
புன்புலால் யாக்கை பொருந்தா தினியென
வுணர்ந்துணர்ந் தன்பா யுவகைமேற் கொண்டினிக்
கண்பிரி யேனெனக் கருதியே குறித்துத்
திருவுரு வெல்லாந் திருநீ றிலங்க
விருகா ளினை மியன்முடி குவித்துப்

பூரண சந்திரன் போலொளி காட்டுங்
காரண வதனங் கவின்குறு வெயர்வுற
விளநிலா வெனவே யிலங்கிய சிறுநகை
தளதள வென்னத் தயங்கி யெழில்பெற
வித்தன்மை யெல்லா மிசைந்து மிவனருள்
சித்தெனச் சிவகதி தேர்ந்தவ ருரைப்பப்
பாத்திர மாடப் பரிவுட னாடிச்
சாத்திரங் காட்டித் தயவுசெய் தருளும்
வல்லவ னெனவே மன்னுயிர்க் காக
வெல்லையி லன்ப னிவனென விளங்கி
யீன வுலகத் தியற்கைபொய் யென்றே
ஞான நூன் மெய்யென நவின்றினி திரங்கிக்
கேவல சகலங் கீழ்ப்பட மேலாய்
மேவருஞ் சுத்த மெய்யினை நல்க
வருளே யுருவுகொண் டவனியில் வந்த
பொருளே யிவனெனப் பொலிந்திடு புனிதன்
சைவஞ் சிவனுடன் சம்பந்த மென்பது
மெய்வளர் ஞானம் விளக்குமென் றிசைத்தோன்
கதிர்விழி யொளியுறக் கலதல்சித் தாந்த
விதிமுறை யாமென விளம்பிய மேலோன்
முடிவினி லாகம முறைமையி னுண்மையை
யடியரைக் குறித்துரைத் தருளிய வண்ணல்
சிதம்பர நோமை திறமா வுரைத்திறை
பதம்பர வெனப்பகர் பரமமெய்ஞ் ஞானி
முத்திபஞ் சாக்கர முறைமையி லயிக்கியஞ்

சத்திய மிதுவெனச் சார்ந்தவர்க் குரைத்தோ
னஞ்செழுத்துள்ளே யனைத்தையுங் காட்டியென்
னெஞ்சழுத் தியகுரு நீதி மாதவ
னெல்லா நிறைந்த விறைவன் செயலெனக்
கல்லா வெனக்குங் கருணைசெய் கடவுள்
குருவருளாலே கூடுவ தல்லாற்
றிருவரு ளுருதெனத் தெரிந்திட வுரைத்தோன்
குருவுரு வருளெனக் கொண்டபின் குறையாப்
பொருண்மய மாமெனப் புகன்றிடு போத
னைந்தமூர்த் திகளையு மெழிற்குரு வடிவெனச்
சிந்தையிற் றியக்கறத் தேர்ந்தவர்க் குரைத்தோன்
சதாசிவ மென்றபேர் தான்படைத் ததுதா
னெதாவதேபொருளென் றெடுத்தெடுத் துரைத்தோ
கல்லானை கன்னல் கவர்ந்திடச் செய்தவ -[ன்
னெல்லாம் வல்லசித் தெம்மிறை யென்றே
னெவ்வுயிர் தோறு மிறைமே வியதிறஞ்
செவ்விய பிரம்படி செப்பிடு மென்றே
னெவ்வண மெவரெவ ரிசைத்தன ரவரவர்க்
கவ்வண மாவனெம் மானென வறைந்தோ
னொருபா ணனுக்கே யொருசிவ னாட்படின்
வருமடி யார்திறம் வழுத்தொணா தென்றேன்
சிவனடி யாரைச் சிவனெனக் காண்பவ
னெவனவன் சிவனே யென்றெடுத் துரைத்தோன்
விருப்பு வெறுப்பினை வேரறப் பறித்துக்
கருப்புகா தென்னைக் காத்தருள் செய்தோ

னிருசொல் லுரையா தியானின்ப மெய்த
வொருசொல் லுரைத்த வுயர்குண பூதர
னத்துவா மார்க்க மாறையு மகற்றித்
தத்துவா தீதத் தன்மையைத் தந்தோன்
றிருமகண் மருவிய திகழ்வள மறைசையில்
வருமுணர் வாளன் மருளிலா மனத்தா
னெண்ணிய வெண்ணமெல் லாந்தெரிந் தெனக்குத்
தண்ணருள் செய்தவன் றூயு மானவ
னொருமொழி பகர்ந்த வுதவியா லவன்ற
னிருபத முப்போ திறைஞ்சிவாழ்த் துவனே.

அருள்வாக்கிய அகவல் முற்றிற்று.

*கோச்சகம்

தத்துவம்வே றென்னைவே றூக்கியரு டந்ததிலே
உற்றுணர்வும் வேண்டாவென் றோரிரண்டு மூன்றினையும்
நித்தியமென் றேகாட்டி நில்லாம னில்லெனவே
தத்துவத்தோ டத்துவிதந் தருந்தாயு மானவனே. 1

நந்தமதென் றெண்ணி நலிந்தவுடல் வேறாக்கி
வந்தபொரு ளுன்னதல்ல வவன்றனது வல்லமையும்
உன்றனக்கன் றெல்லா நமதென்றே யுட்புகுந்த
தந்தையுநீ மற்றுமறு ளாந்தாயு மானவனே. 2

* பழைய பிரதியில் வண்ணத்தின் இடையிடையில் உள்ளன.

பந்தாடு மாபோற் பதிந்துகருப் பட்டேற்குச்
சித்தா மணியாச் செகந்தனிலே தீவகம்போல்
வந்தான் மறைசைநகர் மற்றுமோர் மெய்கண்ட
சந்தானத் தானத் தவத்தாயு மானவனே. 3

பின்னைத்தா னொன்றினையுங் காட்டாத பேரிருளின்
உன்னைத்தான் கண்ணிலர்போ லொன்றாகித் தானுழன்ற
என்னைத்தா னிவ்வணமென் றெண்ணறியாவேழையென்
தன்னைத்தான் றந்தாண்டான் றனித்தாயுமானவனே. [றே

திடக்குப்பை யாடரவஞ் செங்கட்கே ழற்கோ
டுடுக்குப்பை நீத்தே யுறர்மறைசை வந்தெழுந்தே
விடக்குப்பைக்கோலால் விளங்கியபொய் மெய்யெனவாழ்
சடக்குப்பை யென்றுதவிர்த் தான்றாயு மானவனே. 5

புகப்பட்டான் வல்லிருளின் பொல்லாத வேழாம்
பகப்பட்டா னீங்காப் பரப்பான தீவினையின்
அகப்பட்டான் மாய விகார வடிவெனுஞ்
சகப்பட்டா னென்றிரங்கி யாண்டான்றாயு மானவனே. 6

கஞ்சனரி காணாத காரணமே யன்பருக்காப்
பஞ்சவன்முன் சேரப் பரிமே லெழுந்தபரம்
மஞ்சுலவுஞ் சோலைபயின் மாமறைசை வந்தோங்கித்
தஞ்சமென்றாற் கஞ்சலென வாடாயு மானவனே. 7

மனக்கவலை தீர்த்தென் மயக்கவிகற் பங்களெல்லாம்
உனக்கலவென் றெவ்வொன்றாய் வேறாக்கி யொன்றுமற
நினைக்கவரி தானவின்ப நிட்டையிதென் றேயுரைத்தான்
தனக்குவமை யில்லா னெனக்குமருட் டாயவனே. 8

உ

சிவமயம்

தாயுமான சுவாமிகள்

திருப்பாடலகராதி.

திருப்பாடலகராதி முற்றிற்று.

திருமகள் விலாச அச்சுநிலையம், சென்னை—1949.

